

proleter devrimci
AYDINLIK

İŞÇİ-KÖYLÜ

millî demokratik devrim mücadelesinde omuz omuza

İKİNCİ YILINDA

MİLLÎ KURTULUŞ MÜCADELESİ YOKEDİLEMEZ!

iktidar Genç
Ezmeye kalkış

İŞÇİ-KÖYLÜ

millî demokratik devrim mücadelesinde omuz omuza

Sıkı Yönetim Patronun Emrinde İşçileri Eziyor

işlerinden atılan 140 Sungurlar İşçisinden Türkiye Halkına!

IRMAKBAŞI KİLİSE KÖYLÜSÜ:
"İŞÇİ-KÖYLÜ BİZİM MÜCADELE KİTABIMIZ"

Zulme Karşı Birleşelim

1 - Sıkı yönetimin kalkması için
2 - İşten atılanların geri alınması için
3 - Hapsedilenlerin serbest bırakılması için
4 - Baskı kanunlarının çökertilmesi için
MÜCADELE EDELİM!

Ağustos 1970

8-22

SAYI : 8-22 Proleter Devrimci AYDINLIK (Aylık Dergi) AĞUSTOS 1970

İÇİNDEKİLER :

Kurucular Adına Sahipleri	Gün Zileli, Cengiz Çandar, Atıl Ant, Ömer Özerturgut
Sorumlu Yazı İş. Md.	Ömer Özerturgut.
Adres :	Adakale Sok. 28/1, Yenişehir - Ankara, Tel : 12 74 17
İstanbul Temsilciliği	Klodfarer Cad. 6/6, Sultanahmet - İst. Tel : 27 39 61
Abone Şartları	Türkiye / yıllık 50 TL., altı aylık 25 TL., Avrupa ve Ortadoğu / yıllık 75 TL., altı aylık 40 TL. Diğer ülkeler / yıllık 125 TL., altı aylık 65 TL.
Banka Hesap No.	Ziraat Bankası, Kızılay Şubesi, 641/268
İlân Şartları	Tam sayfa 800 TL. üzerinden hesaplanır. Yayın ilânları indirimlidir.
Dizgi ve Baskı	İş Matbaacılık ve Ticaret Tel : 11 92 83, Ankara
İstanbul Dağıtımı	Fuat Büte, Ankara Cad. No. 34 Tel : 27 89 49
Ankara Dağıtımı	Ankara Umum Gazete Bayileri Kooperatifi
Ege Bölgesi Dağıtımı	Orhan Özşişman, 452. Sok. 5 — İzmir Tel : 38786

İŞÇİ - KÖYLÜ 2. Yılında

İşçilerin, köylülerin ve bütün halkın yüreğinde
İşbirlikçilerin sıkı yönetiminin «Kara Liste» sinde

İŞÇİ - KÖYLÜ, devrimci mücadelesine 1969 yılının Temmuz ayında başlamıştı. Bir yıldır verdiği mücadeleyle bütün halk sınıfları içinde kök saldı. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin nerede bir baskı ve sömürüsü varsa, İŞÇİ - KÖYLÜ orada halkın devrimci sayfanın en önünde devrimci mücadeleye bayrak oldu.

Bunun içindir ki, bugün İŞÇİ - KÖYLÜ emperyalizm ve işbirlikçilerinin saldırılarına hedef olmaktadır. İçişleri Bakanlığı telsizleri İŞÇİ - KÖYLÜ'nün mücadelesini bastırmak için emirler yağdırmaktadır. Sıkı Yönetim Komutanlığı yaptığı basın toplantısında, işte «tahrikçi ve ihtilâlci gazete» diyerek elinde İŞÇİ - KÖYLÜ ile foto muhabirlerine poz vermektedir. (29.7.1970 tarihli **Dünya, Son Havadis** ve **Bugün** gazeteleri). Ve bir Turhan Feyzioğlu Meclis kürsüsünden İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesini sallamakta, emperyalizmin sıkı yönetiminin uzatılması için yaptığı konuşmada baştan sona İŞÇİ - KÖYLÜ'ye saldırmaktadır.

Bütün bu çabalar boşunadır. İŞÇİ - KÖYLÜ'nün her sayısı, bütün baskılara rağmen, patronların emrindeki sıkı yönetim altında ezilen onbinlerce işçinin, ağa ve tefeci baskısı altındaki köylülerin, emperyalizmin boyunduruğundaki halkımızın eline ulaşmaktadır ve ulaşacaktır da. Halkımız mücadele bayrağını yaşatmağa ve yükseltmeye azimlidir. İŞÇİ - KÖYLÜ bugün fabrikalarda toplanan paralarla, halkımızın devrimci çabalarıyla mücadelesinde ilerlemektedir.

İşbirlikçilere en güzel cevabı, İstanbul Emayetaş Fabrikasından bir işçi arkadaş veriyor:

«Fabrikamızda İşçi - Köylü gazetesi dağıttılar. İşçinin hakkını arayan, işçi için çıkan gazete diyor ki: 'Yiğitler er meydanından döner mi?' Biz bu savaştan kaçmadık. Sadece saflarımızı kuvvetlendirmek, çelikleştirmek ve Amerikan emperyalizminin kuklası hükûmetin aklı başına geldi mi, ona bakmak için durduk. Hükûmetin paçası tutuştu. Onun arkasındaki Amerika'nın ve işbirlikçi patronun da. Bizler bundan sonraki kavgaya daha bilinçli ve kuvvetli katılmalıyız. Onun için karşımızdaki düşmanı ve yanımızdaki dostumuzu —köylüyü ve talebeyi— daha iyi tanımalıyız. Tanımak için de devamlı okumalıyız. Fabrikalara kadar dağıtılan İşçi - Köylü gazetesini okumalı, onun etrafında eğitim yapmalı ve toplanmalıyız.»

Daha bin kere toplasalar, saldırılarını bin kere arttırsalar İŞÇİ - KÖYLÜ'nün mücadelesini durduramıyacaklardır. Çünkü halkımızın mücadelesini durduramıyacaklardır.

Proleter Devrimci AYDINLIK

emperyalizmin sıkı yönetimine karşı birleşelim!

Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi iktidar, sıkı yönetimi iki ay daha uzattı. 15-16 Haziran Büyük İşçi Hareketinden sonra ilân edilmiş olan sıkı yönetim, sınıfsal karakterini en açık bir şekilde ortaya koydu. Tekelci sermaye işçi sınıfımız üzerindeki baskı ve sömürüsünü şiddetlendirdi. İstanbul'da 800'e yakın işçi işlerinden atıldı. Yüzlerce devrimci hapsedildi (107'si işçi olmak üzere bugün 148 arkadaş İstanbul'da hapistedir). İşçilere bazı fabrikalarda ücretleri ödenmedi, DİSK'e bağlı sendikalardan ayrılmaları için baskı yapıldı. Anayasa'da yazılı sınırlı demokratik haklar tamamen ortadan kaldırıldı. Grev yasaklandı ve daha sonra izin verilen toplu sözleşmelerde işçiler, patronların karşısında ellerindeki bütün kanunî imkânlardan yoksun bırakıldı. Bütün gerici, ırkçı, ümmetçi yayınlar «Yaşasın Ordumuz» sloganını attılar. Devrimci yayınlar toplatıldı ve sıkı yönetim tarafından yasaklandı. 14, 15, 19. sayılarından sonra, işbirlikçi iktidar İŞÇİ-KÖYLÜ'nün 20. sayısını da toplattı. Sıkı yönetim İŞÇİ-KÖYLÜ'yü «Kara Liste» sine aldı.

İşbirlikçi iktidarın ve onun sıkı yönetiminin halkımıza ve devrimci mücadelemize karşı giriştiği saldırı, sınıf mücadelesini şiddetlendirdi. Sınıf mücadelesinin şiddetlendiği her yerde olduğu gibi, işçi sınıfı davasına ve halkın kurtuluş mücadelesine iğreti olarak yapışan unsurlar, yelkenleri suya indirdiler. Fakat devrimci mücadelemiz daha da güçlenmektedir;

binlerce emekçi sınıf menfaatlerini ve sınıf düşmanlarını kavradı. Her geçen gün daha amansız verilen sınıf mücadelesi, işçiler için ve halkımız için devrimci bir okul oldu.

TİP'in başına çöreklenmiş olan oportünist yöneticiler, işçi sınıfına ve devrimci mücadelemize karşı girişilen en ağır baskılar karşısında, Anayasa Mahkemesine başvurmak, Cumhurbaşkanına mektup yazmak ve bildiri yayınlamak gibi parlamenter imkânları kullanmaktan öte mücadele vermedi. İşbirlikçi iktidara ve sıkı yönetimine karşı, bütün ileri ve demokratik güçlerle ortak çalışma yolunda devrimci bir üyenin önerisi, Genel Yönetim Kurulunda dikkate bile alınmadı. TİP Yönetici kliği, halka yapılan baskıları bir liberal burjuva partisi edasıyla izlemektedir.

Kendini «İşçilerin ve Köylülerin Gazetesi» olarak ilân eden **Kurtuluş**, işçi sınıfının büyük hareketinden sonra işçi sınıfına ağır baskıların yapıldığı birbuçuk aydan beri susmaktadır. İlân edilen 3. sayı çıkmadı. Sıkı yönetimle beraber **Kurtuluş** gazetesi de emperyalizme beyaz bayrak çekmiş, «işçilerin ve köylülerin» değil, küçük burjuva rekâbetçilerinin gazetesi olduğunu göstermiştir. İlkesiz birlikçilerin diğer organı Aydınlık - Sosyalist Dergi de Büyük İşçi Hareketinden sonra çıkan sayısıyla küçük burjuvazinin eline düştüğünü açıkça ortaya serdi. İşçi sınıfı mücadelesiyle hiçbir canlı bağı olmayan ilkesiz birlikçi organ, işbirlikçi iktidara ve onun sıkı yönetimine karşı teslim bayrağını çekti. Ne diyor bu derginin başyazısı :

«Türk ordusu tarihî geleneğine bağlı kaldı ve Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi bir iktidarın emrinde kendi emekçi halkına karşı koymadı. Her toplulukta bulunabilecek birkaç gayretkeş ise, genellikle bilinçli subaylar tarafından hizaya getirildi.» (Sayı : 21, s. 197)

Bu satırlar, ilkesiz birlikçilerin burjuva devlet tahlillerinin, burjuvazi hesabına savundukları ideolojinin örnekleri çoğaltılabilecek bir kanıtıdır.

Dünyanın her yerinde ordu, mekanizması, emir kumanda zinciri ve teşkilâtlanması bakımından hâkim sınıfların örgütüdür. Bu Türkiye'de de böyledir. Aksi halde ilkesiz birlikçi organ, bugün Türkiye'de işbirlikçi iktidarın varlığını ve ayakta durmasını neyle izah edecek? Ordu «Amerikan emperyalizminin emrinde kendi emekçi halkına karşı koymuyorsa» bugün halkımızın devrimci iktidarının gerçekleşmesinin önüne çıkan nedir? İlkesiz birlikçilerin dediği doğru olsaydı, ordunun içinden de yükselen ve bütün halkımızın meselesi olan «millî ordu» ve «halk ordusu» taleplerinin bir anlamı kalır mıydı?

Halkımızın devrimci mücadelesi, elbette ordu saflarında da güçlenmektedir. Millî kurtuluşçuluk, küçük burjuvaziden gelen kemalist subaylar arasında hızla yayılmaktadır. Ama bu durum, Ordu'nun evrensel karakterini değiştirmez. Ancak, Türkiye'de ordu içinde devrimci güçlerin de bulunduğunu gösterir. Bu gerçeği kavramadan halkımız devrimci zaferlere ulaşamaz. Doğruları kavramak ve devrimci düşüncenin emrettiği yolda halka gerçekleri anlatarak ve halkın deneylerinden öğrenerek ilerlemek zordur, fakat tek devrimci tutum budur. İlkesiz birlikçiler, çeşitli oportünist izahlara dayanarak bu gerçeğin aksini savunuyorlar. Devrimci saflarda burjuva ideolojisinin devlet tahlillerini yayıyorlar ve devrimci bilinci körleterek hâkim sınıflara teslimiyetin mücadelesini veriyorlar. Sıkı yönetimle beraber mücadeleyi tatil eden, «eylem yapmak» için sıkı yönetimin kaldırılmasını bekleyen ilkesiz birlikçi yöneticilerin bu tutumu da doğal olarak ideolojilerine uymaktadır. İlkesiz birlik cephesi, sıkı yönetimin ilânıyla sınıf mücadelesi

alanından firar etmiştir. Bütün palavracılıklar, mangalda kül bırakmayan kuru sıkı sözler ve pozculuk iflâs etmiştir. Şiddetlenen sınıf mücadelesi, gösterişsiz, ama disiplinli ve sabırlı, mutlaka kitlelerin menfaatlerini sonuna kadar savunmayı emreden, hâkim sınıfların iznine değil, proleter devrimci düşünceye bağlı olan, işçi ve köylü yığınları içinde kök salan proleter devrimci çalışma tarzının ne olduğunu ve ne olmadığını ortaya koymuştur.

«İcazetli sosyalizm», «yiğitlik», «KORKAKLIK», «pasifizm», «devrimci şiddet» vb. gibi kelimelerin arkasına gizlenip, proleter devrimci mücadelemize küfredenlerin halkın davasına olan inançsızlıklarını pratik göstermiyor mu?

İcazetli sosyalizm, sıkı yönetimi görünce «eylem» i tatil etmek, bunu bir taktik olarak göstermek ve bunun teorisini yapmaktır.

Korkaklık ve pasifizm, kitleleri mücadeleye hazırlamak görevinden kaçmak, kitleler ayaklandığı zaman onun mücadelesinin kenarında kalmak ve hâkim sınıfların baskılarına karşı devrimci mücadeleyi ve halkı savunmaya yan çizmektir.

Devrimci şiddet, halkın devrimci mücadele organlarına baskınlar düzenlemek ve hâkim sınıfların baskı araçlarını halkın safında göstermek değildir. Devrimci şiddet, hâkim sınıfların şiddetini ve baskı mekanizmasını parçalamak içindir.

Devrimci saflarda düşmanlık yayanlar, halkın düşmanlarına karşı mücadele etmemekte ve onlara uzlaşmaktadır.

Halkın devrimci gücüne güvenen ve bunun için mücadele eden bütün arkadaşlar, bütün devrimciler!

Bugün sıkı yönetimde somutlaşan hâkim sınıfların baskılarına karşı birleşelim! Sınıf mücadelesinin şiddetlendiği bu dönemde, devrimci birlik daha da zorunludur. Birliğimiz içi boş, kof bir birlik olmasın! Sınıf mücadelesinin çetinleştiği şartlarda, özellikle önümüze uzatılan hâkim sınıflarla uzlaşma eğilimlerini yenelim!

Emperyalizm ve işbirlikçilerinin halkımız üzerindeki baskılarına karşı, 1. Sıkı yönetimin kalkması, 2. İşten atılanların geri alınması, 3. Hapsedilenlerin serbest bırakılması, 4. Baskı kanunlarının çökertilmesi için mücadele edelim!

Bütün ilerici örgüt, grup ve kişilerin sıkı yönetime karşı mücadeleyi örgütleyecek ortak bir komite etrafında toplanmaları için yapılan çalışmalara omuz verelim!

proleter enternasyonalizmi ve burjuva milliyetçiliği

«Sadece bir tek çeşit gerçek enternasyonalizm vardır ve bu da, devrimcinin **kendi ülkesinde** devrimci hareketin gelişmesi için vargücüyle çalışması ve aynı zamanda **istisnasız her ülkede** (propaganda, destek ve maddî yardım yoluyla) **bu mücadeleyi, sadece ve sadece** bu çizgiyi savunmasıdır.»

V. I. Lenin
(**Collected Works**, Cilt 24, s. 75.)

Devrimci kılığına bürünerek, işçi sınıfı hareketine burjuvazinin hâkim olmasına çalışan revizyonistler, bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de işçi sınıfı hareketine burjuva milliyetçiliğini sokmak, proleter enternasyonalizmini kundaklamak yoluyla amaçlarına ulaşmak istiyorlar. Son günlerde ülkemizdeki revizyonistler bu yöndeki çabalarını artırmışlardır. Bugün, proleter enternasyonalizmini savunmak, burjuva milliyetçiliğini açığa çıkartmak ve mahkûm etmek en önde gelen görevlerimizden biridir.

Proleter enternasyonalizmi nedir? Proleter enternasyonalizminin özü, bilimsel sosyalizmin, işçi sınıfının ve onun önderliğinde çalışan yığınların kurtuluşunun ancak kapitalizme karşı ve sosyalizm için dünya çapında yürütülecek bir mücadeleyle mümkün olacağı yolundaki temel ilkesidir. Bütün ülkeler proletaryasının burjuvaziye karşı mücadelesinin ortak olmasıdır. Bilimsel sosyalizmin kurucuları Marx ve Engels bu ilkeyi, bütün ülkeler proletaryasının başta gelen şiarı olan, «Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz!» şiarıyla ortaya koymuşlardır.

Bütün ülkelerde proleter devrimcileri, uluslararası proletarya hareketinin bilimsel sosyalizm temeli üzerinde birliğini ve dayanışmasını kurmak ve korumak; uluslararası işçi sınıfı hareketinin ortak çıkarlarını, kısmî, mahallî ve dar millî çıkarların üstünde tutmak görevindedirler. Ancak, proleter enternasyonalizmi her ülkedeki proletarya hareketinin bağımsızlığını

ortadan kaldırmaz. Proleter enternasyonalizmi, bütün ülkelerdeki proletarya hareketinin bilimsel sosyalizmin ilkeleri temeli üzerinde bilinçli ve gönüllü birliği esasına dayanır. Proletarya hareketini enternasyonalist yapan, **ortak bir ideolojiye;** başlıcaları kapitalizmin yıkılması, sınıfsız toplumun gerçekleşmesi, insanlığın milletlere bölünmesine son verilmesi olan **ortak hedeflere** ve **ortak bir düşmana** sahip olmasıdır.

Hiç şüphesiz, her ülkedeki proletarya hareketi millî bir temel üzerinde gelişir. Her ülkede proletaryanın öncüsü bilimsel sosyalizmi mücadelesine uygularken, o ülkedeki sınıf mücadelesinin özel, millî şartlarını dikkate almadan başarılı olamaz. Ama, her hangi bir ülkedeki sınıf mücadelesinin bu özel, millî şartları, proletaryanın devrim mücadelesinin dayandığı temel ilkelerin evrenselliğini ortadan kaldırabilir mi? Hayır, asla kaldıramaz. Bunun aksini iddia etmek, yani her ülkede devrimin tamamen kendine özgü bir «millî yol» izleyeceğini savunmak, bilimsel sosyalizmin evrensel gerçekliğini reddetmek demektir. Sınıf mücadelesinin kanunları evrenseldir. Bilimsel sosyalizm bu kanunların keşfine dayanır. Hiç bir ülkenin özel, millî şartları proletaryanın devrim mücadelesinin evrensel ilkelerinin o ülkede değişikliğe uğratılmasını ya da tamamen ortadan kaldırılmasını gerektiremez. **Proletaryanın bütün ülkelerde verdiği mücadelenin ispatladığı ilkeler, her ülke için geçerlidir. Bir ülkedeki proletarya mücadelesinin meseleleri bütün ülkelerdeki proletarya mücadelesinin meselesidir. Bunlar, proleter enternasyonalizminin değişmez ilkeleridir.** Proleter enternasyonalizmi olmadan, işçi sınıfı davâsını zafere götürmek imkânsızdır.

Bütün ülkelerdeki proletarya hareketine sızan ve burjuvazinin temsilcileri olan revizyonistler, proleter enternasyonalizminin bu ilkelerine karşı savaşmaktadırlar. Revizyonistlere göre : Her ülkenin sınıf mücadelesinin şartları tamamen kendine özgüdür. Bunun için her ülkede devrim tamamen millî bir yol izleyecektir. Proleter enternasyonalizmi işçi sınıfı hareketinin çıkarlarına zıttır. Bir ülkedeki proletarya hareketinin çıkarları, uluslararası proletarya hareketinin çıkarlarına üstündür.

Revizyonistler bu iddialarıyla işçi sınıfı hareketine burjuva milliyetçiliğini hâkim kılmak isterler. Burjuva milliyetçiliği işçi sınıfı için çok tehlikelidir, çünkü onun dikkatini sınıf düşmanlarından uzaklaştırır ve eninde sonunda onu köleliğe mahkûm eder. Milliyetçilik, burjuva ideolojisidir ve bütün dünyada kapitalizmin egemenliğini perçinlemeye, ezilen sınıfların mücadelesini bastırmaya hizmet eder. Emperyalizm çağında burjuvazi, bütün dünyada gericiliğin baş temsilcisidir. Sömürülen ülkelerde burjuvazinin büyük bir kesimi tamamen emperyalist ülkeler burjuvazisiyle kaynaşmıştır. Bu ülkelerde, işbirlikçi olmayan burjuvazi ve onun ideolojisi olan milliyetçilik, halkları kurtuluşa götüremez.

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ KURTULUŞA BURJUVA MİLLİYETÇİLİĞİ TESLİMİYETE GÖTÜRÜR

Emperyalizm ve işbirlikçilerinin hâkimiyeti altında olan ülkemizde, başta işçi sınıfı olmak üzere, köylüler, küçük burjuvazi ve hattâ millî burjuvazi emperyalizmin ve işbirlikçilerinin baskısı altındadır. Emperyalizm ve

işbirlikçilerinin ideolojisi, şeriatçılık, ümmetçilik, ırkçılık, Turancılık gibi gerici akımlardır. Bu ideolojiler halkımıza boyun eğmeyi, köleliği aşılamaktadır.

İşçi sınıfının ideolojisi, işçi sınıfına ve kurtuluşu ona bağlı olan emekçi köylü yığınlarına, kurtuluşun sosyalizmde olduğunu; işçi sınıfı önderliğinde millî demokratik devrim yoluyla sosyalizme ilerlemenin kurtuluşun tek yolu olduğunu göstermektedir.

Ülkemizde millî burjuvazinin ve küçük burjuvazinin ideolojisi, burjuva ve küçük burjuva milliyetçiliğidir, burjuva ve küçük burjuva sosyalizmidir, Kemalizmdir. Millî burjuvazinin ve küçük burjuvazinin milliyetçiliğinin olumlu, ilerici bir yanı vardır. Millî burjuvazinin ve küçük burjuvazinin sınıf çıkarları emperyalizm ve işbirlikçileriyle çelişme halindedir, ama bu sınıflar bir yandan da işçi sınıfının sosyalizm için mücadelesine, işçi sınıfı iktidarına karşıdırlar. Emperyalizme karşı mücadeleyi milliyetçilik bayrağı altında yürütmek istemektedirler. Oysa milliyetçilik, işçi sınıfının ve çalışan yığınların dikkatini sınıf düşmanlarından uzaklaştırır, proletaryanın sınıf bilincini köreltir ve eninde sonunda onları köleliğe mahkûm eder. Lenin bu konuda şunu söylüyor: «Milliyet ilkesi burjuva toplumunda tarihî olarak kaçınılmazdır ve bu toplumu dikkate alan Marksist, millî hareketlerin tarihî meşrûiyetini tam olarak tanır. Ama bu tanımanın milliyetçiliğe bir özür haline gelmesinin önlenmesi için, bunun burjuva ideolojisinin proleter bilincini köreltmesine yol açmaması için, bu tanıma tamamen millî hareketlerdeki ilerici olan unsurlarla sınırlı olmalıdır.» (**Collected Works**, Cilt 20, s. 34.)

Halkımızın kurtuluşu sosyalizmdedir. Halkımız sosyalizme ancak ve ancak işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel önderliğinde millî demokratik devrim yoluyla ve bir halk savaşı vererek ulaşabilir. İşçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel önderliğine karşı olmak, proleter enternasyonalizminin karşısına burjuva milliyetçiliğini çıkarmak eninde sonunda emperyalizm ve işbirlikçilerinin hâkimiyetine boyun eğmek demektir. Halkımızın kurtuluş mücadelesi milliyetçilik bayrağı altında değil, ancak ve ancak proleter sosyalizmi bayrağı altında zafere ulaşabilir. Proleter enternasyonalizmi kurtuluşa götürür, burjuva milliyetçiliği eninde sonunda teslimiyete.

Bugün ülkemizde, anti-emperyalist saflarda bilimsel sosyalizm burjuva ideolojisiyle, proleter enternasyonalizmi burjuva milliyetçiliğiyle mücadele halindedir. Bu mücadelenin tarihi anti-emperyalist mücadelenin başladığı güne kadar uzandığı gibi, bu mücadele sınıfsız toplumun kuruluşuna kadar şu veya bu biçime bürünerek devam edecektir. Onun için bizler, burjuva ve küçük burjuva ideolojisine, burjuva ve küçük burjuva milliyetçiliğine karşı her zaman uyanık olmak, onun saflarımıza hâkim olmasına karşı amansız bir mücadele vermek zorundayız.

Proleter devrimci mücadelemizin yakın tarihi, burjuva ve küçük burjuva ideolojisinin, sosyalizminin ve milliyetçiliğinin bir çeşidi olan Aybar-Aren oportünizmine karşı mücadeleye tanık olmuştur. Aybar-Aren oportünizmi, proleter enternasyonalizmine karşı burjuva milliyetçiliğiyle çıkmış; bilimsel sosyalizme karşı «Türkiye sosyalizmini», Türkiye'nin özel şartlarının parlamenter yoldan «sosyalizmi» kurmayı mümkün kıldığını savunmuş;

proleter enternasyonalizminin Türkiye emekçilerinin çıkarlarına zıt olduğunu iddia etmiştir. Aybar şöyle diyordu: Türkiye'nin özel şartları «Türkiye'ye özgü bir sosyalizmi» gerektirmektedir; «Sosyalizm için reçete yoktur. Yani ne yürütülen mücadelenin yolu, ne de iktidara gelindikten sonra kurulacak düzenin biçimi hakkında uygulanacak hazır 'model' mevcut değildir.» (**Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm**, s. 640-641.)

Mücadelemiz, burjuva milliyetçiliğinin Aybar-Aren markalısını yıkmıştır, ama küçük burjuva ortam, milliyetçiliği başka kisveler altında beslemeye devam etmektedir. Türkiye'de gerek işçi sınıfı hareketi içinde olduğunu iddia eden, gerekse böyle bir iddiası olmayan çeşitli milliyetçi akımlar vardır.

Bugün, proleter sosyalizmine ve proleter enternasyonalizmine karşı, birer burjuva düşünce akımı olan revizyonizmi ve milliyetçiliği, üstelik proleter devrimci kılığına bürünerek savunan başlıca akım, **Aydınlık Sosyalist Dergi** ve **Kurtuluş** gazetesi etrafında toplanmış olan İlkesiz Birlikçilerdir. **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin olsun, **Kurtuluş**'un olsun baş sözcülüğünü yapan revizyonist, Bay Mihri Belli'dir.

Dergimiz daha önce, Mihri Belli'nin revizyonizminin özünü ortaya koymuştur. (Bakınız: **Proleter Devrimci AYDINLIK**, sayı 16, s. 241-253; sayı 17, s. 383-392.) Burada, bu yazarın revizyonist ve milliyetçi görüşlerini özellikle proleter enternasyonalizmi açısından ele alacağız.

Mihri Belli bugüne kadar doğrudan doğruya proleter enternasyonalizmiyle ilgili üç yazı yayınlamıştır. Bunların ilki, «Çağımızda Her Devrim Millî Yol İzler» adını taşımaktadır; önce TÜRK SOLU imzasıyla TÜRK SOLU'nun 15. sayısında, sonra yazarın **Yazılar** adlı derlemesinde, kendi imzasıyla çıkmıştır. İkincisi, önce **Aydınlık** imzasıyla **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin 15. sayısında, daha sonra Mihri Belli imzasıyla bir broşür halinde yayınlanan «Proleter Devrimci Hareketimizin Çizgisi Açıktır» başlıklı yazıdır. Son olarak, bu iki yazıdaki revizyonist çizgiyi tam bir ifadeye kavuşturan, **Aydınlık** imzasıyla **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin 21. sayısında «Aydınlık'ın Tutumu» adlı bir yazı yayınlamıştır. (Burada yapacağımız bütün atıflar, aksi belirtilmediği takdirde, yukarıdaki üç yazıyadır.) Son yazının yakında yine Mihri Belli imzasıyla yayınlayıp yayınlanmıyacağını şimdiden kestiremiyoruz (!). Ama yazının başlığından ve imzasından, İlkesiz Birlikçilerin bu revizyonist ve milliyetçi tavrı tam olarak benimsedikleri anlaşılmaktadır.

İlkesiz Birlikçilerin Mihri Belli tarafından sözcülüğü yapılan görüşleri, proleter enternasyonalizmini reddetmekte ve burjuva milliyetçiliğini temsil etmektedir. Bu görüşler proleter devrimci saflarda açığa çıkartılmalı ve yıkılmalıdır!

«REVİZYONİZMİN İKTİDARA GELMESİ BURJUVAZİNİN İKTİDARA GELMESİ DEMEKTİR»

Mihri Belli'nin proleter enternasyonalizmine zıt görüşlerinin başlıcalarını bir bir ele alalım.

Mihri Belli'ye göre, bugün proleter devrimcileri ile modern revizyonistler arasında verilmekte olan büyük mücadele «sosyalist kampta» bir «ideolojik çatışma» dan ibarettir; bu çatışmanın temel konusu da «nükleer stra-

teji» meseleleridir. Bu «ideolojik çatışma» da hangi tarafın doğruyu savunduğunu tayin edebilmek için, nükleer strateji hakkında yeterli bilgimiz yoktur, «imkânlarımız sınırlıdır.»

Gerçek bu mudur? Bilimsel sosyalizmin öğrettiği üzere, her fikrin, her ideolojinin mutlaka sınıfsal bir temeli vardır. Bugün, uluslararası işçi sınıfı hareketinde başlıca taraflarını Çin Komünist Partisi'nin ve Sovyetler Birliği «Komünist» Partisinin temsil ettiği büyük ideolojik mücadele, Bay Mihri Belli'nin iddia ettiği gibi sınıflar üstünde ve sınıflar dışında bir «ideolojik çatışma» değildir, proletarya ile burjuvazi arasında bir mücadeledir. ÇKP proletaryayı, SBKP revizyonizmi, dolayısıyla burjuvaziyi temsil etmektedir.

SBKP'nin kurucusu Lenin'dir, SSCB dünyanın ilk sosyalist devletidir. Lenin ve Stalin'in öderliğinde SBKP, SSCB'de sosyalizmin kuruluşunda büyük başarılar kazanmış, uzun süre dünya devriminin merkezi olmuştur. Ancak, Rusya'da burjuvazinin devrilmesi, onun ve iktidara dönüş mücadelesinin kendiliğinden ortadan kalkması demek olmamıştır. İşçi sınıfı iktidarı aldıktan sonra, burjuvazi ve diğer sömürücü sınıflar varlıklarını ve karşı-devrimci mücadelelerini sürdürmüşlerdir. Gerek şehirlerde, gerekse köylerde küçük üretim, kendiliğinden gelişen kapitalist unsurlara kaynak olmuştur. Devrimden sonra da yaşamaya devam eden burjuva ideolojisi, işçi sınıfı ve devlet görevlileri arasından yoz, yeni tip burjuva unsurların doğmasına yol açmıştır. Bütün bunlar dünya emperyalizminin ilk sosyalist ülkede geri dönüşü gerçekleştirmek için harcadığı gayretlerle birleşmiştir. Bütün bunların yanısıra, ilk sosyalist devrimi gerçekleştiren SBKP, işçi sınıfı diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin yürütülmesi konusunda ilk tecrübeyi vermekteydi. Ayrıca, 1930'lardan itibaren SSCB'de, sosyalist toplumda sınıf mücadelesinin yürütülmesinde bazı hatâlar yapıldı. Bu hatâların teorik temelleri de vardı: Sosyalizmin ekonomi alanında kuruluşu yolunda ilerlendikçe sınıfların ve sınıf mücadelelerinin kendiliğinden ortadan kalkacağı yolunda mekanik materyalist görüşler partiye hâkim oldu. (Stalin son zamanlarında, bu hatâyı kendisi de görmüştür.) Burjuvaziye ve yoz, yeni tip burjuva unsurlara karşı mücadele kişisel planda kaldı. Sosyalist devrim politik ve ideolojik alanlarda sonuna kadar götürülmedi. SSCB'de ayrıcalıklı bir tabaka oluştu. Stalin'in ölümünden sonra yeni tip bir tekelci bürokrat burjuvazi haline gelip, Sovyet partisini ve devletini ele geçiren modern revizyonist kliğin sınıfsal temeli, işte bu ayrıcalıklı tabakadır.

Lenin der ki: «REVİZYONİZMİN İKTİDARA GELMESİ, BURJUVAZİNİN İKTİDARA GELMESİ DEMEKTİR.» Nitekim bu revizyonist klik, SSCB'de işçi sınıfının iktidarı yerine burjuva iktidarını geçirmiştir. Bütün alanlarda kapitalizmi geri getirmektedir. Kabul edilen «yeni sistem» e göre, ekonomi merkezî planlamaya değil, kâr kanununa dayanmaktadır. Sanayi ve tarım işletmelerinin işleyişi merkezî plan tarafından değil, bu işletmelerin yöneticileri tarafından kâr esasına göre tayin edilmektedir. İdeoloji alanında çağımızın Marksizm-Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesi ve devrim yasaklanmış, karşı-devrimci burjuva ideolojisine kapılar açılmıştır. Tekelci bürokrat burjuvazi ülkenin iktisadî, siyasî, kültürel bütün alanlarında hâkim olmuştur. Kapitalizmin kanunu Sovyetler Birliği için de geçerlidir. Sovyet burjuvazisi sadece kendi halkını değil, başka halkları da sömür-

mektedir. Yine Lenin'in dediği gibi, «REVİZYONİZM, SOSYAL EMPERYALİZME» dönüşmüştür; SBKP yöneticilerinin sosyalizmi, «Lâfta sosyalizm, fiiliyatta emperyalizm» dir.

SBKP'ne hâkim olan revizyonist klik «bütün halkın partisi», «bütün halkın devleti», «barış içinde bir arada yaşama», «barış içinde yarış» ve «barış içinde geçiş» tezleriyle özetlenebilecek, revizyonist ve Sovyet burjuvazisinin çıkarlarına hizmet eden görüşler savunmakta ve dünya çapında bu görüşlere uygun bir politikayı sürdürmektedir. Dünya halklarının mücadelelerine karşı emperyalizmle işbirliğini ve dünya hegemonyası için Amerikan emperyalizmiyle yarışı esas alan bir politika izlemektedir.

Hiç şüphesiz SSCB'de sosyalist devrimin iktisadî, kültürel bütün alanlardaki 40 yıllık kazançları Sovyet burjuvazisinin kapitalizmi geri getirme çabalarına direnmektedir. Devrimci işçi sınıfı hareketiyle Sovyet burjuvazisi arasındaki mücadele devam etmektedir.

Bugüne kadar modern revizyonizme karşı mücadele görevimizi yeterince yerine getiremedik. Hareketimizin devrimci pratiğinin gelişme düzeyi SSCB'de işçi sınıfı iktidarının yıkılması ve kapitalizme geri dönüş konularında sınırlı kalmamıza sebep oldu. Bu konudaki doğru devrimci bilgileri öğrenmek, bugün pratiğimizin emrettiği acil bir ihtiyaçtır. Bundan böyle gerekli bütün bilgileri devrimci saflarımıza yayacağız. Mücadelemiz başka türlü ilerliyemez.

Proleter devrimcileri ile modern revizyonistler arasındaki mücadele bir «nükleer strateji» tartışması değildir! Devrimle karşı-devrim arasında bir mücadeledir. Mihri Belli hangi tarafın haklı olduğunu tayin edebilmek için «imkânlarımızın sınırlı» olduğunu söylemektedir. Marksizm-Leninizmin en temel ilkeleri bize modern revizyonist tezlerle proleter devrimci tezlerin, revizyonist politikayla devrimci politikanın ne olduğunu gösteriyor! Eğer gerçekten bir proleter devrimci isek, gerek dünyada ve gerekse kendi ülkemizde Marksizm-Leninizmin galip gelmesi için vargücümüzle çalışmalıyız! Kimse bizi «adaleti tevzi etmekle» görevlendirmez.

Mihri Belli'ye göre, revizyonist SBKP bugün bir «devrim mihrakı» dır. Şöyle diyor: «Belirli bir tarihî anda, bazı konjonktürlerin biraraya gelmesi sonucu, devrim mihraklarından birinde meydana gelen değişmeler yüzünden biz tutumumuzu değiştiremeyiz.» Bu sözlerle Mihri Belli modern revizyonizmin mevcudiyetini reddetmektedir. O, «... her hangi bir devrim mihrakını yanılmaz kabul etmeyi ... bilimsellikle çelişen bir tutum» sayarmış (!) Bu tavır, revizyonizmi devrimcilik olarak savunmak, proleter devrimci çizginin doğruluğu üzerinde revizyonizmin işine yarayacak şüpheler uyandırmaktır. Biz, Bay Mihri Belli'nin «bilim» ini kabul etmiyoruz, çünkü bu «bilim» burjuva ideolojisidir!

Mihri Belli'ye göre, «Beyanlardan çok somut davranışlara ve eyleme önem» verilmelidir, çünkü «somut davranışlara ve eyleme» bakılırsa, «Vietnam meselesi, Pueblo olayı ile yeniden alevlenen Kore meselesi gibi konularda, Sovyetler Birliği ile Çin Halk Cumhuriyeti arasında esasta bir görüş ve davranış ayrılığı» yoktur.

Gerçek bu mudur? Hayır, değildir. Modern revizyonistler halk savaşlarını bir nükleer savaşı başlatacak kıvılcımlar olarak görmektedirler, bu

teji» meseleleridir. Bu «ideolojik çatışma» da hangi tarafın doğruyu savunduğunu tayin edebilmek için, nükleer strateji hakkında yeterli bilgimiz yoktur, «imkânlarımız sınırlıdır.»

Gerçek bu mudur? Bilimsel sosyalizmin öğrettiği üzere, her fikrin, her ideolojinin mutlaka sınıfsal bir temeli vardır. Bugün, uluslararası işçi sınıfı hareketinde başlıca taraflarını Çin Komünist Partisi'nin ve Sovyetler Birliği «Komünist» Partisinin temsil ettiği büyük ideolojik mücadele, Bay Mihri Belli'nin iddia ettiği gibi sınıflar üstünde ve sınıflar dışında bir «ideolojik çatışma» değildir, proletarya ile burjuvazi arasında bir mücadeledir. ÇKP proletaryayı, SBKP revizyonizmi, dolayısıyla burjuvaziyi temsil etmektedir.

SBKP'nin kurucusu Lenin'dir, SSCB dünyanın ilk sosyalist devletidir. Lenin ve Stalin'in öderliğinde SBKP, SSCB'de sosyalizmin kuruluşunda büyük başarılar kazanmış, uzun süre dünya devriminin merkezi olmuştur. Ancak, Rusya'da burjuvazinin devrilmesi, onun ve iktidara dönüş mücadelesinin kendiliğinden ortadan kalkması demek olmamıştır. İşçi sınıfı iktidarı aldıktan sonra, burjuvazi ve diğer sömürücü sınıflar varlıklarını ve karşı-devrimci mücadelelerini sürdürmüşlerdir. Gerek şehirlerde, gerekse köylerde küçük üretim, kendiliğinden gelişen kapitalist unsurlara kaynak olmuştur. Devrimden sonra da yaşamaya devam eden burjuva ideolojisi, işçi sınıfı ve devlet görevlileri arasından yoz, yeni tip burjuva unsurların doğmasına yol açmıştır. Bütün bunlar dünya emperyalizminin ilk sosyalist ülkede geri dönüşü gerçekleştirmek için harcadığı gayretlerle birleşmiştir. Bütün bunların yanısıra, ilk sosyalist devrimi gerçekleştiren SBKP, işçi sınıfı diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin yürütülmesi konusunda ilk tecrübeyi vermekteydi. Ayrıca, 1930'lardan itibaren SSCB'de, sosyalist toplumda sınıf mücadelesinin yürütülmesinde bazı hatâlar yapıldı. Bu hatâların teorik temelleri de vardı : Sosyalizmin ekonomi alanında kuruluşu yolunda ilerlendikçe sınıfların ve sınıf mücadelelerinin kendiliğinden ortadan kalkacağı yolunda mekanik materyalist görüşler partiye hâkim oldu. (Stalin son zamanlarında, bu hatâyı kendisi de görmüştür.) Burjuvaziye ve yoz, yeni tip burjuva unsurlara karşı mücadele kişisel planda kaldı. Sosyalist devrim politik ve ideolojik alanlarda sonuna kadar götürülmedi. SSCB'de ayrıcalıklı bir tabaka oluştu. Stalin'in ölümünden sonra yeni tip bir tekelci bürokrat burjuvazi haline gelip, Sovyet partisini ve devletini ele geçiren modern revizyonist kliğin sınıfsal temeli, işte bu ayrıcalıklı tabakadır.

Lenin der ki : «REVİZYONİZMİN İKTİDARA GELMESİ, BURJUVAZİNİN İKTİDARA GELMESİ DEMEKTİR.» Nitekim bu revizyonist klik, SSCB'de işçi sınıfının iktidarı yerine burjuva iktidarını geçirmiştir. Bütün alanlarda kapitalizmi geri getirmektedir. Kabul edilen «yeni sistem» e göre, ekonomi merkezî planlamaya değil, kâr kanununa dayanmaktadır. Sanayi ve tarım işletmelerinin işleyişi merkezî plan tarafından değil, bu işletmelerin yöneticileri tarafından kâr esasına göre tayin edilmektedir. İdeoloji alanında çağımızın Marksizm-Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesi ve devrim yasaklanmış, karşı-devrimci burjuva ideolojisine kapılar açılmıştır. Tekelci bürokrat burjuvazi ülkenin iktisadî, siyasî, kültürel bütün alanlarında hâkim olmuştur. Kapitalizmin kanunu Sovyetler Birliği için de geçerlidir. Sovyet burjuvazisi sadece kendi halkını değil, başka halkları da sömür-

mektedir. Yine Lenin'in dediği gibi, «REVİZYONİZM, SOSYAL EMPERYALİZME» dönüşmüştür; SBKP yöneticilerinin sosyalizmi, «Lâfta sosyalizm, fiiliyatta emperyalizm» dir.

SBKP'ne hâkim olan revizyonist klik «bütün halkın partisi», «bütün halkın devleti», «barış içinde bir arada yaşama», «barış içinde yarış» ve «barış içinde geçiş» tezleriyle özetlenebilecek, revizyonist ve Sovyet burjuvazisinin çıkarlarına hizmet eden görüşler savunmakta ve dünya çapında bu görüşlere uygun bir politikayı sürdürmektedir. Dünya halklarının mücadelelerine karşı emperyalizmle işbirliğini ve dünya hegemonyası için Amerikan emperyalizmiyle yarışı esas alan bir politika izlemektedir.

Hiç şüphesiz SSCB'de sosyalist devrimin iktisadî, kültürel bütün alanlardaki 40 yıllık kazançları Sovyet burjuvazisinin kapitalizmi geri getirme çabalarına direnmektedir. Devrimci işçi sınıfı hareketiyle Sovyet burjuvazisi arasındaki mücadele devam etmektedir.

Bugüne kadar modern revizyonizme karşı mücadele görevimizi yeterince yerine getiremedik. Hareketimizin devrimci pratiğinin gelişme düzeyi SSCB'de işçi sınıfı iktidarının yıkılması ve kapitalizme geri dönüş konularında sınırlı kalmamıza sebep oldu. Bu konudaki doğru devrimci bilgileri öğrenmek, bugün pratiğimizin emrettiği acil bir ihtiyaçtır. Bundan böyle gerekli bütün bilgileri devrimci saflarımıza yayacağız. Mücadelemiz başka türlü ilerliyemez.

Proleter devrimcileri ile modern revizyonistler arasındaki mücadele bir «nükleer strateji» tartışması değildir! Devrimle karşı-devrim arasında bir mücadeledir. Mihri Belli hangi tarafın haklı olduğunu tayin edebilmek için «imkânlarımızın sınırlı» olduğunu söylemektedir. Marksizm-Leninizmin en temel ilkeleri bize modern revizyonist tezlerle proleter devrimci tezlerin, revizyonist politikayla devrimci politikanın ne olduğunu gösteriyor! Eğer gerçekten bir proleter devrimci isek, gerek dünyada ve gerekse kendi ülkemizde Marksizm-Leninizmin galip gelmesi için vargücümüzle çalışmalıyız! Kimse bizi «adaleti tevzi etmekle» görevlendirmez.

Mihri Belli'ye göre, revizyonist SBKP bugün bir «devrim mihrakı» dır. Şöyle diyor: «Belirli bir tarihî anda, bazı konjonktürlerin biraraya gelmesi sonucu, devrim mihraklarından birinde meydana gelen değişmeler yüzünden biz tutumumuzu değiştiremeyiz.» Bu sözlerle Mihri Belli modern revizyonizmin mevcudiyetini reddetmektedir. O, «... her hangi bir devrim mihrakını yanılmaz kabul etmeyi ... bilimsellikle çelişen bir tutum» sayarmış (!) Bu tavır, revizyonizmi devrimcilik olarak savunmak, proleter devrimci çizginin doğruluğu üzerinde revizyonizmin işine yarayacak şüpheler uyandırmaktır. Biz, Bay Mihri Belli'nin «bilim» ini kabul etmiyoruz, çünkü bu «bilim» burjuva ideolojisidir!

Mihri Belli'ye göre, «Beyanlardan çok somut davranışlara ve eyleme önem» verilmelidir, çünkü «somut davranışlara ve eyleme» bakılırsa, «Vietnam meselesi, Pueblo olayı ile yeniden alevlenen Kore meselesi gibi konularda, Sovyetler Birliği ile Çin Halk Cumhuriyeti arasında esasta bir görüş ve davranış ayrılığı» yoktur.

Gerçek bu mudur? Hayır, değildir. Modern revizyonistler halk savaşlarını bir nükleer savaşı başlatacak kıvılcımlar olarak görmektedirler, bu

yüzden halk savaşlarına karşıdırlar. Sovyetler ellerindeki bütün imkânları kullanarak Vietnam halkını savaşı sonuna kadar götürmekten vazgeçirmeye, görüşme masasına oturarak Amerikan emperyalizmiyle uzlaşmaya zorlamaktadır. Modern revizyonistler Kamboçya halkının devrimci hükûmetini tanımayı reddetmişlerdir. Hindistan ve Endonezya gericilerine halk savaşını bastırmada kullanmaları için silâh yardımı yapmaktadırlar. Asya halklarının devrimci mücadelelerini durdurmak için, başta Japonya olmak üze re bütün gerici rejimlerle ittifak aramaktadırlar. O halde, gerçek nedir? Gerçek, Mihri Belli'nin revizyonistlerin karşı-devrimciliğini gizlemeye çalışmasıdır. Ona göre, modern revizyonizme karşı mücadele etmek, «devrimci eylemimize katkısı olmayacak kısır tartışma» dan, «eleştiri için eleştiri» den, «bizantinizm» den ibarettir. Hayır! Eğer devrim olacaksa, modern revizyonizm mutlaka altedilmelidir.

MAO ZEDUNG, YAŞAYAN LENİN'DİR

Mihri Belli bütün benzerleri gibi bilimsel sosyalizmin evrensel gerçekliğini reddetmekte ve her ülkede devrimin «millî yol» izleyeceğini savunmaktadır. Ona göre: Her ülkedeki proletarya mücadelesi tamamen millîdir. «Çin, kendi özel şartlarının gerektirdiği, kendine özgü devrim yolunu izlemiştir»... Mao Zedung «Çin şartlarında proleter devrimciliğini temsil» etmektedir. Kendisi, «Türkiye'ye özgü devrimci çizgiyi saptama» çabasındadır. Bilimsel sosyalizmin evrenselliğini savunmak «Dıştan gelme hazır devrim reçetelerine bel bağlamak» tır. Yapılacak iş, «bilimi toplumumuzun gerçeklerine uygulayıp, doğru sentezlere, **orijinal** [altını biz çizdik] sentezlere» varmaktır. (Bkz: **Aydınlık Sosyalist Dergi,** sayı 17, s. 403.)

Proleter sosyalizminin evrenselliğini savunmayı dıştan gelme devrim reçetelerine bel bağlama olarak niteleyen ve Türkiye'nin özel şartlarının Türkiye'de devrimin tamamen kendine özgü bir yol izleyeceğini savunan birini daha, Aybar'ı, iyi hatırlıyoruz. Mihri Belli'nin yaptığı, Aybar'ın «Türkiye sosyalizmi» nin yerine, kendisinin «Türkiye proleter sosyalizmi» ni koymaktır. Bunların her ikisi de aynı kapıya, burjuva milliyetçiliğine çıkar!

Yine tıpkı benzerleri gibi, Mihri Belli, proleter enternasyonalizminin işçi sınıfının çıkarlarına zıt olduğunu savunmaktadır. Şöyle diyor: «'Pekinci', 'Havanacı', 'Moskovacı', yakıştırmalarına cevabımız şudur: Biz ne oyuz, ne de bu ve ne de beriki. Biz TÜRKİYECİYİZ. Türkiye emekçilerinin davâsının savunucusuyuz biz.» Elbette ki, 'Pekincilik', 'Havanacılık', 'Moskovacılık' diye bir şey olamaz; ama elbette ki, proleter enternasyonalisti ve burjuva milliyetçisi olmak diye iki ayrı şey vardır. Türkiye emekçilerinin davâsının savunulması ile proleter enternasyonalizmi birbirine zıt şeyler değildir. Tam aksine! Bu ikisi arasında tam bir uygunluk vardır! Lenin'in şu ibret verici sözlerini buraya aktaralım: «... **milliyetçilik görüş açısını benimsemiş olan bir kimse, doğal olarak, kendi milliyetinin, kendi millî işçi sınıfı hareketinin çevresine bir Çin Seddi dikmek arzusuna varır.»** (**Collected Works,** Cilt 6, s. 520-521.)

Mihri Belli proleter enternasyonalizmini karalamakla kalmamıştır. Proleter devrimcilerini bilimsel sosyalizmi Türkiye'ye uygulama işini **«Peking Review** yazı kuruluna bırakmak» la, «düşünmeyi Asya kıtasının öbür ucun-

da yayınlanan bir derginin yazı kuruluna terketmek» le itham etmektedir. (Bkz : Aydınlık Sosyalist Dergi, sayı 17, s. 403-404).

Mihri Belli, mücadelemizi dünya devrimci hareketinden koparmak istiyor. Bilinçsizliğe sırt dayayarak, tıpkı gericiler gibi, dışarıdan emir alıyor göstererek, Türkiye devrimcilerinden soyutlamaya çabalıyor.

Peking Review Çin Halk Cumhuriyetinde yayınlanan önemli makalelerin ingilizcelerini basan bir dergidir. Proleter devrimci düşüncenin, çağımızda onun en yüksek biçimi olan Mao Zedung Düşüncesinin dünyaya yayılmasında çok önemli bir devrimci görev görmektedir. Bizler, emperyalizme ve revizyonizme karşı çok önemli ideolojik silâhlar olarak gördüğümüz bu makaleleri okuruz, devrimci pratiğimizde onlardan derinliğine yararlanırız. Aynı şekilde, dünyanın her hangi bir yerinde yayınlanan ve devrimci fikirleri savunan bütün yayınları okuruz. Mao Zedung Düşüncesini izlemek, «uygulama» ve «düşünme» işini «Asya kıtasının öbür ucuna» bırakmak değildir. Nasıl ki, Lenin'in fikirlerini izlemek Avrupa'nın doğusuna bırakmak değilse.

Gelelim, proleter sosyalizmiyle modern revizyonizm arasında «taraf tutmama» görüşüne.

Uluslararası proletarya hareketinin tarihine bakacak olursak, proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadelenin daima işçi sınıfı hareketi içinde yansıdığını, hareketin sürekli olarak devrimcilerle revizyonistler arasında bölündüğünü, proleter sosyalizminin revizyonizme karşı mücadele içinde gelişip, güçlendiğini görürüz. I. Enternasyonal döneminde Marx ve Engels bir yandan Bakunincilere, Proudhonculara, Lassallecilere, öte yandan Blanquicilere karşı mücadele ettiler. II. Enternasyonal döneminde Lenin, bir yandan Bernstein ve Kautsky'nin temsil ettiği eski kuşak revizyonistlere, öte yandan anarşizme karşı mücadele etti. SSCB'de sosyalizmin kuruluşu döneminde Stalin bir yandan Troçkizme, öte yandan Buharinciliğe karşı savaştı. Bugün de, başta Mao Zedung olmak üzere günümüzün bütün Marksist-Leninistleri bir yandan modern revizyonizme, öte yandan onunla özünde tamamen aynı olan «sol» sapmalara karşı mücadele veriyorlar. 20. yüzyılın başlarında «Ne menşevikiz, ne bolşevik. Ne oyuz, ne de bu. Biz Türkiyeciyiz Türkiyeci...» demek ne kadar oportünizm ise, bugün de «Ne Maocuyuz, ne Moskovacı. Türkiyeciyiz...» demek o derece oportünizmdir.

Türkiye'deki bu baş revizyoniste göre, Mao Zedung «Çin şartlarında proleter devrimciliğini temsil etmektedir» ve sadece «Çin devriminin lideri» dir. Bu, Lenin'in Rusya şartlarında proleter devrimciliğini temsil ettiğini ve sadece Rus devriminin lideri olduğunu savunmak kadar büyük bir burjuva milliyetçiliğidir. Çünkü Mao Zedung, yaşayan Lenin'dir. Mao Zedung Marx, Engels ve Lenin'in öğretilerini revizyonizme karşı savunmuş ve yepyeni bir aşamaya yükselmiştir. Dünya devriminin önderidir.

Mihri Belli'nin burjuva milliyetçiliğini, başka ülkeler devrimcilerinin proleter enternasyonalizmi ile bir karşılaştıralım. Hindistan'da halk savaşını yöneten devrimci partinin lideri Çaru Mazumdar diyor ki : **«Arkadaşlar, yapmakta olduğumuz işi asla küçümsemeyin. 1969'da kazanılan zaferleri sizler değil de kim mümkün kıldı? 'Çin'in Başkanı bizim de Başkanımızdır' di-**

yerek, burjuva milliyetçiliğine öldürücü darbeyi sizler değil de kim indirdi?»

Mihri Belli kendi tutumuna örnek olarak Ho Şi Minh'in tutumunu göstermektedir. Mihri Belli'nin kaleminde koca Ho Şi Minh bayağı bir burjuva milliyetçisi derekesine düşürülmektedir. Ho Şi Minh, büyük bir proleter devrimcisidir. Vasiyetinde Vietnam halkına son Amerikan askeri Vietnamdan çekip gidene kadar, emperyalizm ve işbirlikçileri tam olarak altedilene kadar ve Vietnam birleştirilinceye kadar savaş yolunu, yani emperyalizme karşı halk savaşını sonuna kadar götürme yolunu öğütlemiştir. Böylelikle, modern revizyonistlerin emperyalizme teslimiyeti öneren politikasını mahkûm etmiştir.

Ancak, uzun zamandan beri Vietnam İşçi Partisi içinde proleter devrimcileri ile modern revizyonistler arasında mücadele olduğu bir gerçektir. Bu modern revizyonizmle mücadelenin, halk savaşı şartlarında da devam ettiğini gösterir. Ama bu Parti hiç bir zaman tutumunun bir taraf tutmama tavrı olduğunu söylememiştir. Vietnam İşçi Partisi içinde modern revizyonizm er geç yenilecek, Mao Zedung Düşüncesi er geç hâkim olacaktır. Hindiçini halkları zirve konferansı ortak bildirisi, buna bir işaret sayılabilir. (Bkz: **Proleter Devrimci AYDINLIK**, sayı 6-20, s. 155.)

Şimdi de, İlkesiz Birlikçilerin «Türkiye'ye özgü devrimci çizgiyi» saptarken «Türkiye'nin yerini, iç ve dış güçler dengesini gözönünde tutma» «ilke» sini ele alalım. Bu, şu demektir: SSCB Türkiye'ye yakın olan bir «devrim mihrakı» olduğundan, «ideolojik çatışma» hakkında tavrımız bu husus hesaba alınarak saptanmalıdır. Türkiye'de devrim ve Sovyetlerle dayanışma... Bu bir aldatmacadır! Soralım Hint halkına, soralım Kamboçya ve Laos, Filistin ve Arap halklarına, revizyonistler devrimden mi, karşı-devrimden mi yanadır!

Lenin'in sözlerini tekrarlıyalım: «REVİZYONİZMİN İKTİDARA GELMESİ, BURJUVAZİNİN İKTİDARA GELMESİDİR.» Sovyetler Birliği'nde revizyonizm, burjuvazi iktidardadır. Sovyet burjuvazisi her yerde olduğu gibi Türkiye'de de devrime karşıdır ve Türkiye'de işbirlikçilerle ittifak aramaktadır.

İlkesiz Birlikçilerin diğer bir sözcüsü, bir yandan modern revizyonizme karşı olduklarını söyler ve uzun uzun yazarken, bir yandan da çevresindeki yaygın görüşü dile getirerek, modern revizyonistlerin desteği olmadan Türkiye'de devrim olamayacağını açıkça ifade etmektedir (SBF Sosyalist Fikir Kulübü son genel kurulunda). Bu sahte devrimciye göre, revizyonistlerin desteği olmadan devrim olamaz! Bu ne biçim «devrim» dir! Bu ne biçim revizyonizme karşı oluştur! Bu sözde devrimcilik, gerçekte oportünizmin en sahtekâr, en ikiyüzlü biçiminden başka bir şey değildir!

Devrim için öncelikle kendi halkının öz gücüne dayanmak, proleter devrimcilerinin başta gelen bir ilkesidir. Sosyalist ülkeler ezilen halkların mücadelelerini desteklerler. Bu, proleter enternasyonalizminin emrettiği bir görevdir. Ama, revizyonistler ezilen halkların mücadelelerini baltalarlar. Devrime düşman olan revizyonistlerden dayanışma beklemenin sonu, ancak ve ancak reformcu bir burjuva iktidarının kurulmasını, halka devrim diye yutturmaya varır.

Açıktır ki, Mihri Belli modern revizyonizmin varlığını reddetmektedir; sözde tarafsız tutumunu modern revizyonizmini gizlemek için takınmaktadır. Onun bu tutumuyla diğer revizyonist görüşleri arasında hiç şüphesiz çok yakın bir ilişki vardır. Mihri Belli'nin bir revizyonist ve milliyetçi olduğunu bütünüyle görmek için bu ilişkiyi kurmak gerekir.

ÇAĞIMIZIN GERÇEĞİ SOSYALİZMDİR!

Bu yazar küçük burjuva önderliğinde ve milliyetçilik bayrağı altında millî demokratik devrimin başarılabileceğini, küçük burjuvazi önderliğinde sosyalizme geçilebileceğini savunmaktadır. Devrimin önderi olarak gördüğü küçük burjuva radikallerine hoş görünmek için, meseleye işçi sınıfının değil tamamen burjuvazinin açısından bakarak, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin devletinin bir baskı aracı olan orduyu iktidara karşı ilân ederek, bilimsel sosyalist devrim anlayışı yerine burjuva devlet anlayışını koymaktadır. (Bkz : **Aydınlık Sosyalist Dergi**, sayı 21, Başyazı). Aynı açıdan, Türkiye'de devrimcilerin anti-militarist olmamalarını, yani hâkim sınıfların orduya dayanan zorba politikası olan militarizme karşı çıkmamalarını savunmuştur (Bkz : TÜRK SOLU, sayı 64, Başyazı.) Oysa, dünyanın her yerinde devrimciler militarizme karşı savaşırlar, savaşmalıdırlar.

Aynı yazar küçük burjuva radikallerinin milliyetçiliğine övgüler düzmüştür. O'na göre, «Çağımızın en büyük gerçeği, millet gerçeği» dir. (Bkz : «Millet Gerçeği», AYDINLIK, sayı 7, s. 24). Oysa millet gerçeği, burjuva devrimler çağının gerçeğidir ve artık çok geride kalmıştır. **Çağımızın en büyük gerçeği sosyalizmdir.**

Mihri Belli «millîcilik», «ulusçuluk» ve bazen düpedüz «milliyetçilik» adı altında burjuva milliyetçiliğini savunmuştur. «Bir zamanlar burjuvazinin ortaya attığı 'millet' ve 'vatan' sloganlarına» günümüzde «emekçilerin sahip çıktığını» (s. 28), milliyetçilik bayrağının bugün «emekçilerin ellerinde» dalgalandığını (s. 38) öne sürerek, işçi sınıfına burjuva milliyetçiliğini aşılamağa çalışmıştır.

Milliyetçiliği göklere çıkarmada Mihri Belli'nin ulaştığı nokta, işbirlikçilerin ideolojisi ırkçı-milliyetçi Turancılıkta «olumlu» bir yan bulmaya kadar (s. 31) uzanmıştır. Mihri Belli işi Turancılıkla sosyalizmi bağdaştırmaya kadar vardırmış ve bu konuda şunları yazmaktan çekinmemiştir : «Bu sözlerim sosyalizmin bilimi ile çelişen bir şey değildir. Ve Türk devrimcisinin, gerçek Türk ulusçusunun, Türkiye'nin geleceği için böyle hayaller kurması iyi bir şeydir, sıhhatli bir şeydir» (s. 33).

İşçi sınıfına burjuva milliyetçiliğini aşılama çabasında Mihri Belli her yola başvurmuş, Jean Jaures'in «Yurtseverliğin azı seni enternasyonalizmden uzaklaştırır, yurtseverliğin derini seni enternasyonalizme götürür» sözünü, «yurtseverlik» kavramını «milliyetçilik» olarak değiştirerek kullanmıştır. Proletaryanın yurtseverliği vardır, ama milliyetçiliği yoktur! «Enternasyonalist olan proleter devrimcisi aynı zamanda yurtsever olabilir mi? Bizce olması yalnız mümkün değil, aynı zamanda zorunludur da.» (Mao Zedung)

Bugün Türkiye'nin tarihî şartlarında, yani emperyalizmin boyunduruğu altında bir ülkede en yurtsever olan sınıf, işçi sınıfıdır. Çünkü bütün hal-

kın emperyalist baskı ve sömürüden kurtuluşuna önderlik edecek olan sınıf o'dur. Bir Turhan Feyzioğlu'nun, bir Süleyman Demirel'in sahte milliyetçiliği vardır. Bunların «milliyetçiliği», Türkiye'yi emperyalizmin boyunduruğu altında tutmaya hizmet etmekten başka bir şey değildir. Bir de proletaryanın yurtseverliği vardır. Bu yurtseverlik, bütün dünya proletaryası, sosyalist ülkeler ve dünya halklarıyla kardeşlik ve dayanışmaya bağlı olduğu ve enternasyonalizmi ifade ettiği içindir ki, halkın kurtuluş zaferine ışık tutacaktır. Çağımızda dünya halklarının kurtuluşunun tek yolu budur. «Yurtseverlik enternasyonalizmin ulusal kurtuluş savaşına bir uygulamasıdır.» (Mao Zedung).

Mihri Belli'ye göre, «en derin anlamıyla milliyetçilik... devrimci enternasyonalizmle çelişmez» miş (!) «Enternasyonalizm, millet gerçeğine dayanan bir kavram» mış (!) (s. 29) Gerçek bunun tam tersidir: Proleter enternasyonalizmi, milliyetçiliğin zıddıdır; işçi sınıfı gerçeğine dayanan bir kavramdır.

Mihri Belli'nin bu milliyetçi görüşlerine daha pek çok örnek sıralanabilir. Son olarak, bunların en dehşet verici olanını ele alalım. TÜRK SOLU'nun 3. sayısında yayınlanan, imzasız ama onun kaleminden çıkma «Tarihî Fırsat» adlı başyazıdan okuyalım:

«Türkiye'nin Amerikan 'arabulucularıyla' müzakerelerde kaybedecek zamanı yoktur. Harekete geçme zamanı gelmiş çatmıştır. Türk halkı, millet olarak vekar ve haysiyetimizle bağdaşmayan ürkek davranışlara tahammülü olmadığını, şahlanışı ile, 'Ordu Kıbrıs'a!' haykırışlarıyla kesin olarak ifade etmiştir. Eylemin izlemediği 'Hazırız, kararlıyız' cinsinden sözleri bırakıp harekete geçmek, dünyaya sözümüzün eri olduğunu ispat etmek, Adaya, en az Yunan birliklerine eşit miktarda kuvvet çıkarmak göreviyle karşı karşıyayız... Ulusal davasının çözüme bağlanmasında, bir ulusun böyle elverişli iç ve dış konjonktürlerle karşılaşması tarihte ender görülmüştür. Bu, Türk ulusu için tarihî bir fırsattır. Ve bu tarihî fırsattan yararlanmamak, eğer ihanet değilse, gafletlerin en büyüğüdür.» Devamla, bu fırsattan yararlanarak harekete geçmenin «Türk ulusunun kaderinde bir dönüm noktası» olacağını iddia etmekte ve şöyle demektedir:

«Tıpkı Atatürk zamanında olduğu gibi, Türkiye bir kez daha bütün ileri insanlığın saygısını kazanacak, emperyalizme karşı savaşan Doğu ve Güney uluslarının öncüsü durumuna yükselecektir. Mustafa Kemal Türkiyesi bir kez daha gerçek olacaktır. Bundan sonra her gerçek Türk yurtseverinin özlediği tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'nin gerçekleşmesi, tarihî olayların akışının doğal bir sonucu olacaktır. Ve böylece emperyalizm, dünyanın bu bölgesinden tasını tarağını toplayıp çekilmek zorunda kalacaktır.» «Mehmetçiğin süngüsü» millî kurtuluş savaşımızda olduğu gibi «Yunan halkı için de büyük kazançlar ifade eden gelişmelere» yol açacaktır.

Yazı «Türk Ulusu Görevinin Bilincindedir» başlığı altında, şu şekilde tamamlanmaktadır: «Doğu Akdeniz'de en karanlık kuvvetle, emperyalizmin kuklası Yunan tahtının ve Atina'nın faşist cuntasının temsil ettikleri karanlık kuvvetle bir kez daha karşı karşıya gelmiş bulunuyoruz. Bu karanlık kuvveti yenecek ve ortadan kaldıracak güçteyiz. Bütün gücümüzü seferber

etmek ve yenmek tarihî görevimizdir. Şehitlerine ağlayan, hakaretlerin en ağırına uğramış 32 milyonluk Türk Ulusu bu tarihî görevin bilincindedir. Tüm ileri insanlık bu görevimizi başarmamızı bizden beklemektedir. Tarihin bize yüklediği bu kutsal göreve lâyık olalım!»

Bu şoven milliyetçi sözler, izaha yer bırakmayacak kadar açıktır. Yazar, işbirlikçi AP iktidarını Kıbrıs'a çıkartma yapmaya kışkırtmakta, bunun Türkiye halkının kurtuluşuna yol açacağını (!) iddia etmektedir: İşbirlikçi bir iktidar önderliğinde, NATO'ya bağlı bir ordunun getireceği «kurtuluş»! Mihri Belli, işbirlikçi iktidarın ve NATO'ya bağlı bir ordunun Kıbrıs'a, çıkartma yaparak ezilen halkların öncüsü durumuna yükseleceğini ileri sürerken, onun proleter devrimciliği ile bir ilgisi var mıdır?

Bu yazı bize burjuva milliyetçiliğinin nasıl emperyalizmi ve işbirlikçilerini savunmaya vardığını göstermektedir. Mihri Belli'nin bu satırlarda ifadesini bulan şoven milliyetçiliği, kendi tekelci burjuvazilerini destekleyen II. Enternasyonal oportünistlerine parmak ısırtacak kadar koyudur.

Arkadaşlar! Bugüne kadar Aybar'ın, Aren'in, Mihri Belli'nin ve diğerlerinin görüşlerini benimseyen bütün devrimciler, sizlere sesleniyoruz! Görüşlerimiz ne olursa olsun, bizler hepimiz emperyalistlerin ve yerli uşaklarının altedilmesi ve Türkiye halkının kurtuluşu kararıyla mücadele veriyoruz. Bu mücadelemizi mutlaka zafere götürmek için yanlış görüşleri, hepimizin işlediği hatâları yenelim. Mao Zedung Düşüncesi bize kurtuluşun yolunu gösteriyor. İşçi sınıfı önderliğinde halk savaşıyla kazanacağımız millî demokratik devrim zaferi için birleşelim. Bugüne kadar bize önderlik edenlerin bizlere ne kadar yanlış bir yol, halkımızı köleliğe mahkûm eden revizyonist bir yol önerdiklerini bütün tecrübelerimiz apaçık gösteriyor. Yanlışlardan bir an önce kendimizi kurtaralım, revizyonizmin sırtlarımızdaki ağır yükünü atalım ve halkımızın kurtuluşu için, sosyalizm için ileri atılalım! Mao Zedung Düşüncesi temeli üzerinde saf tutalım, O'nun önerdiği yoldan devrime ilerliyelim!

Arkadaşlar! Burjuva milliyetçiliğini açığa çıkartalım ve yıkalım!

Proleter enternasyonalizminin bayrağını yükseltelim!

Yaşasın dünya halklarının devrimci mücadelesinin birliği!

Yaşasın proleter sosyalizmi!

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK

hikmet kıvılcımlı

deccal nasıl kapımızı çalıyor (III)

EMPERYALİST FAŞİZMİ - SÖMÜRGE FAŞİZMİ

Tümü Fransız **«Hür Basın»** ında bile bir türlü yayınlanmıyan bir açıklama üzerinde durulmaya değer. Çünkü Uluslararası Finans - Kapitalin nerelere dek geldiğini ve nereye gitme sevdasiyle tutuştuğunu, bir gölgedeki Hitler'den daha itselce hiç kimse ortaya koyamaz.

B. Strauss'un dağınıkça tezinin özü derlenince, herşeyden önce çelişki sayılacak bir prensipten yola çıktığı anlaşılıyor. Bütün faşizmlerin başta görülen iddia yaygaraları, hep sözde koyu milliyetçi olduklarını afiş yapar. Bu afişin ardında milletin ve millî savunmanın en itcil inkârı gizlenmiye çalışılır. Bunun anlamı, ileri ve geri ülkede birbirine ters düşen iki karakter taşır :

1 — **İleri ülkede** anlam açıktır : Her faşist, **kendi** Finans - Kapitalinin dünyaya egemen olması şartıyla, başka bütün vatanları çizmesiyle çiğneyip yok etmeye, başka bütün milletleri ve milliyetleri köle **aşağı ırk** yapmaya çalışır. Musolini'nin ve Hitler'in koyu milliyetçilik gösterişleri, yalnız İtalyan yahut Alman milletinin **«dünyaya bedel»** olduğunu tutturarak, yeryüzünde başka her türlü vatan ve milliyetleri köklerinden kazımaktır. Bunda anlaşılmıyacak birşey yok. Finans - Kapital biricikleştirdiği dünya pazarında, tek başına sultan kesilmek için, içinde azdığı milleti âlet ederek, geri kalan bütün Vatan ve Milletleri tahtadan silmek ister.

Bu, kendi evi içinde en azgın şöven milliyetçi geçinen Finans - Kapitalin yeryüzünde milliyetçiliğin başka her türlüsünü yasak etmesi, bir sahtekârlık olmakla birlikte, kendi hesabına mantıklı bir sahtekârlıktır.

2 — **Geri ülkelerdeki** Kafatasçıların faşizmi, ileri ülke faşistlerininki ile taban tabana zıt bir sahtekârlık olur. Alın Türkiye'deki çeşitli Turancıları. Bunlar, **lâfta** vatanperverlik, milliyetperverlik uğruna her türlü uluslararası ülkücü sosyalizmin can düşmanı geçinirler, bütün Türkiye dışında kalmış Türkleri (ama özellikle sosyalist düzene girmiş Türkleri) «**Büyük Turan**» adına «**kurtarmak**» için canlarını ortaya atmış görünürler. İnsanın bu coşkun «**milliyetçiliğe**» neredeyse inanacağı gelir. Öyle ya, adamlar Türkiye'ye bile sığmıyorlar, bütün dünya Türklerini bir araya getirecekler. (Fransızlar «**Frank**» adlı CERMEN, İngilizler «**Anglo - sakson**» adlı CERMEN, Almanlarsa, adları üstünde CERMEN.. gelin Fransız - İngiliz - Alman milliyetlerini ve vatanlarını kaldıralım demek gibi birşey...)

Ancak **işe** geldi mi, yâni Nazi orduları Edirne sınırına geldiler miydi; bütün bizim o koyu «**Türkçü**» geçinen kafatasçılar hep birden **Mehdî** çıkmış gibi Hitler'i selâmlamak üzere, şimdiki «**Ergenekon Arslanları**» yolundan perçemlerini «Hitlervâri» kaşlarına düşürürler, bıyıklarını iki keçi boku biçiminde burunlarının altına yerleştirirler; dört hilâli bir uçlarından aynı noktada birleştirip öteki uçlarını uzaklaştırarak, Nazilerin **Gamalı Haç'**ını gizli polis işareti kılığında kutsal işaret sayarlar, kaz adımı tâlimlerle faşist ordularını karşılama tâlimleri yapmaya girişirler.

Bütün bu hazırlıkların uygulaması ne olacaktır? «Aşırı Türkçü» ler herşeyden önce **Türk** vatanını yabancı Finans - Kapital ordularına teslim edecekler, Türk milletini (ellerinden gelirse tüm **Kutsal Turan** ile birlikte) **Cermenliğin** emrine verip ortadan silmeye çalışacaklardır. Burada sahtekârlık, vatan hâinliği ve millî cinayetle yarışır. Bizim kafatasçılar da «Vatan» veya «Millet» aşkıyla aşırıca yanıp tutuştuklarını öne sürerken, aşırı **Cermen** nasyonalistliğini iddia eden Naziler kadar sahtekârdırlar.

Ne var ki Naziler, dünyayı tek **Cermen** hegemonyası altına sokarlarken, hiç değilse sahtekârlıklarına görünüşü uydururlar. Bizim kafatasçılar, hem «**Türkçüyüz, çok aşırı**» diye sahtekârlık yapıyorlar, hem de bütün Türkleri Nazi köleliğine peşkeş çekmekle görünüşü bile kurtaramıyan «**dalâlet ve ihanet**» batağına gömülürler. Başka türlüsünü de yapamazlar.

Çünkü faşizm, azgın güçlü bir Finans - Kapitalin, kendi ülkesinde ömrünü uzatabilmek için bütün dünya milletlerini en şöven, en utanmazca gaddar, en gerici ve aşağılık yollardan soyup ezme doktrinidir. Türkiye'nin ise, öyle dünyalara sığmaz güçlü Finans - Kapitali yoktur. Dolayısiyle, yabancı Emperyalistlerin yardakçılığını yaparak, Türk vatanını satarak, Türk milletini yabancı şirketlere kul köle ederek, «**Aşırı milliyetçilik**» perdesi ardında aşırı - kozmopolitliğin (burjuva enternasyonalciliğinin) domuzunu yaptığını gizlemiye çabalar.

PAROLA : «ALMAN AVRUPASI»

Bu genel kural altında bugün Alman Finans - Kapitaline düşen demagoji ne olabilir? Elinden geldiği denli, asıl maksadını, yeryüzüne Cermen egemenliğini yayma çabasını maskeliyerek, genel sözlerle burjuva **Vatan**'larının **bağımsızlık** ilkesini, ve Milletlerin kendi kendilerini savunmaları olanaklarını hiçe saymak. «Mister Avrupa Strauss» o demagojisini şöyle özetliyor :

«Bugün Avrupa'da, basit millî savunma politikası için yer yoktur.»

Millî savunma yoksa, yâni Millet ve Vatan savunulmıyacak ise ne yapılacaktır? **«Millet»** yok **«Avrupa»** var, hattâ bütün Avrupa bile değil. De Gaulle de **«Avrupa»** diyordu ama, o daha namusluca Avrupa'nın Atlas Okyanusu'ndan Urallara dek uzanmış bir kara kıt'ası olduğunu unutturmaya kalkışmıyordu. **«Mister Avrupa Strauss»** un kalpazanlığı coğrafyayı değiştirmekle başlıyor. Yalnız kapitalizmin debelendiği **«Batı Avrupa»** yı «Avrupa» sayıyor. Ve o «Avrupa», yâni Emperyalizm düzeni içinde artık ne bağımsız Vatan'a, ne Milliyetçiliğe, ne de **«Millî Savunmaya»** yer kalmadığını anlatmak istiyor.

Yalan mı? Finans - Kapital : artık ne Vatan, ne Millet istemiyor. Alman Finans - Kapitali «**Avrupa**» yı istiyor. Sahiden **hiçbir milletin ötekine baskı ve sömürü gütmediği** bir Avrupa istiyor mu? Bunun tek temel şartı : **hiçbir insanın ötekine baskı ve sömürü gütmediği** bir düzenin kurulmasıdır. Bu düzenin adı ise SOSYALİZM'dir. O zaman, hiçbir Vatan sınırı ötekisiyle tepişmez olur, ve hiçbir Millet ötekisine diş geçirmeye kalkışamaz. Dolayısiyle bugün, millî gelirleri yarı yarıya kemirip, Toplum verimini körleten o yaman Savunma masrafları da, insanlığın zararına değil yararına harcanmış olur.

Alman Emperyalizminin istediği **Alman - Avrupası**'dır. Kendisini artık o düzeye ulaşmış sayıyor. Alman - Avrupası manivelâsı ile Alman Emperyalizminin **Dünya hegemonyası**'nı kurmayı tasarlıyor. Bunu kimsede tepki yaratmadan başarmak için, Alman - Avrupası'na : **Batı Avrupa** adını veriyor. Hattâ şimdilik bu «Batı Avrupa» yı «NATO **içinde**» bile kabul ederek, Atom - Kimya - Mikrop silâhlarıyla ayrı bir entite olarak cihan er meydanına atıyor. Bay Strauss'a göre :

«Gelecek Batı Avrupa savunması NATO'nun göğsünde, içine «İNANÇ VERMEYE ELVERİR, GÜVENİLİR ve ETKEN BİR CAYDIRIŞ» (Dissuation : Düşmanı kıpırdıyamaz hale getiren silâhlara bu ad veriliyor) olan bir «SİYASÎ NÜKLEER STRATEJİ» güdülmelidir.»

STRATEJİ : BÜTÜN SİLÂHLAR ALMAN'A TESLİM!

Bu «strateji» bir yanda De Gaulle'ün Sovyetleri içine alan ütopik Avrupasını ortadan kaldıracak, öte yanda Amerikan vesayetine son verecektir. Çünkü, bir yanda Amerika ile «ittifak» lâkırdısını kullanıyor :

«B. Franz Josef Strauss, Batı Almanya Maliye Bakanı olarak salı günü şunu telkin etti: Fransa ve İngiltere, Birleşik Amerika Devletleri ile müttefik bir Avrupa savunma nüvesini biçimlendirmek maksadı ile nükleer silâhlarını ortaklaşa koymalıydılar.»

Ama biraz daha aşağıda NATO içindeki Amerika'ya şöyle hafifçe bir dirsek vuruyor:

«Bir Avrupalı savunma örgütlenmesi «önceden görülebilir bir gelecekte, NATO içinde Batı Avrupa'nın Birleşik Amerika Devletlerine farazî olarak (virtuellement) eşit ve muhtar (autonome) bir partöner (karşıt-oyuncu) **olması için tek şanstır.»**

Böylece Alman kartalı «Avrupa» yuvasından bir çırpıda hem Sovyetler kuşunu, hem Amerika leyleğini atmış oluyor. Sovyetleri atmanın anlamı açık: Avrupa'da sosyalizm istenmiyor. Amerika'yı atmaya bir gerekçe gerek. Mister-Avrupa Strauss, onu da aşağıdaki mantıkla kotarıyor:

«Birleşik Amerika Devletleri Avrupalı milletlerin emniyeti içindeki sorumluluk payından feragat edecek değildir. Ama Avrupalı ülkeler... **Amerika Devletlerinin komünizme karşı cihan mücadelesinde güdücü iktidar olarak sırtına aldığı yükü hiç te hafifletmiyorlar.»**

Dilinin altındaki Hitler'in baklası: **«Komünizmle cihan emperyalizminin mücadelesi»** çıkmıştır. Hitler bu bakla ile Hitler olmuştur. Strauss aynı bakla ile Emperyalizmin falına bakıyor.

AMERİKAN EMPERYALİZMİ ALMAN'A EMANET

Alman bu ağızla, güya Amerika'nın söz gelişi Vietnam'da Avrupalılarca yalnız bırakılıp yardımına koşulmadığı için «otokritik» yapar görünüyor. Bu sahtekârlıktır. Çünkü, zaten Almanya'dan başka bütün öteki **«Avrupalılar»** kendileri **«muhtacı himmet birer dede»** dirler. Amerika'ya **«Tiraj spesial»** (para fonundan özel para çekiş) hakkını yadırgamaları bundandır. Bay Strauss gerçekten Amerika'ya acıyorsa, niçin Alman Markının kılına dokundurtmuyor?

Demek Alman'ın **«NATO içinde Amerika'ya eşit ve otonom»** bir güç olmak isteği, Amerika'yı koruma kaygusundan ileri gelmiyor. Alman, başka birşey seziyor. Amerikan kudretinin ayağı kaymaktadır. Onu şu sözlerle süsliyerek belirtiyor:

«Avrupalılar, dostları ve müttefikleri olan Amerikalıların boyuna Avrupa hürriyetinden ve alınyazısından sorumlu olageleceklerini düşünmekte haklı değildirler. Asıl, kendi kıt'alarını kendilerinin kuvvetlendirmesi yoluyla, Amerika Birleşik Devletlerinin çok sayıda yükümlerden çektikleri ızdıraplarından birkaçını dindirmek daha ziyade Avrupalıların iyice görevleridir.»

Yâni, mâdem Amerika'nın ayağı kayıyor, **«çektikleri ızdıraplardan birkaçını dindirmek»** için ayağının altına bir karpuz kabuğu da Almanlar koyup, Avrupa'da biricik ve egemen olmalıdırlar. Strateji planı bu.

Hayır, Alman Emperyalizmince, Allah etmesin: **«Avrupa politikası hiç kimseye karşı yöneltilmiş değildir.»** Bilâkis, Alman - Avrupa politikası herkese öyle bir emniyet verecektir ve herkes görecektir: **«ki, biz (Alman - Avrupalıları) Birleşik Amerika Devletlerinin emin bir arkadaşı ve mümkün oyundaşı (partöner'i) olabilmek için, ve Sovyetler Birliği ile uzlaşılınca hakiki bir oyundaş olabilmek için, kendi alınyazımızı kendimiz belirtmek (autodétermination) hakkımızı yitirmek niyetinde olmıyacağız.»**

Hitler gibi zart zurt yok. Sırası değil henüz. O iş, gerekince NPD (Yeni Nazi) partisinin şefi von Thadden'e bırakılır. Daha alınacak yol var. Dünya milletlerini, alıştıra alıştıra, Emperyalizmin ÖZGÜCÜ: Alman Finans - Kapitalinin hegemonyası altına sokabiliriz. Bunun için de şimdilik ne şiş (Amerika) yansın, ne kebap (Sovyetler). İki yanı da kollıyarak yol alalım. Sonra Alman'ın ne **«oyundaş»** olduğunu âleme bir daha öğretiriz. Hesap ta bu.

AVRUPA EMPERYALİZMİ ALMAN EMRİNDE

Şimdilik hiç unutulmaması gereken şey, Avrupalılara düşen dünya görevinde sallapatilik yapmamaktır: **«Avrupa ülkeleri, en sonunda şunu kavramalıdırlar ki»** diyor B. Strauss, **«şimdiki dünya şartları Avrupa'yı yeniden cihan politikasında bir rol oynamaya zorlanmaktadır, ve şu yana bu yana yalpalamaya kendini bırakmamaya zorlamaktadır.»**

Küçük - burjuvalar Fransa'sının De Gaulle sallantısını istemiyor B. Strauss. Alman Emperyalizmi Naziler çağındaki potansiyeline doğru ilerliyor. Bu potansiyelle Avrupa Emperyalizminin şimdiden liderliğine zarını atmıştır. İngiliz bile ona **«Mister Avrupa»** gözüyle bakmıyor mu? Bu Alman Avrupasının komünizme karşı Emperyalist Haçlılar Seferinde, şimdilik Amerika yanında **«eşit - otonom»**, sonra Amerika'dan üstün bir **«yeni cihan politikası»** misyonu vardır. Ve o misyonda ikirciliğe düşülmemelidir. De Gaulle gitti. Amerika bile hâlâ kimi Kızıl Çin'le flört yaparak, kimi Sovyetlere kızıl telefon teli ile bağlanarak, **«yalpalıyor»**. Olmaz böyle şey. Hitler usûlüyle baştan kara gideceksin. Bu misyonu ancak derebeği artığı (Yunker + Banker + Asker) Prusya ağalığı yerine getirebilir. «Tarih» onu bu oyunu **«yeniden... oynamaya zorlamaktadır.»**

Bundan açığı söylenebilir mi? Bu Alman Avrupa misyonu için ne gerekiyor? **«Caydırıcı nükleer enerji»** adiyle maskelenecek A. B. C. (Atom, Mikrop, Kimya) silâhları gerekiyor. Mikrop - Kimya silâhları nasıl olsa gizliden gizliye Alman'dan soruluyor. Onu hiç açmıyor B. Strauss. Fincancı Katırları ürkütülmemeli. **«Nükleer** = Çekirdekcil» sözcüğü yeter.

«Batı Avrupa ülkeleri teknolojik bir komünote (topluluk) biçimlendirerek, kerte kerte silâhlı kuvvetlerini bütünlemiye (entegre etmiye) ve şimdiki görüş ayrılıklarının üstesinden gelmeye mecbur olacaklardır.»

Elhasıl Mister Strauss bütün bir «düşük Nazi» programıdır. **«Anti - komünizm»** yemini oltana taktın mı, onu yutmıyacak Emperyalist köpek ba-

lığı yoktur. Nitekim İngiliz Buldoğu şimdiden B. Strauss'u **«Mister Avrupa»** ilân ettiğine göre, Anglosakson emperyalizmi oltayı yutmuş görünüyor. Hazır **«İşçi Partisi»** iktidarda iken, Hitler'in Nasyonal - SOSYALİST partisine alangle **«Sosyalizm»** den daha elverişli köprü kurulamaz.

Bu fırsatı Büyük Britanya adasına gidip kollayan B. Strauss, «Aman!» diyor. **«O caydırıcı silâh (dissuation) içinde yarıklar (failles) sakın bulunmamalıdır. Caydırıcının elemanları birbirine tıpatıp uygun (adéquat) olmalıdır. Ve bu elemanlar (A. B. C. silâhları demek istediği belli) saldırı halinde mecburi ister istemez kullanılmalıdır.»**

ALMAN KAZIĞININ ALIŞTIRILARAK SOKULUŞU

Alman Finans - Kapitalinin en son açık **teklifi** bu. Geriye kalıyor, **«Alamanın koyunu, sonradan çıkar oyunu.»** Karşısındaki resmen **«Nükleer»** (çekirdekcil) güçlü Fransız - İngiliz - Amerikan Emperyalistleri, hiç değilse kendi milletlerine daha rahat yutturabilmek için, oltanın büsbütün yaldızlı olmasını beklemekte haklı değiller midir?

Mister Avrupa Strauss, onu da düşünüyor. Ve Alman Finans - Kapitalinin uluslararası Emperyalizm liderliğinin **Strateji**'sini başlıca dört **Taktik** aşamaya ayırarak, **«amortize»** ede ede uygulayacağını uluslararası Finans - Kapitale. muştuluyor.

1. — **Aşama : RED ve İNKÂR : «Altını çizerek göze çarptırmak isterim ki, bu kavrayış** (konsepsiyon : Emperyalizmin Alman hegemonyasına gebe kalışı) **Almanya'ya nükleer silâhlar üzerinde bir millî kontrol yetkisi vermiyecektir.»**

Tıpkı, B. C. (Mikrop - Kimya) silâhlarını Amerika'da ve Almanya'da harıl harıl tezgâhlarken yapıldığı gibi, Alman Finans - Kapitalinin başrolü **«ikincil»** gösterilip «kamuoyu» ndan gizlenecektir. Bunun kimse farkına varmıyacaktır.

2. — **Aşama : KIYICIĞINDAN SOKULMA : «Birinci merhale** (étape) **olarak, Büyük Britanya ile Fransa nükleer silâhlarını ortaklaşa ortaya koyabileceklerdir : böyle yeni bir Avrupalı nükleer güç yaratılınca, ona ÖTEKİ AVRUPALI ÜLKELER de, kendi ellerinden gelen mahsusî girişim paylarını** (contributions appropriées) **getirip verebileceklerdir.»**

Sen, İngiliz ve Fransız, hele elindeki silâhı ortaya koy. Çekirdekcil silâhlar bir yol hepimizin ortaklaşa malı ola gitsin, ben Alman Finans - Kapitali «Arkadan gelir korum!» Amerika ile Sovyetler : nükleer silâhların başka ülkelere yayılmamasını mı konuşuyorlar? Alman - İngiliz - Fransız **triumvira**'sı, bir tek «Avrupalı» topluluk olurlarsa, Fransa, İngiltere elindeki nükleer silâhlar hem biçimce **«başka ülkelere»** verilmemiş olur, hem B. Almanya, bir kalemde nükleer silâhların bir numaralı «ORTAĞI» olur : yâni Alman Emperyalizmi, gizli gizli B. C. silâhlarına sahip olduğu yetmiyormuşça, resmen açıkça Atom silâhına sahip çıkmış olur. Kimse de gık diyemez.

Güzel hesap değil mi?

3. — **Aşama : HERKES ELİNDEKİNİ KULLANSIN.** Bu **«Ortak»** nükleer güçler nasıl kullanılacak? Kim kime emir verecek? Mister Avrupa Al-

man'ın bu noktada en ufak ikirciliği yok. Gözünü kırpmadan şöyle diyor: «Komünote'nin (Emperyalizm **«Komünizmin»** düşmanıdır, ama **«Komünote»** nin yâni Eflatuncu üst-sınıflar arası **«Komünizmin»**, Finans-Kapital kozmopolitliğinin oldu olasıya dostudur!) **o Avrupalı topluluğun ilkincil (initial: başlangıç) safhasında nükleer silâhları kullanma emri, ancak yerinde yetkililer** (autorités en place), **nükleer elemanlar silâh debboylarının bulunacakları topraklardaki yerinde otoriteler tarafından verilebilecektir.»**

KOMÜNİZME KARŞI ALMAN HAÇLI KOMUTASI

Nerelerıdir o **«Debboyların bulundukları topraklar»?**

Pek çok lâstikli lâfa benziyor. Dilediğin yana çek. Ancak **«nükleer ELEMANLAR»** kime karşı kullanılacak? **«Komünizme»**. Komünizm nerede? **Doğuda.** Avrupa'nın «Emperyalistler Komunasında en doğuda olan topraklar kimin? Batı Almanya'nın... Demek mantığın kendiliğinden sonucu ile, **«nükleer silâhları kullanma emri»** ni verecek **«yerinde yetkililer»** ister istemez Alman **«Yunker - Banker - Asker»** leri olacaktır.

Gelecekte mi? Öyle demiye getiriyor, **«Mister Strauss».** Ama, Amerikan ve Japon kaynaklı **belgeler** ortada. Daha Çekoslovak olayları patlak verirkenden beri, Treforger manevraları sırasında, Amerikan - Alman Emperyalizmi, **«Hürriyet»** ve **«Sosyalizm»** nâraları ata ata, Bavyera debboylarını, yâni Alman olmıyan (Çekoslovak) sınırlarını her türlü Atom - Kimya - Mikrop silâhlarıyla doldurmuş bulunuyor. Onları kim kullanacak? **«Yerindeki yetkililer».** Yeter ki Sosyalizmin can düşmanı Finans - Kapital, diyelim Çekoslovak milletinin **«Hürriyetçi Sosyalizm»** ayaklanmasını bir «kurtarıcı» rolünde «savunma» olanağına kavuşsun.

Ondan sonrası kolay. Hitler'in hayalinde kurduğu **«Europafestung»** (Avrupa istihkâmı), Cermen egemenliğinde bir **«Avrupalılar Federasyonu»** etiketiyle gerçekleştirilmiş olur.

4. — **Aşama: CERMEN AVRUPA FEDERASYONU: «B. Strauss'un izah ettiğine göre, kesin sonuç amacı** (l'objektif final: nihai hedef), **nükleer kontrolu bir merkezî komünoter hükümete aktarmaktan başka birşey olmıyacaktır.»**

«Deutschland, Deutschland über alles!»

«B. Strauss'a göre, Sovyetler siyaseti, Almanya'yı bölünük ve cılız tutmağı kezliyor, ve Moskova'nın Almanya tarafından bir öcalma harbinden korktuğu yolundaki iddiası «ayakta durur şey değildir.»

«Ama eğer Almanya yeniden birleşmiş olsaydı, diyor B. Strauss, hiçbir zaman, kıyaslanamıyacak kertede daha büyük bir nüfusu ve ekonomik zenginlik kaynakları bulunan Sovyetler Birliği'ni tehdit edecek kadar güçlü olmıyacaktır.»

«Sovyetler, bölünük bir Avrupa istiyor, ve en sonunda kendi kontrolları altına girmiş bir Avrupa istiyorlar, ve bu amaçla, bir Alman öcalıcılığından ve uydurma Alman tehdidinden söz etmeği yararlı buluyorlar.»

Mister Avrupa'nın tezi burada bağlanıyor. Sovyetler haksız. Alman Emperyalizmi yoktur. Olsa da ne yapabilir ki zavallıcık? Hele şu Doğu Almanya

komünistini bir yutalım: «Bölünük» Almanya, yeni bir «Anschluss» yaparak önce Doğu Almanya'yı, sonra Batı Demokratik Emperyalist ülkeleri yutsun. O zaman elbet Sovyetlerdeki **«Büyük ekonomik zenginlik kaynakları ile nüfusa»** da sıra gelir. Hitler zamanındaki Sovyetlerin **«zenginlik kaynakları ve nüfusu»** şimdikinden **«kıyasedilemiyecek kertede»** küçük değildi ya!

AMERİKAN «BOŞLUĞU» NU ALMAN DOLDURA

Finans - Kapital, kendi dünyasında yeni bir **güçler dengesi** ayarlıyor. Amerikan kapitalizmi, **Üretim** temeli yerine dolar **merkantilizmine** önem vermenin cezasını çekiyor. Üretimden çok modern **Tefeciliğe**, yâni **Rantiyelik** (hazır irat yeyicilik) ile **Zorbalığa** (Emperyalist tahakkümüne) dayanan Dolar'ın dağına kar yağdığını görüyor.

Alman Emperyalizmi pususundan çıkıyor. Finans - Kapitalin cihan güçlerini **ayarlama** işinde olağanüstü **rolünü** bir vuruşta almak istiyor. Gaalip Emperyalistler kapitalizmin ve Alman Şirketlerinin bedavadan bekçi köpekliğini ederken, Alman Finans - Kapitali bütün enerjisini ültra - modern bir **Üretim** ve **Sürüm** yaratma çabasına harcadı. Alttan alta herkesin zararına geliştirdiği ekonomi dinamizmindeki **birikimi** artık politik ve militarist üstünlük alanına atlatıyor.

Teşebbüsü yeni değil. Bütün tilkiliğine rağmen, De Gaulle'ün önünde hep yenik reâya tutumunda kalan **Adenauer**'i taburcu ettiği günden beri Almanya o atlamıya hazır bulunduğunu göstermişti. **Kiesinger,** yalnız son ortam hazırlığını hızlandırmak için kullanılan **atlama tahtası**'ndan başka birşey değildir. Asıl aktörler, İngiltere'de resmen **Mister Avrupa**'lığı vaftiz edilen eski Harbiye, yeni Maliye Bakanı B. Strauss ile ona **«Sosyalist»** mamalık eden eski Batı Berlin Başkanı, yeni Başbakan yardımcısı ve Dış Bakanı B. Brandt'tır.

1945 yılında **Yakındoğu** için yapılıp **dünya** ölçüsünde uygulanan **Haleflik - Seleflik** değiş - tokuşunu hatırlıyalım. Cihan Savaşından bitkin çıkmış **İngiliz** Emperyalizmi, Yakındoğu bunalımını gidermiye tek başına gücünün yetmiyeceğini anlar anlamaz **Amerikan** Emperyalizmine döndü.

Yunanistan ile Türkiye'de İngiliz Finans - Kapitalinin bıraktığı «BOŞLUĞU» (sözcük resmen bu iki: BOŞLUK) **Amerikan Finans - Kapitalinin gelip DOLDURMASI** istendi. Amerika, Kâbe'ye giren **Hacı** coşkunluğu ile **«Lebbeyk!»** diyerek, Yunanistan'da ve Türkiye'de İngiliz Emperyalizminden «BOŞALAN» koltuğa bütün (Truman Doktrini - Marshall Yardımı gibi) **dolarları** ve (Kore Savaşı, Potsdam Anlaşması, Berlin meselesi gibi) **çizmelerile** gelip oturdu.

1969 yılı, besbelli paralel anlamda aynı **merasim** tekrarlanıyor. Oyun aynı, aktörler değişiyor. **Avrupa** için yapılıp Dünya ölçüsünde uygulanacak yeni bir **Haleflik - Seleflik** miz-an-seni önündeyiz. Vietnam Savaşı'ndan bir türlü çıkamayıp iflâhı kesilen **Amerikan** Emperyalizmi, gerek Doğu, gerek Batı bunalımını gidermiye tek başına gücünün yetmediğini anlar anlamaz, **Alman** Emperyalizmine döndü.

Fransa ile İngiltere'de Amerikan Finans - Kapitalinin bıraktığı BOŞLUĞU (sözcük bu olmasa da olay budur: BOŞLUK), **Alman Finans - Kapitali-**

nin gelip resmen DOLDURMASI üstü kapalı oturumlarda istendi. Almanya, Kudüs'e girmek için nice yıllar sefere çıkmış **Haçlılar** coşkunluğu ile **«Olrayt!»** diyerek, Fransa'da ve İngiltere'de Amerikan Emperyalizminden «BOŞALACAK» koltuğa (NATO doktrini, Para Fonu gizli kararları gibi) **Doyçe Mark'**ı ve (İhracat savaşı, Kimya - Mikrop silâhları gibi) çizmeleri ile gelip oturuyor.

TÜRKİYE : NAZİ «YAŞANTI ALANI»

Uluslararası Finans - Kapitalin bu yeni **güçler dengesini ayarlama** şöleni, elbet Avrupa'da **De Gaulle** için uygulanırken, geri kalan bütün dünyada olduğu gibi, Türkiye için de yeni bir ayarlamaya gidişi gerektirecekti. O Türkiye ki, (edebiyle sömürüsünü yapsaydı) Hitler'e bile, İran, Irak üzerinden eski **«Doğuya Bas!»** parolasile **«Yaşantı alanı : Hayat sahası»** olarak çoktan tanınmış ve bırakılmıştı. Türkiye **«kamu oyunda»** gangster yapılı Amerikan Emperyalizmi çabuk mu, çok mu **allerji** yarattı? **(Yunker + Banker + Asker)** yapılı Prusya ağalığının Kayzer bıyıklı Alman Emperyalizmi sağ olsun, o her zaman, Bâbil çağından beri her zorbayı alkışlamış batakçı Osmanlı ağalığını, kendi üçüzünün kalıbı içine kolayca sokuverir.

«Mister Avrupa» Strauss'ın «sol kolu» Sosyalist **«W. Brandt gömleğini giyerken», «W. Brandt traş olurken»** öyle samimi Alaman ki.. (ne Kayzer gibi korkunç bıyıklı, ne Hitler gibi yırtıcı perçemli değil). Amerikankâri Türk'e saygılılığından : **«Bir sohbet esnasında hiç çekinmeden bacaklarını masanın üzerine uzatarak oturabilir»** diyen «Hür Basın» ımızda B. W. Brandt, çoraplı ayaklarının Hacıyağı ile karışık Prusya domuzu kokusunu Türkiye Türklerinin burunlarına uzatmış poz poz fotoğraflarla, en **«ciddî»** Finans - Kapital gazetelerinde teşhir ediliyor... Yamacında çıplacık butlar bacak bacak üstünde hoş avrat. W. Brandt'ın : **«Kadınlara karşı centilmenliğinden ... Çok iyi bir kavalye olduğundan...»** (26 Mayıs 1969, Gazeteler) ballandıra ballandıra bitiremiyorlar.

Bize ne mi? Herif **«turist»**. Eğlenmiye gelmiş Türkiye'ye. **«Turist altın yumurtlayan tavuktur».** Hele B. W. Brandt gibi **«kadınlara karşı centilmen.. çok iyi kavalye..»** bir Alman horozu olursa turist... Ayak bastığı yerde neçe **tavukları** «gebe bırakmaz» ki!... Demirel bir mucize görmüşçe ağzı açık baka kalmış B. W. Brandt, şiş göz kapakları ile bu şaşa kalışa tiksinerek sırıtıyor... Alamanı nasıl ağırlıyacağını bilemiyen **«Hür Basınımız»** diyor ki :

«Tam kılıç balığı mevsimi olduğunu bilen sayın W. Brandt, bir jandarma botu ile... ancak 2 tanecik izmarit tutabilmiştir.» (Keza, 26.5.1969)

Tam İ. İ. Paşanın **«Hadi canım sen de!»** diyeceği yerdir burası.

Ne istiyor bizden **«Mister Avrupa»** nın sol kolu kanadı, **sosyalist** B. W. Brandt? Hiç yazarlar mı?

TÜRKİYE DARBOĞAZINDA : ALMAN HUZURU

Ama, bizim ondan neler dilendiğimiz saklanamıyor. **«Büyük politikacılarımız»** milletten herşeyi saklıyabilirler. Tetanozlu hastanın son demindeki suratı ile **«Dıhk'i Hipokrâtî»** (Lokman sırıtışı) saçan yüzleri Uluslararası Finans - Kapital sözcüsü önünde sıkı mı ciğerlerini açığa vurmasın? W. Brandt

«HUZUR» unda sıygaya çekildikleri zaman ağızlarından kaçırdıklarıyla öğreniyoruz ki; Türkiye saklanamıyacak bir **«SIKINTI İÇİNDE»**, TİP liderleri gibi hep **«DAR BOĞAZLAR ÜZERİNDE»** imiş!

Türkiye fakir fukarasına her Allahın günü 24 saat, herşeyimizin güllük gülistanlık olduğunu davul zurnayla çalan **«Dâhi Büyük Adamlarımız»**, bakın Uluslararası Finans-Kapital önünde nasıl öz boyutları ile doğruyu söylemek zorunda kalıyorlar.

«Türk Hükümet yetkilileri, Federal Almanya'nın, Ortak Pazar görüşmelerinde desteğini istemişlerdir.»

Ortak Pazar nedir? Türkiye Finans-Kapitalinin, Vatan sınırlarını ve millî bağımsızlığın 1 numaralı temelini teşkil eden gümrük engellerini Batı Emperyalistlerine feda edip, Türkiye'yi Uluslararası Finans-Kapitalin açık-pazarı, sağmal ineği haline getirmesidir. Türkiye'nin millî ekonomisi feda edilince, yüzbinlercesi yabancı ülkelere, en başta Almanya'ya göç etme zorunda kalan işsizlerimizin milyonları aştığı anlatılarak, Alamana «Sen bilirsin» deniyor. Amerika da bizi boşuyor. Türk milletinin başında kalabilmek istiyen Finans-Kapital, bir zaman kapıkulu olduğu eski Efendisi, yeni Emperyalizm öncüsü Almandan medet umuyor.

«Ayrıca Türkiye'nin ekonomik gelişmelerde karşılaştığı DAR BOĞAZLAR üzerinde durulmuş, ve döviz ihtiyacının her yıl biraz daha arttığı belirtilmiştir.»

«Görüşmeler sırasında, doğrudan doğruya kredilerin arttırılması ifade edilmişse de, İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ SIKINTI BÜTÜN AÇIKLIĞI İLE bir daha izah edilmiştir.» (24 Mayıs 1969, Y. G.)

Amerikan silkiyor. Aman Alman yetiş!

Alaman ise, **«tam kılıç balığı»** tutmaya gelmiş. **«Hür basın»** **«Ancak iki tanecik izmarit tutabilmiştir»** diyorsa inanalım mı? «Amerikan 6. cı Filo» gibi, «Mister Avrupa» Almana da inanmıyan **«Kâfir»** olur, bunun yeri bulundu Dolar'da... O inançla, «Hür basın» yazıyor:

«Yalnız Askerî yardımlar üzerinde.. olumlu bir HAVA sağlanmıştır»!

Demek: kredi, döviz, sıkıntı, dar boğaz.. derken, **«sağlama»** bağlanan tek **«sadaka»**: **«Askerî yardım»**... Yâni, Alamanın**«tam... mevsimi olduğunu bildiği»**, «Seyfiye = Kılıçgil» den «KILIÇ BALIĞI»!.. tutulmuştur. Efendilerimizin pek düşkün oldukları Amerikan **«HIZIR»** ı gitmiş, Alman **«HUZUR»** u gelmiştir.

ALMAN «HUZUR» UNUN İKİ KANITI

Emperyalist **«Hızır»** larla **«Huzur»** ların Türkiye'ye neler getirmek istediklerini merak eden var mıdır? Uluslararası Finans-Kapitalin yeni Avrupa ve Dünya ayarlamaları açısından, her gün ele alınan **«Hür Basın»** ın, sanki hiç birbirleriyle ilgileri yokmuş, acayip bir tesadüfle ortaya çıkmış gibi sahifelerinin başyanına yahut en sapa köşelerine serpiştirdiği olağanlar üzerinde azıcık duralamak yeter.

İşte size, Dünya Finans-Kapitali ile, hattâ «kadınlara centilmen ... iyi kavalye» B. W. Brandt'ın geliş gidişi ile hiç ilişiği görünmiyen, ama **«TE-**

SADÜF» bu ya, tam Sosyalist-Alman Bakanından 2 ile 4 gün sonra okunan iki «APAYRI» havadiscik:

1 — **«KÜRT DÂVÂSI»**: B. W. Brandt'ın gidişinden iki gün sonra Irak'ta **«Kürtlere Muhtariyet»** verildiği işitildi. Ertesi gün Türkiye'nin seçkin **«KIBRIS: Yavru Vatan!»** Uzmanı bir Sayın Bayımız, **«6 Eylül»** den esinlenmişçe şu satırları döşendi:

«Hiç değilse bir KIBRIS yaratmamak için önceden daha tedbirli bir çalışma düşünülmüş müdür? Meselâ, bir alternatif olarak «KERKÜK TÜRKLERİ ve MUSUL akla getirilmiş midir? Kısacası, düne kadar Irak'ın bir iç meselesi olan KÜRT dâvâsı, şimdi bizim de kapımızın zilini çalmak üzeredir.» (29.5.1969, H. B., Yeni Gazete)

Mâşâallah, ne «Aklı evvel», ne Akılcıl ulusseverlerimiz var. Finans-Kapital **«aklı»** böyle uzağı görür **soyuk** düşüncelidir.

2 — **«TÜRK ORDUSU İSLAH EDİLECEK»**: **«Sovyetler Birliği'ne ait Savaş gemilerinin SON ZAMANLARDA Akdeniz'e inmeleri ve sayılarının gittikçe artması üzerine, Türk askerî makamları NATO Komutanlığı ile yaptıkları bir görüşmeden sonra, asker sayısında bir indirme yapmamıza ... karar vermişlerdir. Ayrıca, Türk Genel Kurmayı, Ordunun islahının yanısıra, SOVYET ORDULARINA KARŞI hazırlanan kuvvetlerin takviyesine dair bir plan yapmıştır.**

«Öte yanda.. paralel olarak Akdeniz'de kıyısı olan NATO ülkelerinde de benzer faaliyetlerin yapıldığı ilgililerce ifade edilmiştir. Ayrıca, önceki gün Bruxelles'de yapılan NATO SAVUNMA PLANLAMA KOMİTESİ'nin toplantısından sonra yayınlanan bildiride de NATO kuvvetlerinin askerî kaabiliyetlerinin arttırılması konusunda mutabakata varıldığı açıklanmıştır.» (30.5.1969, Keza)

Çok şükür, nasıl da sistematik makine adam, «geleneksel tarihsel dost» Alamanın hamura el attığı belli. Finans-Kapital **«pratiği»** böyle cana yakın yürütür somut yaptıklarını.

AMERİKAN HIZIRI: GENELEV-HAŞHAŞ

Celâl Beyin: **«Bizim su işleri müdürü»** dediği Demirel, anlaşılıyor, Amerika'da fazla **«su işleri tahsil etmiş» geliyor.**

Osmanlı Ağa-Bey-Paşa'ları, İslâm dininin haram ettiği fâizciliği örtelemek için yaptıkları **«Hile'i Şer'iyye»** ler gibi, tefecilikten birikmiş akçalarını en kârlı **«işletme»** yeri olan **«Hamam işletmelerine»** yatırınca, **«edep»** ve **«hayâ»** duyguları kabarmış olacak. Halk onlara «Tüh! Koskoca Beyler, Paşalar, Ağalar, Eşraf, Ayân, Müteneffizân.. şimdi de Hamamcılığa mı başladınız!» tükrüğünü yapıştırmasın diye, yaptırdıkları ve işlettikleri (hem de hiç ağıza alınamıyacak biçimlerde işlettikleri) HAMAM'lara —«ÜS değil SÜS, MEVZİ değil TESİS» gibi— Hamam değil **«SULU MUKABELEHANE»** adını vermişlerdi.

Şimdiki «Sulu Mukabelehaneler» e «Genelev» diyorlar. Eskiler «Kerhane» derlermiş: **«Ker: Kötü»** yapılan «iş» ise «İŞ» olduğuna göre, kötüye, —«öz» Türkçe (?)— **«genel»** dendi. Tuttu... Her ne ise, işte o yerlerden şikâyet var.

«Denizaşırı» Amerikan üslerindeki zampara askerler için yayınlanan «**The Overseas Weekly**» dergisi yazmış. Bizim Akşam gazetesi de «**İşte dostumuz Amerika**» diyerek bayağı alınmış. Dergi İstanbul'u «**Bizans İmparatorluğunun başkenti**» olarak gördüğü için, hiç üstümüze almıya da bilirdik ya. Alınganlık.

«**Böylesine kokuşmuş gübre yığınında yaşıyabilenler ancak yerlilerdir. Halkın haşhaş satarak gösterdiği marifeti, polisler de karakollarda rüşvet alarak gösterir**» diyor dergi. «**Her Türk şehrinde mutlaka bir Genelev mahallesi vardır. Bir Türk kızıyla randevulaşmak (normal olarak böyle birşey istemezsiniz ya) imkânsız olduğundan, erlerimizin çoğu genelevlerin bulunduğu semti ziyaret etmeyi tercih ederler.**» (18 ve 25 Mayıs). «**Burası öyle bir şehir ki meyvası, sebzesi yenmez, suyu içilmez!**»

Bizce ötekiler birşey değil. En kötüsü, Genelev'den de kötüsü, İstanbul'un «**suyu içilmez**» oluşudur. Demek, Celâl Beyin «**Su işleri müdürü**», Amerikalıların «**Barajlar kralı**» B. Demirel, en çok uzman yetiştirildiği «**Su**» işinde olsun Amerikalı Efendilerimizi bile memnun edememiş, talihsiz.

Ya «**Demokrasi**» de?

Hiç sormayın. Türk kızından (**normal olarak böyle birşey istemezmiş ya!**) randevu alamıyan hovarda Amerikalı hiç değilse Genelevde hacetini bitirirmiş. Türkiye öyle «demokrasi» siz bir **Haşhaş CENNETİ**» imiş ki, «**Gramı 3,5 lira kadar**» «**Yedi düvelin esrarı bulunur**» muş ta, «**20 yaşında tipik bir Amerikan üniversitelisi Mc. Gregor, piposunda yarım gram esrarla yakalanmış**» olduğundan, «**Hâkim, «Kanunu bilmemek mazeret değildir» diye yapıştırmış 2,5 yıl hapsi.**»

Hem Amerikalı «Haric'i ez memleket» imtiyazlı «**Yeni - Kapitülasyon**» müsyüsü olsun, hem Türk kanunlarına göre ceza görsün... Böyle bir **ADÂLET**'in bulunduğu ülkede **Demokrasi**'den söz edilebilir mi?

Fakat Demokrasisizliğin ondan da korkunç biçimi, Amerikalıyı âdeta isyan ettiriyor. Amerikalı istediği (istemez ya!) Türk kızı ile istediği randevu evine gidemez; «**Tipik bir Amerikan üniversitelisi**» olarak piposunda yarım gram haşhaş tüttüremezse, besbelli, Amerika'nın Guatemala'dan Vietnam'a dek dünyanın dört bucağında uğruna ne canlar yakıp, ne kanlar döktüğü «**Demokrasi**» Türkiye'de yoktur.

Haydi ona ara sıra, «**Hamamın namusunu temizlemek için**» katlanılıyor, diyelim. Daha feciine ne buyurulur :

«**Dahası, Türkler, Amerikan bayraklarının Amerikan üsleri üzerinde bile dalgalanmasına razı değildirler.**»

Suçunu ihbar ediyor 25 Mayıs günlü Amerikan dergisi. Ne cinayet? Üstelik te kalkmış, (**The Overseas Weekly**'den aynen okuyoruz) : «**Türkiye Demokratik bir ülke olduğunu iddia eder. Gerçekteyse, ona «POLİS DEVLETİ» sıfatı yakışır. Bu satırların yazarı, Çiğli Hava Üssüne girmek istemişse de, Türk Komutanının şiddetli tepkisiyle karşılaşmıştır... İncirli Hava Üssüne bir arkadaşımızla ancak Amerikan pasportlarımızı göstererek girebildik. Fakat Türk Komutan, bizim varlığımızı öğrenir öğrenmez, derhal Üssü tahliye etmemizi emretti. Söylendiğine göre Komutan bizi içeri bırakan Türk nöbetçiyi de tutuklamakla tehdit etmiş.**»

Böyle bir **ORDU**'nun bulunduğu ülkede **Demokrasi**'den söz edilebilir mi? **«The Overseas Weekly»**, yerden göğe dek haklı olarak, köpüre köpüre bütün Dünyaya haykırıyor:

«İŞTE TÜRK DEMOKRASİSİ»!

«İkinci Dünya Savaşından beri Amerikalılar Türkiye'ye milyonlarca dolar vermişler ve bu meteliksiz ülkeyi komünist hâkimiyetinden kurtarmışlardır. Artık Türkler doların kokusunu almışlar. Daha çoğunu istemektedir.»

YIPRANAN FİNANS - KAPİTAL YEDEK PARÇA ARIYOR

Bu satırlar neyi gösteriyor? Türkiye'deki GENÇLİĞE, ADÂLETE, ORDUYA Amerikan sözünü geçiremiyen Adâlet Partisi Hükümetinin Başbakanı, Celâl Beyin «Suişleri Müdürü», Amerika'nın «Barajlar Kralı» Süleyman Bey El - Demirel anlaşılan **yıpranmıştır.** Bunca **«Demokrasi»** aykırılıklarına uğrayıp ta, bir türlü 6. cı Filo ile Ankara'nın üzerine yürüyüp Hacıbayram Cami'i Şerifinde, Öktem'in cenaze namazını kıldırmıyanların imdatlarına yetişemeyen Amerikan Emperyalizmi de Türkiye'de yıpranmıştır.

Şimdi ne olacak? Eski **«Sulu mukabelehâne»** lere «Hamam» dememek yetmiyor. Eski hamama, yeni taslar, yeni tellâklar bulmalı. Amerika, anlamış görünüyor. Önce kendisinin Hamam müteahhitliği tavsadı. Öyle Almandan para alıp Türkiye'de **«Sulu mukabelehâne»** işletmek olur mu? Parayı veren düdüğü çalar. Türkiye'de hamamcılığın evel ezel ustası olan Alamana aktarmalı müteahhitliği. Her işe ehli gerek. «Ol kâre de pişekâr lâzım».

Gel «Sulu mukabelehâne» nin müteahhidini değiştirdik zaten, soran da yok. Parayı verenin Alman olduğunu Türkiye Finans - Kapitali çakmaz olur mu? Gönlü Alamanın yanına kaydı bile. Eski göz ağrısı Alaman. Taslarla, Tellâkları nasıl değiştirmeli? Şu kör olası Tefeci - Bezirgân Hacıağa tasları ile yerli Finans - Kapital tellâklarından da adam yetişmez ki. Çıka çıka, bir Said'i Kürdî ile, Balıkesir levazımcılığında ün yapmış arslanların en Ergenekoncusu Alpaslan T. Keş çıktı.

Onlardan da Said'i Kürdî: Birinci Cihan Savaşından beri Rus Çarının emrinden Alman Emperyalizminin emrine aktarılmış bir kahraman. Alpaslan Türkeş ise, düşük İngiliz sömürgeciliğindeki Kıbrıs'ta yetiştirilip askerlik saflarına, oradan da kafatasçılık akımına, oradan da 27 Mayıs'a dek sokulup, yalnız Londra'da **«Kuvvetli Albay»** reklâmı ile lânse edilmiş tipik bir Alangle kişidir. Nurculuk yaşasa da, Alman âyanı olarak Şeyh Said'i Kürdî öldü. Türkeş yaşasa da, kafatasçılık mezar taşçılığından öteye geçemedi.

TÜRKİYE'DE KIYAMET ALÂMETLERİ

Şimdi ne yapılacak?

ADÂLET: «Tipik Amerikan üniversiteli» ye yarım gramcık haşhaşı bile rahat içirtmez. **ORDU: Halk** önünde **Tanrı**, Amerika önünde kul kesilecek bir **Cunta** olsun kuramaz. **GENÇLİK:** dersen, 15 tane Mehter Takımı tutup önüne geçirtiyorsun da hâlâ İmam - Hatip Okulunda bile Karl Marks'ın fikirlerini tartışıyor. Olmaz böyle DEMOKRASİ.

Zaten hep ne çıktıysa o **GENÇLİĞE** çekilen **Nutuk**'lardan çıktı. Gaazi'-

nin Nutku **Cumhuriyeti** Gençliğe adadı. Bir türlü yalanlanamıyan **Bursa** sofrasındaki söylev, gençliği, tıpkı bugünkü gibi, Polisin, hattâ Adliyenin yanıldığı yerde doğru bildiğine gözünü kırpmadan atılmayı öğütledi. Şimdi **Adâletin** de, **Ordunun** da vurucu güçleri, o adayışları ve öğütleri ciddiye alan, hattâ yeri gelince uygulayıveren GENÇLER'in elinde.

Emperyalizm 40 yıldır **Devletçiliğimiz** ile elele verip verip Türkiye'de bir **Kapitalist Sınıfı** yetiştirmeye çalıştı. Tam rahat edecek, bir de ne görüyor? O zıpçıktı, kendini bilmez, efendisi ve allahını tanımaz **«Vahşi Burjuvazi»** bile, kırıntılarıyle geçindiği ulu Finans - Kapitale kafa tutar oldu. **«Türkiye Ticaret Odaları, Sanayi Odaları, Ticaret Borsaları Birliği»** diye Emperyalizmin Türkiye tarlasında beslediği kargalar, azıcık sanayileşmeyi görünce, Devletçiliğimizin şanlı Bakanlarınca verilen emirlere bile boyun eğmez oluyor.

Örneğin, **«Alman Mûcizesi»** nde baş rolü oynamış olan tombalak B. Ludwig Erhardt'dan esinlenmiş bir eğilim beliriyor. 1969 başlarında **«İstanbul Ticaret Odası»** kaleme aldığı yarı - gizli **«Rapor»** unda şunları yazabiliyor :

«Türkiye'de rekabet noksandır. İthalât inhisar altındadır. Fiyat müessesesi iyi işlememektedir. İthalât muayyen müesseselerde toplanmakta, bu da aşırı kârlara, monopollere yol açmaktadır. Anormal kârlar muayyen ellerde toplanmaktadır. Montaj sanayicisi ve diğer sanayici piyasayı istismar etmektedir.» (C., 19.4.1969)

Bu ne demektir? Türkiye'nin ekonomi temellerinde türemiş **«VAHŞİ»** sermaye, Tanrı gibi tapması gereken yaratıcısı **«MEDENÎ»** Finans - Kapitale karşı çıkıyor. 120 yıldır Türkiye'de kökü kazınan REKABET, çoktan 19. uncu yüzyılda unutulmuş değil midir? Cumhuriyet doğdu doğalı bütün «İnkılâp» çılarımız her gün **«GAYRÎ MEŞRU»** ilân ettikleri **«Rekabet»** i tepeledikleri halde, kimin haddine yeniden diriltmek? **İthalât, İhracat, Sapma Sanayi, Aşırı Kâr, Anormal Kâr, Fiyat müessesesi** ve ilh. tüm **Monopollerin** tekelinde imiş. Ya nasıl olacaktı? Bunu yeni mi öğreniyorsunuz? Türkiye'de **«AŞIRI»** bir tek şey vardır : «SOL!» Şu kılkuyruk **«Vahşi»** kapitalistler kalkmışlar **«Kâr»** gibi kutsal bir Ruh'ül Kudüs'ü da **«AŞIRI»** sayıyorlar. Bu maazallah, katırın doğurması, güneşin batıdan doğması gibi **Kıyamet alâmetidir!**

FİNANS - KAPİTAL BİTPAZARINDA 1. RAUND (TEKPARTİ - TEKÖNDER)

Özetlersek : Sosyal - Ekonomi **TABAN**'ında Sosyal Sınıf olabildiği ölçüde Tekelci soygun cümbüşüne katılamıyan **«VAHŞİ»** kapitalistler bile artık Türkiye'yi kıskıvrak bağlamış bulunan FİNANS - KAPİTAL **tekelciliğine** ve **vurgunculuğuna** dayanamaz olmuştur. Sosyal **ÜST - YAPI**'da gelenekcil **«İlmiye - Seyfiye»** adlı **«SUNÛF'U DEVLET»** yâni **«Adâlet - Ordu»** biçimiyle yabancı sermaye emrindeki Türkiye'yi her bakımdan sömürgeleştiren **«FİNANS - KAPİTAL baskıcılığına** ve soysuzlaştırıcılığına dayanamaz olmuştur.

Tekelci olmayan **İşveren Sınıfı** baş kaldırıyor. **Adâlet** irkiliyor, **Ordu** direniyor, **Gençlik** ayaklanmış... Böyle bir ortamda Finans - Kapital kime tutunacak?

1 — **Sosyal Sınıf temeli** olarak kendisine en **yakın** ve **akraba** olan **serbest rekabet** özlemli **Vahşi kapitale.**

2 — **Politik kişi elemanları** olarak, Gençliğe en **uzak** ve aykırı olan, **müzeye kaldırılmış** iktidar hasretlisi **eski fosillere.**

«Kimdir onlaar? Kimdir onlaar?»

«Hareket Ordusu!. Bereket Ordusu!»

B. Kılıç Ali'lerden, B. Celâl Bayar'lara dek ne denli yeşil Finans - Kapital kasalarında çifte anahtarlarla saklanmış **iktidar mostralıkları** varsa, hepsini üstlerine ekilmiş naftalinlerinden, yığılmış kir, toz, çamur pasaklarından bir bir silkeleyip temize çıkarmalı. Politika ipine sıra ile çıkarıp güneşin altında, gerekirse gençliğin Atatürkçülüğünü de «TEKEL» lerine alarak, yeni yeni Finans - Kapital canbazlıklarını denemeli.

Yıllar yılıdır bağırmaktan sesi kısılan **Yeni Türkiye Partisi,** bu Türkiye Politikası denilen «BİT PAZARI» nda hep o «ESKİLER ALAYIM» cılığı kendisine tek cankurtaran simidi, baş slogan yapmıştır. **«Varak'ı Mihr'i Vefayı»** bir türlü kimseye okutup dinletemiyordu. «AF! AF!» tempolarını da Amerikan şirketinden patentli sayın B. Süleyman Demirel ekibi sadâkatli **«TEKEL»** inden bırakamıyordu. Amerikan ağa Dünya hegemonyasında **Birincil** kaldıkça, bu Tekeli de AP'nin **«Farmason + Nurcu + Kafatasçı»** üçüzü elinden almak güçtü. Amerikan Finans - Kapitali bunları **yetiştirmişti,** bunları **tanıyordu.**

Alman Finans - Kapitali **Doyçe Mark** saltanatını **Dolar** gangsterliği yerine, **Avrupa** işlerinde De Gaulle Don Kişot'unu yeldeğirmenleri üzerine saldırtıp tökezletince, sıra Türkiye'ye geldi. İlk sinyal, **«Bayram değil, seyran değil»** iken, Finans - Kapital **«enişte»** sinin YTP'yi «öpmesiyle» verildi. Katafalktan sandukalarının tozuyla kalkıp yürürce, bir gün ansızın : B. Tevfik Rüştü Aras, B. Kılıç Ali başta olmak üzere, ne kadar sağ kalmış **«Tek Parti - Tek Önder»** çağının kurutulmuş (Asker - Banker - Yunker) mumyaları varsa epey «velveleli» ve şatafatlı afişlerle YTP'ye girdiler... Sessizlik!

FİNANS - KAPİTAL PAZARINDA 2. RAUND (DP)

Bu birinci raund oldu. Umulan etkiyi yapamamış gibidir. Ama aldanmıyalım. Finans - Kapital işini bilir. Taşını boşuna atmaz. Yapar kötülüğü atar denize : Süleyman bilmezse Şeytan bilir!

Ve **«Şeytan»** bildi. Şeytan önce Süleyman Beyi dürttü. AP'nin 200 küsur imzası, samur karşlı Celâl Beyin **«Eski Cumhurbaşkanı»** sıfatı ile Zenit noktasında parlatılması için Anayasa'yı değiştirme önerisini «Büyük Meclise» sundu... Şeytan, onun ardından Celâl Beyi dürttü : **«Hadi saati vakte al! Bu taht, biliyorsun, Paşa çizmelerini giymedikçe, Sultan Süleyman gelse, rüzgârın üstünde uçamaz.»** Bursa'daki **«Bizim Ev»** yârenliği havayı yumuşattı... Şeytan en sonra, Paşaların Paşasını dürttü : **«Ne durursun» Seçime geç kalacaksın Tatarağası. Herif zuhur edecek. Bu da elinden geçsin.»**

Bu ikinci raund tam oldu. Yer yerinden oynadı. Gene, herşey **«Demokrasi için»** di. Amerikan «HIZIR HINZIRI», kendi aksayan **dolar**'ının yerine Alman **Mark**'ının «SONTURLU HUZUR» unu geçirecekti. Bu **«demokrasi»** başka **«demokrasi»** olacaktı. Truman - Marshall - Johnson - Nixon'ların **«Do-**

lar **Demokrasisi»** epey birikti. Şimdi Adenauer - Erhardt - Kiesinger - Strauss - Brandt'ların **«Mark Demokrasisi»** ne atlanmalı. Korkacak birşey yok : ha Hoca - Ali, ha Ali - Hoca. Hepsi Finans - Kapital demokrasisi. **Dolarınki** buraya kadarmış. Gayrı döndük, dolaştık, gene (Yunker - Asker - Banker) **Markınınkiyle,** sil baştan alınyazımızı çizdireceğiz.

Neredeki baştan? Elden gelse İkinci Meşrutiyet'ten, becerilse Birinci Meşrutiyet'in, Birinci Anayasa'nın yaratıcısı Essultan İbnis Sultan Ulu Haakaan Abdülhamit Hân'dan başlanılır. Selim III, Mahmut II, Gençosman çok uzak. Diriltilebilseler (Enver - Talât - Cemal) Paşalar.. Birinci Emperyalist Evren Savaşı'ndaki Alman müttefiklerimizin ruhları şâd olurdu. Realist olalım. Önümüzde (Demirel - Bayar - İnönü) üçlüsünden uygunu yok.

FİNANS - KAPİTALDE 3. RAUND (YTP ve İLH.)

Demirel direnirse, Kılıç Ali'ler, T. Rüştü Aras'lar ne güne duruyorlar? Von Papen'ler yalnız **Hürriyet** Türkiyesinin değil, **Cumhuriyet** Türkiyesinin de dosyalarını iyi hazırlamışlardı. Kimin, neresinden, nasıl tutulacağını öyle bilir ki tecrübeli Alman gâvuru. CIA'nın parmağı ağzında kalır.

Demirel Dönüyor mu? O zaman üçüncü Raund açılır. İşveren sınıfının Türkiye'deki **«Vahşi»** kanatları, fena halde Amerikan firmalarından ezgin ve yılgın. Daha doğrusu daha **hesaplı** ve **disiplinli** Alman firmalarınca, Türkiye **«Vahşi»** firmalarının da (**«sol»** a kaymalarından ise), W. Brandt gibi bir **«sosyalist»** örneği ile hizâya getirmek olağan **«demokrasi»** lerdendir.

Bu oyunu en başarı ile kim becerdi? Rahmetli Menderes'in «Sebeb'i hayat ve ınematı» Celâl Bey. İçinde adam olduğu CHP'ye isyan bayrağını kaldırdığı zaman, o bayrakta ne yazılıydı? **«Liberalizm» :** Devletçiliğe, Tekelciliğe, sahte Seçimlere, Antidemokratik kanunlara yaylım ateş açıldıydı iktidara gelinceye dek... Gelir gelmez : **«Antidemokratik»** sayılan 3 bin kanundan bir tekinin kılına dokunulmadı. Devletçiliğin ve Tekelciliğin en domuzu azgınlaştırıldı. Anadolu'da ne denli Bâbil artığı Tefeci - Bezirgân varsa, hepsile Finans - Kapital uzlaşması yapılarak.. Seçimler ... ne oldu? «Aldattım, buldattım» a döndürüldü.

Şimdi aynı işi CHP ne denli uğraşsa iyi yapamaz. YTP deneniyor. DP'nin ilk sahneye çıktığı günlerde olduğu gibi, YTP, «Atatürk'ün yakın arkadaşları» olan Kılıç'lar, Aras'lar, Taray'lar ağzıyla bütün **«Hür Basın»** ca tek ve biricik **«ATATÜRK PARTİSİ»** olarak ilân edildi. B. W. Brandt'ın **«Kılıç balığı»** tutamamış göründüğüne kahkahayı basması ondandır. **«Kılıç Ali»** lerden mükemmel «Kılıç Balığı» mı olur? Finans - Kapital **Kılıç**'ları, Aras'ları **«iki tanecik izmarit»** olarak görünüyor. Amaç, o izmaritlerle tutulacak asıl «Kılıç Balığı» : **«Atatürk»** ve **«Partisi!»**

CHP de **«Atatürk Partisi»** değil mi? Finans - Kapital o balığı her zaman başından kokuta kokuta epey eskitti. Ecevit gençlik aşısının bile kokusu ne çabuk çıktı! YTP öylesi değil. Onun için YTP'nin son kongresi, CHP'nin hiçbir zaman başaramıyacağı demagojiyi denedi :

1 — EKONOMİ TABANINDA : YTP, ikinci derecede adsızların eliyle, Türkiye Kapitalist sınıfının Finans - Kapitalden illâllah demiş **«Vahşi»** zümreleri ağzına bir parmak bal veriyor. YTP kongresinde fırlayan bir delege şöyle haykırıyor ;

«Biz, soygıncu Özel Sektör taraftarı değiliz. Bugünkü Özel Sektör, TEKELCİ bir Özel Sektördür.»

«Tıss!» oluyor. **«Ölüm sükûtu».** Hiçbir yanda ne **«Evet!»** ne **«Hayır!»** işitiliyor. Oncağız yeter. Madde işinde fazla açılmaya gelmez. Çabuk yaka ele verilir. Atarsın oltayı, beklersin. Enayi izmaritler takılırsa, onlarla W. Brandt'ın **«Kılıç Balığı»** nı tutarsın...

YTP'nin **Neo-Liberalizmi** bu. Yâni, tıpkı ayakta alkışlayıp elini öptüğü **«Eski Cumhurbaşkanı»** B. Celâl Bayar üstadının geçmiş, düşük **Liberalizmi** gibi.

2 — **POLİTİKA ÜSTYAPISINDA :** YTP, birinci kertede sözcü ettiği, banka kasalarından yeni çıkarılmış eski **yerli** Finans-Kapital liderlerini konuşturuyor. **«Eski Millî Eğitim Bakanlarından («Atatürk Devri»** demeği de ihmal etmiyor **«Hür Basın»**) **Cemal Hüsnü Taray»**, önce şu Lapalis'in Hakikatini bildiriyor :

«DEMOKRASİMİZ'in çok sağlam esaslara BAĞLI olmadığını son olaylar göstermiştir.» (26.5.1969, Y. G.)

«Son olaylar» hangileridir? (İnönü + Bayar + Demirel) elele verip te Anayasa'yı değiştirmeye kalkınca, ORDU'nun direnmesi üzerine teklifin **Senato**'da uyutulmasıdır. **«Demokrasimiz» :** Anayasa'ya dayanan bir düzen değil mi? Anayasa'yı değiştirmek istiyenlerin bu kasitlerini yerine getirememeleri **«demokrasimizin çok sağlam»** olduğunu göstermeli idi. **«Atatürk devri»** Bakanı tersini iddia ediyor. **«Sosyal düzenimizin»** temeli olan **«Anayasa»** değiştirilse idi, **«Demokrasimizin çok sağlam esaslara bağlı»** olacağını öne sürüyor.

TEORİCE «MİLLÎ İRADE» : MECLİSTE Mİ, ORDUDA MI?

Bu neye benziyor? Köylümüzün anlıyacağı dile çevirelim bu **«Sandukadan çıkmış»** Atatürkçünün dediğini : «Eşeğin yularını koparsaydık, eşek sağlam kazığa bağlanmış olurdu» gibi bir söz. Bu acaip yargı neye dayanıyor? Meclis Anayasa'yı değiştirmek isterse, ona kimse karışmamalı fikrine. Niçin karışmamalı? Çünkü Meclis **«Millî İrade»** yi temsil ediyormuş. Anayasa'yı değiştirtmeyen Ordu ise, **«Millî İrade»** yi temsil etmediğinden, bu işe karışmamalı imiş... Doğru mu?

Ezbere lâkırdı pelesenklerini bırakalım. Arayalım, Ordu neden **«Millî İrade»** yi temsil etmiyormuş? Çünkü Ordu **Seçimle** iktidara gelmemiş. Meclis ise Seçimle ortaya çıktığı için, **«Millî İrade»** nin biricik su götürmez temsilcisi oluyormuş. «Muş» diyoruz. Çünkü bunu hemen bütün Bezirgân Partiler ve Politikacılar böyle söylüyorlar. B. C. H. Taray da öyle mi anlıyor?

Meclis Anayasa'yı değiştirebilseydi, **«Demokrasimizi çok sağlam»** bulacağı anlaşılan B. Taray, **«Millî İrade»** nin tecelî ettiği söylenen **«Seçim»** lere gelince, ne buyursa beğenilir? YTP Kongresinde alkışlanan sözlerini olduğu gibi aşağıya aktaralım. Diyor ki B. Taray :

«Bugünkü sistem içinde, Seçmen, seçtiği kişilere bilmeden, tanımadan oy vermektedir. Bilmeden, anlamadan Seçim olmaz.»

Demek Türkiye'de **«SEÇİM»** yok. Madem ki insanlarımız **«Bilmeden, tanımadan, anlamadan»** oy veriyorlar. Bunu YTP Kongresinde Merkez He-

yetine seçilen **«Atatürk Devri Bakanı»** açık seçik itiraf ediyor. Öyleyse Türkiye'de bir **«Seçim»** den nasıl söz edilebilir? Meclisi millet **«bilmeden, tanımadan, anlamadan»** seçiyorsa, Meclis'in **«Millî İrade»** yi temsil ettiği de söylenemez. Demek Büyük Millet Meclisi ile Ordu arasında **«Millî İrade»** yi temsil açısından, öyle koparılan yaygaraları haklı çıkaracak büyük fark yoktur.

Türk milletinin içinden gelmek bakımından **Ordu** ile **Meclis** hep bir haldirler. Olsa olsa, **Seçim** reklâmlarını ancak parası ve nüfuzu çok olan Şirketler, Kapitalistler, Tefeciler, Bezirgânlar, Ağalar daha çok yaparak, hep kendi adamlarını Meclis'e **«seçtirdiklerinden»** diyelim, Milletvekilleri ister istemez kendilerini **«seçtirenlerin»** etkisi altında kalırlar, Millet bütününün yararlarını her zaman kolayca egemen sınıfların çıkarlarına üstün tutmayabilirler. **«Millî İrade»** denilen şey, Millet **çoğunluğunun yararı** ise, Milletvekilleri «Millî İrade» önünde yeterince **tarafsız** olamazlar. Sık sık görüldüğü gibi hep kodamanları kayırabilirler.

Ordu ise, çoğunluğu fakir fukara Halk çocuklarından derlenmiş bir Millî Örgüttür. 27 Mayıs üzerine yapılan anketlerin ispatladığı gibi, o mütevazi halk çocukları, içinden çıktıkları fakir halkın dertleri ile, en yüksek subay oldukları zaman bile, acı acı dertlenip düşünmekten kendilerini alamazlar. Herhangi bir seçtirilme, seçilme borçlulukları bulunmadığı için, hemen bütün «Milletvekili» denilen seçilmişlerden çok daha fazlasiyle Millet meselelerinde **tarafsız** düşünüp davranabilirler. Maaşlarını, milletin vergilerinden hayatları pahasına hizmet karşılığı aldıkları için, **«Millî İrade»** ye saygı göstermekte herkesten çok haspî olabilirler. Şunun veya bunun kaşı, gözü için Millî yararları savsaklamıya, yahut tersine çevirmeye kalkışmazlar.

PRATİKÇE MİLLÎ İRADE GERÇEĞİ

Bütün bu **genel** ve **teorik** gerçeklikler yanında, Türkiye için herşeyden daha su götürmez **pratik** bir gerçeklik daha vardır ki, Türk ordusunu Anayasa'yı koruma doğrultusunda hemen her Türk'ten daha önde yürümek görevinde tutar. Türkiye'de ömür boyu politikanın ve ekonomi, toplum konularının bilimini yapmış politikacı devede kulak bile olamaz. O yüzden, Türkiye insanları, birkaç **profesyonel** politikacının Finans - Kapital zenginliklerine ve olanaklarına dayanarak yaptıkları stratejemlerle istedikleri yere sürüklenebiliyor. Meşrutiyette **İttihatçıların,** Cumhuriyette **Demokratların** en iyi dilekle bile olsa milleti sürükledikleri uçurumlar ortadadır.

Buna karşılık Türk ordusunun Halk çocukları, askerlik hizmetleri yanında kalan bütün boş zamanlarını, memleket ve dünya meselelerini bol bol izlemek ve değerlendirmekle **bütün ömürleri boyunca** görevlidirler. İşleri budur. Bu işi hakkiyle yerine getirmek için zamanları vardır. Hele 27 Mayıs'tan beri, **Toplum, Ekonomi, Politika, Kültür, Doktrin** ve ilh. problemleri üstündeki derebeği artığı yasaklar hayli tavsadığı için, insanlık meselelerini Türkiye'de inceleme, içyüzünden kavrama işinde hiç kimse Ordu mensuplarımızla yarışamaz. Yeter ki, bilgisizliği ve bilinçsizliği savunan yersiz

birtakım Tabu'lardan kurtulunsun. Millî İrade'nin gerçek anlamını, yönünü, dozunu Ordu kadar doğrulukla tartabilecek başka kimseler, her halde **Finans** ve **Ağa** seçimlerile kalbur üstüne çıkarılmışlar arasında toplanmış sayılamazlar. **Millî Kurtuluş** ve **27 Mayıs** buna belgedir.

Hepsinden kestirmesi ise şudur: gerek Millî Kurtuluş'un, gerek 27 Mayıs'ın yarattığı Türkiye Büyük Millet Meclisleri neye dayanmışlardır? Kurtuluş Anayasası ile 27 Mayıs Anayasalarına Birinci Büyük Millet Meclisi'nin **«Kabul»** ettiği **«Teşkilâtıesasiye»** de, 27 Mayıs'ın tayin ettiği Kurucu Meclisce **«kabul»** edilmiş **«Anayasa»** da tepki, Birinci Meşrutiyette ve İkinci Meşrutiyette bir yandan önce Abdülhamid'e, sonra Meclisi Mepusan'a **«Kabul»** ettirilen **«Kanunuesasî»** gibi, Ordunun **Silâh Gücü**'ne dayanmasa, bir gün ayakta duramıyacak Tarihcil belgelerdir. Neden kendimizi, kimi formüllerle aldatıyoruz?

Her nereden yola çıkarsak çıkalım, varılan köy birdir. Türkiye'nin tarihinde bir **Millet Meclisi** varsa, o **Anayasa**'dan gelmiştir. Türkiye tarihinde ne zaman bir Anayasa doğmuşsa, o **Ordu**'dan gelmiştir. Onun için, dost - düşman Türkiye'de herkes bize **«Ordu - Millet»** demiyor mu? Kendimizi **«Ordu - Millet»** sayarken, ağzımızdan çıkan sözü kulağımız işitmiyor, beynimiz anlamıyor mu? Niye, ikide bir kalkıp **«Seçim»** den bir Tabu gibi söz ederiz. 1920 yılı Ordu istemeseydi hangi Türkiye Büyük Millet Meclisi seçilirdi? 1960 yılı gene **Ordu** istemeseydi hangi Milletvekilleri ve hangi Senato seçilirdi? Türk Ordusu neden **«Bilmeden, anlamadan seçim olmaz»** denilerek yapılmış seçimlerle kendilerini **«Milletvekili»**, yahut **«Senatör»** tanıtanlardan daha az **«Millî İrade»** yi temsil etsin?

EFENDİLERİMİZİN «ŞEREF» ANLAYIŞLARI

Kongresinde **«Seçim olmuyor»** diyen YTP, Ordu'nun alaşağı edip idam cezası verdiği ve bir daha böyle seçimlere karışmaması Anayasa'ya geçirilen B. Celâl Bayar'a şu mesajı yolluyor:

«Eski Cumhurbaşkanı,

«Adâlet fikrile meşbu mücadelemiz vesilesile izhar buyurduğunuz nazikâne iltifatınız Büyük Kongremizde heyecanla ve ayakta alkışla selâmlanmıştır. Size uzun ömürler, mutlu gelecekler, Kongremizin derin saygılarını arzederiz.» (26.5.1969)

Ne demek? B. Bayar'ın düşmesi **«Adâlet fikrile meşbu»** değilmiş. Ordu adâletsizlik etmiş. Bir siyasî parti B. Bayar'ı **«heyecanla, ayakta alkışla selâmlıyarak»** o adâletsizliğe karşı **«mücadele»** yapıyor. Maksadı **«seçtiği kişilere bilmeden oy veren»** Millî İrade'yi Bay Bayar'la kendi yanına çekip **seçimi** kazanmak!

Alman Bakanı B. W. Brandt **«askerî yardımlar üzerinde olumlu bir HAVA sağladığı»** gün, B. Bayar, aynı YTP sorumlularına **«86 yaşında ... şerefli bir insan olarak»** şu ucuz kabadayılığı gösteriyor:

«Mücadeleme devam edeceğim. Hiçbir kimse ve hiçbir hâdise beni bu yolumdan alıkoyamıyacaktır... Bir Referandum kimin bu Millet tarafından tasvip edildiğini, adâletin hangi yönde olduğunu gösterebilir.» (24.5.1969, Y. G.)

Bu adamlar **«İNSAN»** olmakla yetinemezler. Bunun güç olduğunu bilirler. İnsanları ikiye bölerler: 1 — Kendi azınlıklarına **«ŞEREFLİ İNSAN»** etiketini takarlar; 2 — Millet çoğunluğunu dolayısı ile **«ŞEREFSİZ İNSAN»** yerine korlar. Hepsi 9 ay 10 günde doğmuş yaratıklardan, niçin birkaç düzinesi **«ŞEREFLİ»**, geri kalanı **«ŞEREFSİZ»** hale getirilmiştir? **İnsan** toplumunda neden bir kişi bile **«Şerefsiz»** bırakılsın? Bu şeref taslıyanların düpe düz insandışılığı değil midir?

Toplumu hep **şerefli** insanlarla dolu görmek istemeyişlerinden, kendilerinden başkalarını **«şerefsiz»** duruma düşürdüklerinden. Demek onların **«şerefli»** olmaları ile böbürlenmeleri, öteki insanların zararına ele geçirdikleri bir imtiyazdır. Öyleyse, insanlık açısından onların durumları utanılacak bir üstünlüktür. Kendi cinslerinden her birini en az kendileri kadar **«şerefli»** görmedikçe rahat uyuyabildiklerine göre, kendi sömürülerinin **«şerefsiz»** hale itelediği insanların mânevî kaatilleri olan bu zorbalar, hâlâ ortalığa çıkıp nasıl **«şeref»** ten söz edebilirler?

Bu **«Toplum Polisi»** ni masûm bir âlete çeviren **«Toplum Zorbaları»** nın herşeyleri, **«şeref»** anlayışlarına benzer. Onların Genel Kurulları **«Kongre»** değil, **«BÜYÜK Kongre»** dir. Davranışları herkesinki gibi değil, **«NÂZİK»** olur; söyleşileri de söz değil **«İLTİFAT»** olur; konuşmazlar birbirlerine **«ARZ»** ederler. Kimdir onlar? Finans - Kapital mutlu azınlığı. Birbirlerine katır tekmesi atarken bile **«NAZİKÂNE ARZ'I İLTİFAT»** etmiş görünürler. Türkiye'nin batak içinde boğdukları **insanlarından** apayrı mahlûkattırlar.

Bu Finans - Kapital mahlûkatının bir marifetleri de **«şerefsiz»** gördükleri, **«tanımadan oy vermektedir»** dedikleri Türk milletini kendi torbalarında keklik bilmeleri ve o milletin **«SEÇİM»** lerde tüylerini yolmakta birbirlerile yarışa kalkmağı pek gözde bir sürek avı merakile sevmeleridir. Kendi yalanlarına kendileri de o denli inanmış görünürler ki, birbirlerine katır cilvesile **«İLTİFAT»** ederlerken, hep **«NÂZİKÂNE»** **«Mücadele»** korkuluğunu karşı çıkarırlar.

MİLLETİ YENEN CASUSLUK

Ve Millet te onların yaptıkları kayıkçı dövüşlerini, sahiden bir demokrasi mücadelesi sanmaktan bir türlü yakasını kurtaramaz. Bu kayıkçılardan birisi veya ötekisi parsayı topladığına göre, **«Demokrasimizin çok sağlam esaslara bağlı» «OLDUĞU»** veya **«OLMADIĞI»** ortalığa yayılır. **«Seçim olmuyor»** diyen YTP'ye, üstâdı B. Bayar: **«Bir Referandum»** (yâni Oy toplama) yapılsa görürlerdi, biçiminde 27 Mayısçılara aşırtmaca dokunduruyor.

Ve Millet bu adamları, Türk Ordusuna bile kafa tutacak kertede güçlü kişilikler taşırlar sanıyor. Ancak biz, uluslararası Finans - Kapital cephesinde hangi ayarlamaların yapıldığını izlediğimiz vakit, hepsinin iplikleri her göze batmıyan kuklalar olduklarını ve ancak Uluslararası Finans - Kapitalin şu veya bu yönde gizli emirleri altında kimi **«Zâlim»**, kimi **«Mazlum»** rolünde sahneye çıktıklarını sezebiliyoruz. O zaman Türk Ordusu yanında veya karşısında gösterdikleri canbazlıklar aydınlığa çıkabiliyor!

Bu oyunu yalnız Türk milleti ve Türk ordusu anlamıyor. Yoksa dünyanın başka her ülkesi, hele **«ileri»** denilen Emperyalist devletler ve Emperyalist orduları, hangi kuklaların hangi ipliklerle oynatıldığını sokaktaki adamlarına dek duyurmaktan çekinecek hiçbir yan görmezler. Yalnız duyurularını **«zaman aşımına»** uğratarak yapıyorlar. Olayları **«Tarih»** olmadan pek açıklamıyorlar. Oysa **«Tarih»** dedikleri şey, bugün de **«tekerrür»** ettirdiklerinin kökleridir.

Acı hakikati, yani bir avuç subaşlarını kesmiş Finans - Kapital ajanının yüzbinlerle Türk Ordularını nasıl yendiğini bize en iyi anlatan «Kişi» : İngiliz Emperyalizm casusluğunun ünlü kahramanı Lawrence'tir. Osmanlı Türkiyesinin başına su döken bu yarı erkek, yarı kadın Finans - Kapital ajanı, **«Akıllılığın Yedi Sütunu»** eserinde, yüzbinlik Türk ordularını bir avuç casusla neden alt edebildiğini şöyle özetler :

«Bizim bir avuç adamımızla, 100.000 Türk'ün üzerine saldıracaktık. Doğrusu bu saldırı, önde sancağını açmış bütün bir ordu biçiminde olmadı. Ama siz bizim bir nüfuz, bir fikir, dokunulamaz, bir yanından yaralanamaz bir çeşit tümlük (entite), ne cephesi ne gerisi bulunmayan, ve her yana bir gaz gibi yayılmış bir nüfuz fikir - tümlük olduğumuzu farzedin? Gelenekcil ordular, sıkıca kök salmış, ayaklardan başa doğru çıkan uzun gövde kanallarıyla beslenir, yerinden kımıldayamaz bitkilere benzerler. Biz, her istediğimiz yerde bir buğu (buhar, duman), üfüren bir ruh olabiliyorduk. Ve BİZİM SALTANATIMIZ HER TEK KİŞİNİN VİCDANI, CANI İÇİNE OTURMUŞ BİR SALTANATTI.»

Bir tek Finans - Kapital casusu Batı - Avrupa'nın birkaç katı geniş olan Arap dünyasını altüst ederek Türkiye'yi arkadan hançerletebilmişti. Türkiye şimdi, o zamankinden 10 kat daha küçülmüş, Finans - Kapital ise Osmanlı çağına oranla 100 kat daha büyümüş ve Türk milletinin ekonomi kanına ve etine, politika ve kültür canına ve ruhuna işlemiştir. O bin kat artmış tehlike : Ticanîsinden Nurcusuna, Farmasonundan Kafatasçısına dek dört bir yanımızı en yapışkan **«Nüfuz - Fikir Tümlükleri»** ile sarmıştır.

KOMPRADOR DEĞİL : «ÇOK MİLLETLİ» FİNANS - KAPİTAL

Hâlâ **«Komprador»** sakızı ile geviş getiren **«keskin Sosyalist»** lerimiz bunu unutuyorlar. Birkaç **Levanten** ticaret **«KONTUVAR»** ında yuvarlanmış, sınırı, kılığı, hattâ dili, dini, fikri apayrı ve **belli** «Kompradorlar» çağı nerede? Milletin en derin, en karanlık tabakalarına inip yayılmış **Finans - Kapital «Nüfuz - Fikir Tümlükleri»** ile karşı karşıyayız.

Her günkü olaylar açık, hattâ açık seçik göze batıyor. Yalnız ICC (Uluslararası Ticaret Odası)'nın İstanbul'a **(Konstantin kenti)** diyen ve Finans - Kapitali eleştiren Türklerin **«Mao'dan daha solda»** olduğunu söyliyen Başkanı ile yapılmış miz-an-sen'e bakalım. Konu : **«Multi - National Company»** (Çok - Milletli Şirketler) dir. Fransız eski Maliye Bakanı, yeni Fransa Bankası Müdürü B. Baumgartner, ICC'nin **«Özel ihtisas»** komisyonu başkanı olarak baklayı ağzından çıkardı. **«Çok - Milletli Şirketler»** ona göre **«Yeni bir Kuruluş»** tur.

Bu **«yeni kuruluş»** un amacı nedir? İCC raportörleri, Basın toplantısında bunu şöyle açıkladılar:

«Millî ekonomilerin ve kartellerin karşısına çıkarılan Uluslararası Şirketlerin doğuş sebepleri, başlıca: 1 — **«Sermayenin bir kısım gümrük duvarlarının arkasına geçebilmiş olması»,** 2 — **«Yeni pazarlar bulma ve yaratma ihtiyacı»**...

Yeni Finans-Kapitalin açık amacı: Vatan ve Millet sınırlarını («gümrük duvarlarını») hiçe sayıp, geri ülkeleri Yeni-Emperyalizmin (Eski Çin'deki Şanghay, Kanton gibi) **«Açık Liman»** ları haline sokmaktır. **«İleri»** denilen kodaman emperyalist Finans-Kapital şebekesi, bu açık suikastini maskeleyebilmek için, geri ülke insanlarına bir de **«Teknoloji»** yemli olta atıyor: 3 — **«Yeni teknolojinin gelişmesi ve üretimin artması»** amacını katıyor.

Bu sonuncu Emperyalist yeminin hangi yalana maske olduğunu, **«Gizli oturum»** da, patavatsız eski Başkan **Wattson**'un yerine seçilen Hindistan Başdelegesi Ram'a rağmen, konuşan Hint Delegesi Birla'dan öğreniyoruz:

«Birla, konuşmasında, geri kalmış ülkeler için en önemli konunun, ilk önce tarım problemini çözümlemek olduğunu söylemiş ve bundan sonra baraj, elektrik enerjisi ve ulaştırmanın geldiğini ifade etmiştir. Hintli delege, bu bakımdan, Uluslararası Şirketlerin geri kalmış ülkelere sâdece ÖZEL TEŞEBBÜSÜN LÜKS alanlarında yararlı olabileceğini iddia etmiştir.» (4.6.1969, C.)

«Teknoloji» yeminin altında yatan zıpkın bu. **«Hür Basın»** bu zıpkının ucunu gösteren **«İDDİA»** diyor. Hangi **«iddia»?** Türkiye ortada. Baraj, elektrik, yollar.. belki de Finans-Kapitalin Türkiye'yi sömürmek üzere yaptığı girişimlerin en az zararlıları sayılabilir mi? Amerika daha 1945 yılı İ. İ. Paşaya **«Çifte Partili»** demokrasi tahtaravallisini kabul ettirdiği gün, Türkiye'ye lâyık görülen ekonomi plânı: Tarımcılık, Ulaşımcılık ve Tamirhanecilik ile **«temiz helâlar»** özel teşebbüsçülüğü idi.

ÇOK PARTİLİ FİNANS-KAPİTALİN TÜRKİYE'YE UYGULANIŞI

Ve bu Finans-Kapital sömürü plânının hangi korkunç boyutlara eriştiğini adım başına görüyoruz. İslâm toplumunda **«Cami»**: hem kültür, hem ekonomi sitesi idi. Derebeğileşme, Osmanlı Türkiyesinin son günlerine doğru Câmi'de ne ekonomi ne kültür Kentliğini bırakmadı. Yalnız, hiç değilse, Müslümanların sıkıştıkça **bedavadan** yararlandıkları **SU içme** ve **SU dökme** imkânına dokunamadı. İsteyen yurttaş, sık sık rastladığı camilerin çeşmesinde ve helâsında hacetini parasız giderebilirdi.

«Demirkırat» Parti Finans-Kapitali Camilere de sokunca, bugün Müslümanın Câmide bir yudum su içmesi şöyle dursun, Câmi helâsında küçük aptestini bozması bile haraca bağlandı. Türklere helâlinden hayrat olsun diye yapılmış çeşmeler kurutuldu, her Camiin giriş yerinde, neredeyse namaza gelene **«bilet kesen»** makbuzcular ve, Allahın kulları için «hasenat»

olarak yapılmış helâ kapılarını kesmiş «bokyedibaşılar» türedi. Bunlar Müslümanlık kadar medenî insancıl bir dini, Finans-Kapital çıkarcılığına reklâm yeri yapmak için vatandaşı parasız çişine bile bırakmıyan oyunun belki gülünç ama ibret alınacak gösterileridir.

Türkiye çeyrek yüzyıldır böyle **«temiz helâlar»** la işe Amerikan modernleşmesine giriştirildi. Ve bu **«teknolojik»** geliştirme, hangi sonuca vardı? Barajlar krallığında milyoner ve sendika gangsterleri yetiştirdikten sonra, **«Montaj Sanayii»** denilen utanç verici resmen gümrük kundakçılığı ve vurgunculuk tuzaklarına. Bugün, Emperyalist anavatanında tekniğin en son sözü bir lüks binek otomobili, Türk parası ile en çok 10 bin liraya **perakende** satılırken, o arabanın Türkiye'deki fiyatı 100 bin liraya çıkartılıyor. Neden? Yüz bine satılan arabadan beş on kere kalitesiz otolar, «Montaj» sanayii sayesinde, Türk aydınına 30 bin liraya, Türk şöförüne 40-50 bin liraya satılıp, insanlarımız yıllarca süre borçtan başkasını düşünemez hale getirilmektedir.

Demek Türkiye: «Modern Helâ», «Gazoz», «Montaj» gibi **«sanayi girişimleri»** ile **«Uluslararası Şirketlerin» «Lüks Özel Teşebbüs alanları»** durumuna çoktan girmiştir. Hint delegesi o kadarcığını niçin ağzından kaçırıyor?

«Bu şirketlerin çalıştıkları politik ve sosyal nitelikleri göze almadıkları ülkede düşmanlık yarattıklarını» önlemek için...

ÇOK MİLLETLİ FİNANS-KAPİTAL ENTERNASYONALİ

Uluslararası Finans-Kapital şirketleri nasıl çalışıyorlar? **«Özel İhtisas Komisyonu»** nun raportörlerinden Dr. Sydney Rolfe ile Baumgartner şunu muştuluyorlar:

«OECD (Avrupa Ekonomik Kalkınma Teşkilâtı)'nın 68 istatistiklerine göre, dünya üzerindeki yabancı sermaye yatırımının yaklaşık olarak 90 milyar doları bulduğu, bunun 55 milyarının Amerika, 35 milyarının da Avrupa şirketlerine ait olduğu anlaşıldı. Fakat bugün üretim ve kârlarıyla birlikte bu miktar 240 milyar dolara varmıştır. Bunu temin eden Uluslararası Şirketlerdir.» (4.6.1969, C.)

Daha Türkçe açığı söylenebilir mi? Dolar deyince «Hür Basın» onu 10 Türk Lirasından hesaplıyor. Oysa 1 dolar **«Serbest Piyasa»** da (yani gerçek alış-verişte) 14 Türk Lirasıdır. Yalnız bizim Devletçiliğimiz, Bezirgânlığımızı Kaarun etmek için, onlara 1 doları 9 liradan satar. Türk malı gâvura satılırken de, 1 dolarlık ürünümüz 14 lira yerine 9 liraya gider.

«Politika» kodamanlarımızın hiç üzerinde durmaya **«tenezzül»** etmedikleri bu **«kalkınma»** ve **«liberalizm»** olayları ve rakamları, içyüzlerinde kavranırsa, Finans-Kapital, kendi metropolleri dışındaki geri kalan ülkeleri, B. S. Demirel'ce **«Dünya nüfusunun üçte ikisi»** ni (ICC'ye Söylev, 3.6.1969), 3360 milyar Türk Lirası bir varlıkla sömürüsünü sürdürüyor: Bu para Türkiye'nin 168 yıl boyu, yâni 2137 yılına dek Türk milletinden her yıl topladığı bütçeleri harcamayıp biriktirse ancak sahip olabileceği bir paradır.

Böyle bir kuvvet önünde hangi **«ÖZEL SERMAYE»** âşığı huşûla eğilmezlik edebilir? B. S. Demirel, Atatürk'ün şu sözünü anıyor: **«İnsanlığın heyeti umumiyesinin refahı, açlık ve tazyikin yerine geçmelidir.»** Bu söze dayanarak:

«Türkiye'nin demokratik düzen içinde planlı kalkınmayı öngören yeni Anayasasına göre, iktisadî ve sosyal bir kalkınma hamlesi içinde bulunduğunu» belirterek şöyle buyuruyor:

«Millî Sermaye ve Millî insan gücü kaynaklarının yanında, Yabancı Sermayenin ve çağdaş teknolojilerin katkısı ile ileri bir sanayileşme ve yüksek bir istihdam seviyesine ulaşmıya gayret etmektedir.»

Uluslararası Finans - Kapital bir inek gibi yayılacak Türkiye'de, **«Millî Sermaye»** kurbağası da o ineğe yetişmek için şişecek. **«Bugünkü değişen dünyada... gelişmiş ile gelişme halinde milletler arasındaki mesafeyi kapatmaya yönelmiş»** bir **«beşerî tekâmül»** varmış. Örnek te Türkiye.

TÜRKİYE'NİN TEMEL SEMERİ : FİNANS - KAPİTAL İŞBİRLİĞİ

«Türk tecrübesi, ileri sanayi memleketlerinin işbirliğinden de SEMERELİ neticeler elde edilebileceğini göstermiştir» (diyor B. Demirel, ICC'nin **«Birbirinden şık ve güzel yüzlerce hanımı seyredip zevk duyuyoruz»** diyen **«Kültür Sarayı'nın Haşmeti»** içinde).

Bu **«Semere»**: (ne eşeğin **semeri**'dir, ne Tahtakale'de **«Ne mutlu Türküm diyene»** parolalı Türk hamalın **semeri'dir**); 3 tirlyon 360 milyar liralık Uluslararası Şirketler sermayesinin Türkiye halkının sırtına semer gibi vurulan sömürüsünden elde ettiği **«MEYVA»** nın Arapçasıdır. AP Başkanı sayın B. S. Demirel bu **«Semer»** in daha sağlam **«semereli»** olması için, Uluslararası Finans - Kapitale şu öğüdü bağışlıyor:

«Ayrıca, millî iktisat siyasetimizin yürütülmesinde ticaret ve sanayi hayatının temsilcileri ve millî işçi teşekkülleri ile dayanışma ve işbirliğine önem verdiğimiz gibi, Milletlerarası alanda da sanayi ve ticaret, bankacılık ve çeşitli özel teşebbüs temsilcilerinin aralarındaki temas ve işbirliğinin faydasına da inanıyoruz. Memleketler arasında ÖZEL TEŞEBBÜSÜN TEMSİLİ yolu ile yapılacak işbirliğinin, HÜKÜMETLERARASI İŞBİRLİĞİNİ tamamladığı ve milletlerarası İŞBİRLİĞİNE yeni bir DERİNLİK (dimension) kazandırdığı düşüncesindeyiz.» (Başbakan'ın Söylevi, 3.6.1969)

«Ayrıca», yoruma hacet yok. **İktidar**, Türkiye'nin ekonomi politikasını çizerken: **Finans - Kapital** ile onun işçi sınıfı içindeki ajanları olan **Sendikacılarla** işbirliği yapmayı yeterli bulmuyor. Uluslararası Finans - Kapitalle de **«İŞBİRLİĞİ»** ni şart koşuyor. Ancak Uluslararası Finans - Kapital işbirliğini: ne Devlet, ne Hükümet, ne İktidar değil, hepsinin üstünden atlıyacak olan **«ÖZEL TEŞEBBÜS»** yapacaktır. Bu hükümetler, ve Milletler üstü Finans - Kapital işbirliği: **«Uluslararası Şirketlerin rol»** oynadığı, at koş-

turduğu alan olacaktır. Bu alanın ne **«semereli»** olduğuna en parlak örnek te **«Türkiye tecrübesi»** dir.

Efendilerimiz böyle konuşuyorlar. Bunların konuşulmasından önce ise, söylenenleri, Uluslararası Finans - Kapitalin düşündüğünü öğreniyoruz. **«Bağımsız»** denilen ünlü İngiliz Emperyalizminin biricik sözcüsü **«The Times»** gazetesi, **«Türkiye hakkında 11 sayfalık seçim öncesi raporu»** yayınlıyor. Eloğlu, bizim **«seçim»** le bizden çok ilgili. Raporunda, tıpkı **«Türkiye tecrübesi»** diye konuşan B. Demirel gibi şu cümle yazılı :

«Aşırı uçların tehditlerine rağmen, Türkiye, demokratik yollardan kalkınma çabasında başarıya ulaşacaktır ve bu nâdir bir başarı olarak Tarihe geçecektir.»

SEMERİN VURUŞU : BUNALIM

Derebeği artığı Efendilerimiz **«Tarihe geçmek»** işine pek bayılırlar. O romantik zaaflarını pek iyi bilen Dünya Finans - Kapitali, kapitalizmin dört nala **yıkıldığı** çağda, Türkiye'de kapitalizmi **ayakta** tutup, Uluslararası Finans - Kapitale **yedek** sömürü alanı açanlara : **«Aşkolsun!»** diyor, **«Tarihe geçeceksiniz!»** Ve tâ Londra'dan Türkiye Finans - Kapitaline müjde veriyor : **«Türklerin çoğunluğu merkezdedir.»** **«Merkez»** : Batı Avrupa'da **«Batak»** diye anılır. Son (Demirel + Bayar + İnönü) üçüzünün, **«Ortanın»** sağından, solundan elele verip sarmaştığını görünce, İngiliz **«Merkez»** i sağlam buluyor.

«Ünlü İngiliz gazetesinin Ankara muhabiri Ludington» bir tersliğin farkında : **«Üniversite işgalleri, gençlik ve işçilerin sert gösterileri ile topraksız köylülerin hareketleri, siyasî sahneyi karıştırırken, reform ve iktisadî kalkınma ihtiyacını ön plâna çıkarttı»** diye hayıflanıyor.

Neden böyle oluyor? İngiliz Finans - Kapital ajanı orasını araştırmıyor. Yalnız, İngiliz kapitalizminin sınanmış metodu ile, yalana, süse, piyaza kapılmıyor. Türkiye'de o **«Tarihe geçecek»** mucizenin (evrende ölen kapitalizmin zorla doğurtuluş ve geliştiriş olayının) **Devletçiliğimiz** sayesinde olduğunu görmezlikten gelemiyor. **«Sermaye ve yönetici kadro sıkıntısına rağmen, Devlet işletmelerinin çoğunlukta olduğu Türk endüstrisi gelişmektedir»** kanısını savunuyor.

«Ancak, diyor, ihracatın beşte dördünü meydana getiren ananevi tarım mahsûllerinde güçlüklerle karşılaşılmaktadır ve kısa vâdeli ödemeler dengesi, şimdiye kadar rastlanılandan daha kritik bir görünüş arzetmektedir.» (3.6.1969, DHS, C.)

O zaman **«Semerin semeresi»** gün ışığına çıkmış oluyor. Önce Mister Ludington'un : **«Tarihe geçecek nâdir bir başarı»** dediği, sonra Bay Demirel'in : **«Türk tecrübesi semereli neticeler elde edecek»** biçiminde tekrarladığı (İleri Emperyalist + Geri ülke) **«işbirliği»** sırıtıyor : Gerek muazzam **«köy üretmenleri yığını** (tarım mahsûlleri), gerek **büyük şehir burjuvalarının** durumu (kısa vadeli ödemeler dengesi) : **«ŞİMDİYE KADAR»** sinsice bunalım

yaparken, artık **«rastlanılandan DAHA KRİTİK»** bir aşamaya girmiştir. Türk milletinden Bakan Beyefendi Hazretlerinin «DIHK'İ HİPOKRÂTÎ» si ile gizlenen sinsi **ekonomik** KRİZ, Londra Rasathanesinden ayan beyan görünmektedir.

SEMERİN ÜSTÜNDEKİ : EMPERYALİZM

Öyleyse Finans - Kapital niye şaşıyor Türkiye **Öğrencilerinin, İşçilerinin, Köylülerinin** «SERT» tepkilerine? Gazetecilerin az sıkıştırması üzerine: **«Ben konuşmalarımı hep değiştiririm. Aslında en güzel konuşmamı da konuşma bittikten sonra yaparım»** diyen, Uluslararası Ticaret Odaları Başkanı B. Arthur K. Watson, **«300 kilo siyah havyar, 500 şişenin üzerinde Fransız şampanyası ve yüzlerce çeşit yiyecek»** tüketilen ICC Kongresine yaptığı son konuşmasında şu **«güzel»** sözleri harcıyor:

«Kapitalizm, serbest dünyanın tüm hasılasına yılda 135 milyar dolar katkıda bulunuyor.»

«Ticarî hayatı teşvik eden «KÂR» müessesesini 1965'den beri Ruslar da kabul ettiler.»

«Gelecek, Marksizme değil, fakat serbest teşebbüse ait olacaktır.»

Ne var ki, Mister Watson'un bu **«güzel»** sözlerini Mister Ludington, farkına varmadan çürütüyor. Marksizm, son duruşmada ekonomik nedenlerin üstyapı olaylarını belirlendirdiğinden başka birşeyi peşin söylemez. Türkiye'de **«rastlanmıyan»** kertede ekonomi bunalımı, **«rastlanmıyan»** kertede gençlik ve halk tepkilerine yol açınca ne demeli? **«Gelecek»** Marksizmin **«ekonomik determinizm»** ine mi, yoksa **«serbest teşebbüs»** e mi ait olur?

TÜRKİYE'NİN ÜSTYAPI SEMERİ : FAŞİZM

Finans - Kapital de Marksizmin o çetin kuralını istemeden uyguluyor. Ekonomi krizini gideremedikçe, üst yapıda gençlik ve halk krizlerinin önleyemiyeceğini içgüdü ile seziyor. Başka hiçbir şey yapamayınca, Türkiye'de, temeli olmayan, altı kaval, üstü şişhane bir **Faşizm** kışkırtmağa çalışıyor.

Sırf gericilik yuvası olsun diye açılan İlâhiyat Fakültesi'nden 20 öğrenci kendi Dekanlarını döğüyorlar. Beraat ediyorlar. İlâhiyat Fakültesi'nde bile, azıtan gerici zorbalığa karşı diretiliyor.

«Cumhuriyet, Devrim ilkelerine bağlı ve mânevi değerlere inanan İlâhiyat Fakültesi öğrencileri» «Okulumuzdaki huzursuzluk yüzünden bizler ders çalışamaz hale geldik» (4.6.1969, C.) diye Rektörlüğe dilekçe veriyorlar.

«Millî Kurtuluş Savaşına fiilen iştirak etmiş» bir muharip gaazi albay: **«Millî Şuurun Sesi»** adlı faşist gösteriyi seyrediyor. Gazeteye şunu yazıyor: **«Kıyafetinden yobaz olduğunu müşahade ettiğim birisinin elimdeki Cumhuriyet gazetesini alıp yırtarak:** —Komünistler! Millete Sövüyorsunuz!» **diye barbar bağırarak üzerime hücum ettiğini gördüm.**

«Vaziyetin daha ne olduğunu anlamadan ve :

«— Ne istiyorsun? Kimsin? **demeye meydan kalmadan sağ elile suratıma çok şiddetli bir tokat atarak.. yürüyüşçülere karışıp kaybolduğunu görünce, şişen yüzümün ıztırabı ile ne yapacağımı şaşırıp kaldım.»** (4.6.1969, C.)

Aynı gün, aynı gazete havadisi :

«500 kadar Komando, dün akşam Site Erkek Talebe Yurdunu basmış, «Sitenin Sesi» **isimli duvar gazetesini,** «Sol fikirler savunuluyor» **iddiasile, parçalamışlardır. Daha sonra yurdun dışına çıkan Komandolar, yatmak üzere olan içerideki öğrencileri yuhalamışlar ve «TÜRKEŞ MARŞI» nı söylemişlerdir. Olay yerine gelen Polisin dağılmalarını söylemesi üzerine Komando'lar, askerî yürüyüşle yurdun önünde gösteri yapmışlardır.»** (4.6.1969, C.)

Bunlara kimin **«Kumanda»** ettiği belli. İzinli gösteri yapanları bıçaklatan Finans - Kapital... İzinsiz gösteri yapanların Polis yalnız **«askerî yürüyüş»** lerini temaşa ediyor. Ve Demirel : **«Yurdun hücra köşelerinden kopup gelen gençlerin irfan ve bilim yerine nizam düşmanlığı ve anarşi öğrenerek dönmemeleri gerektiğini... 8 üniversite için yılda 1 milyar lira harcandığını...** «Türkiye'yi yıkmak çabaları içinde olmamalıyız» **demiştir.»** (4.6.1969)

SONUÇ : FİNANS - KAPİTALİN YENİ GÜÇLER DENGESİ

Bu provokasyonlar niçin? Türkiye'de Finans - Kapital nüfuzu el değiştiriyor. Amerikan Emperyalizmi, Alman Emperyalizmini A. B. C. silâhları ile maşalaştırıyor. Alman Finans - Kapitali, diktasını kurmak istedi mi, işsiz aç kaldırım insanlarını parayla tutar. Kaz adımı atan **«askerî yürüyüşlü»** Komandolarına ceza görmiyecek suçlar işlete işlete, herkese yaka silktirip, «ne olacaksa olsun!» dedirtip. Komplosunu hazırlar... Tek sözle, «Alman mucizesi» Türkiye'de Nazi tâlimi yapıyor, yaptırıyor.

Batıcı ithal malı **«Devr'i Dilârây'ı Demirkırâsi»** oyuncağızının cüce **«Büyük adam»** aktörcükleri ne âlemdeler? Uluslararası Finans - Kapital efendilerinin Türkiye'yi haraca bağlayışları **«şerefine»** diş kirası almak için, **«Kalkınma»** gevişi getiriyorlar. Tekelci soygun ve sömürü **«Huzur»** ları kaçmasın diye, Türk milletini, bir Finans - Kapital işareti üzerine, toptan koyun gibi **«Kün fe yekün!»** etmek Bizantizmlerinden daha akılcıl kumar bulunamaz sanıyorlar. Milleti borca boğup teslim edeceklerini umuyorlar.

Aldanıyorlar. Türk Ordusu : Enver Paşanın değil, Mustafa Kemal Paşanın izinde yürüyor. Alman Finans - Kapitali Türkiye'yi **«Enverland»** yapmıştı. Alman Emperyalizminin Falkenhein'ı, Mustafa Kemal'e gönderdiği küçük altın fıçılarının suratına çarpıldığını gördü. Amerikan Finans - Kapitali 27 Mayısı denedi. Alman Finans - Kapitali Enver Paşanın bir daha diriltilemiyeceğini deneyebilir.

— Son —

kurtuluş gazetesinin eleştirisi

İlkesiz Birlik Cephesinin aylık yayın organı **Kurtuluş** gazetesi iki sayıdır çıkıyor. Bu yazı, henüz iki sayıdır yayınlanıyor olsa da **Kurtuluş** gazetesinin işçi ve köylü kitleleri ve onların mücadeleleri konusunda önerdiği yanlış ve tamamen pasifist görüşleri ele alacaktır. Belki de iki sayı çıkan bir gazetenin eleştirilmesi erken görülebilir. Ancak, eleştirmenin tam zamanıdır. Çünkü birinci olarak, **Kurtuluş** en temel noktalarda, proleter devrimci mücadelenin yıllar önce çözdüğü meseleler üzerindeki yanlış görüşleri kitlelere yaymak istemektedir. İkincisi, **Kurtuluş** gazetesi yazarları halkımızın devrimci mücadelesini pasifleştirmek istemekte ve kitlelere yılgınlık aşılıyan görüşler ileri sürmektedirler. Üçüncüsü, bu gazeteyi çıkaranlar işçi ve köylü yığınlarına devrimci bilinç götürmek, onların mücadelelerini tek bir hedefe, siyasî iktidar hedefine yöneltmek yerine, İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesinin karşısına rakip bir gazete çıkarmayı yeğ tutuyorlar.

Hemen belirtelim ki, bütün yanlış görüşlerine, bütün yetersizliklerine rağmen, bu gazetenin yayınlanmasını hiç şüphe yok ki olumlu karşılıyoruz. Bizim eleştirilerimiz bu gazeteye karşı düşmanca bir tutumla olmayacaktır. Tam aksine, bu eleştiriler yanlış fikirlerin doğru fikirler haline gelmesi için bilimsel sosyalizmin ışığında, halkımızın devrimci mücadelesinin pratiğinin ışığında ve özellikle İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesinin 20 sayılık devrimci pratiğinin ışığında yol gösterici olacaktır.

İŞÇİ - KÖYLÜ'nün çıkışından daha çok önceleri, kitlelerin mücadelesini küçümseyen ve kitleler içinde çalışmanın gereğini reddeden hatâlı görüşler saflarımızda ortaya çıkmıştı. Her türlü aydın gevezeliğinin dışında, kitleler içinde çalışmaya ağırlık veren, onların mücadelesini esas alan bir ga-

zete yayınlama zorunluluğu doğdu. Bu gazetenin devrimci pratiği karşısında, halkımızın devrimci mücadelesini kenardan seyreden birçok «devrimci» dudak büküyor, İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesini «gereksiz kırtasiyecilik» olarak nitelendiriyordu. Bu kişisel rekabetçi tutum, giderek İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesine karşı, önce pasif kalmak, sonra da ona karşı düşmanca tavır almak biçimine dönüştü. Bütün düşmanca tavırlara rağmen İŞÇİ - KÖYLÜ halkımızın devrimci mücadelesinin bayraktarlığını yaptı. Bundan böyle de bu bayrağı elden düşürmeyecek, yükseltecektir.

İŞÇİ - KÖYLÜ GAZETESİNE DÜŞMANCA TAVIR HALKIMIZIN DEVRİMCİ MÜCADELESİNE DÜŞMANLIKTIR

Bütün ısrarlı isteklerimize rağmen, İlkesiz Birlik Cephesinin liderleri İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesini eleştirememişlerdir. Hiç bir tutarlı eleştiri yapmadan, her türlü yalan ve demagojiyi silâh yapmışlar ve düşmanlıklarını sürdürmüşlerdir. Böylece devrimci çevrelerde önyargılar meydana getirmek ve İŞÇİ - KÖYLÜ'nün okunup, yayılmasını engellemek istemişlerdir. En son yalanları şudur: «Artık İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesi çıkmıyor, Kurtuluş gazetesi çıkıyor!» Yalana dayanan bir mücadele ne kadar başarılı olabilirse; İlkesiz Birlik Cephesinin devrimci mücadelemizin kitle silâhı İŞÇİ - KÖYLÜ'ye karşı düşmanca mücadelesi de ancak o kadar başarılı olabilir. **Devrimci olan, gerçeğin kendisidir.** Her proleter devrimcisi de mücadelesini gerçeğe dayandırmak zorundadır.

İlkesiz Birlik Cephesinin bu düşmanca tavırları bir yana, Amerikan emperyalizminin işbirlikçi gerici AP iktidarı bütün gücüyle İŞÇİ - KÖYLÜ'yü baltalamaya yönelmiştir. Gazete birçok defalar toplatılmıştır. Postanelerde gazetelere kanunsuz olarak el konulmuştur. Satış ve dağıtım görevini yerine getiren arkadaşlarımıza bütün yurtta tertipler düzenlenmiş, gerici saldırılar olmuştur. Arkadaşlarımız karakollarda baskı altına alınmıştır. Ama bu saldırılar aradaşlarımızın bilincini yükseltmekten öte bir sonuç vermemiştir. Gazete elli binlik baskısıyla ve beş bini aşan abonesiyle her geçen gün güçlenmektedir. Devrimci görevini yerine getirmektedir. Kitleler içinde kök salmakta ve daha geniş kitlelere yayılmaktadır. (Bkz: Ömer Özerturgut, «Kitle Silâhımız İşçi - Köylü Gazetesini Bütün Yurda Yayalım», **Proleter Devrimci AYDINLIK**, sayı: 19).

İşte gerçek budur! Bunu kimse gölgeliyemez. İlkesiz birlikçilerin rekabetçi tutumlarını terketmelerini ve İŞÇİ - KÖYLÜ karşısında devrimci tavır almalarını istiyoruz. Özellikle yanlış olduğunu iddia ettikleri görüşlerimizin açık eleştirisini yapmalarını bekliyoruz. Yoksa İŞÇİ - KÖYLÜ'nün kurduğu devrimci bağları zayıflatmak amacına yönelmiş, yalana dayanan iftira kampanyasını sürdürmelerini değil.

KURTULUŞ GAZETESİ KENDİSİNİ İNKÂR EDİYOR

Gazetenin çıkış amacını açıklıyan yazıda deniyor ki: «... Kurtuluş bütün bunların, kimlerin sana karşı, kimlerin senden yana olduğunu ve Türkiye'nin kurtuluşuna ve ona bağlı olan senin kurtuluşuna, sömürülmekten,

horlanmaktan kurtuluşuna hangi yoldan varılacağını anlatacaktır. Kimin dost, kimin hasım olduğunu gösterecektir. Sana bir şeyler öğretecek ama daha çok senden öğrenecektir. Çünkü işçilerin ve köylülerin kurtarıcısı, ancak ve ancak işçiler ve köylüler olabileceği gibi, onların bilinçlendiricileri de ancak kendileri olabilir...»

Bu sözlerle gazete en temel noktada, işçilerin ve köylülerin bilinçlendirilmesi noktasında halk dalkavukluğu yapmaktadır. Saflarımızdaki halk dalkavukluğu uzun zamandan beri yenilmiş gibiydi. Şimdi yeniden ortaya çıktığını görüyoruz. Proleter devrimci mücadelenin en temel ilkelerinden biri şudur: «İşçi sınıfına bilinç dışarıdan götürülür». Bu ilke, Lenin'in ekonomizme karşı verdiği mücadelede en ince ayrıntılarına kadar geliştirilmiştir. Herhalde gazete işçiler ve köylüler kendi kendilerini bilinçlendirecek sözünü dalgınlıkla söylememiştir. İşçi sınıfına ve onun müttefiki köylülüğe devrimci işçi sınıfı ideolojisini ancak proleter devrimci kadrolar götürürler. Sınıflarının dostlarını, müttefiklerini, düşmanlarını açıklarlar. **Kurtuluş** hem bunları göstereceğini söylüyor, hem de kendi kendinizi bilinçlendireceksiniz diyor. Bu çelişik durum, bugünkü öncü kadroların görevini inkâr, onların mücadelesini reddetmek sonucunu verir. Bir proleter devrimci hangi sınıf kökenli olursa olsun, bilimsel sosyalizmi benimsemişse ve proleter devrimci mücadele içindeyse, artık onun sınıfı proletaryadır. Çünkü onunla kaynaşmıştır; kendi sınıf menfaatlerini değil, proletaryanın menfaatlerini savunmaktadır.

Gazetenin bu görüşü, halkın öncü partisi olmasa da bilinçlenmenin mümkün olacağını savunmaktır. Proletaryanın ideolojisiyle donanmış, eleştiri ve özeleştiri metodunu uygulayan, halk kitleleriyle kaynaşmış bir öncü parti yoksa, halkın hiç bir şeyi yok demektir. Bu yolda ilerleyen devrimci mücadelemizi, kitlelerin geri ve kendiliğinden bilincine teslim etmek tamamen yanlıştır. (Bkz : Lenin, **Ne Yapmalı**) Oysa, ekonomizmin ne ince kılıklara girdiğini Lenin'in bu temel eserinde okumak mümkündür. Bu sakat görüş, İlkesiz Birlik Cephesinin ileride açıklıyacağımız yanlışlarına temel teşkil etmektedir. Çıkış yazısında daha başka eksik ve hatalı görüşler de vardır. Şimdi bunları açıklıyalım :

Yazıda halkımızın kurtuluşunun nasıl olacağı açıklanmamaktadır. Kurtuluşun bir devrimle olacağı; bu devrimin niteliği; hangi sınıflarla, kimin önderliğinde, kime karşı olacağı noktaları eksiktir. Emperyalizm eksik tanımlanmıştır. Bu gazeteye göre yurdumuzda Amerikan emperyalizminin hâkimiyeti sanki **esas olarak** askerî gücüne dayanmaktadır. Uzun uzun askerî hegemonyadan bahsedilmektedir. Oysa bugün Amerikan emperyalizminin askerî bakımından hakimiyeti ikinci planda görülmektedir. Gerçekte emperyalizmin ideolojik, politik ve iktisadî hâkimiyeti esastır.

Yine bu çıkış bildirisinde yer almayan önemli bir nokta da şudur: ülkemizde devrim mücadelesinin uluslararası devrimci mücadeleyle bağları. Bu nokta önemlidir. Çünkü, burjuva milliyetçiliğiyle, proletaryanın devrimci mücadelesi arasındaki farkı belirler. Bu eksikler gösterecektir ki, gazete koyu milliyetçiliği savunmaktadır. İşte örneği.

KURTULUŞ GAZETESİ HALKIMIZIN DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ PASİFLEŞTİRMEKTE VE KİTLELERE YILGINLIK AŞILAMAKTADIR

Gazetenin 1. sayısının 4. sayfasında manşette şu sözler yer alıyor: **«İktidarın Doğuda İsyan Tahrikçiliği».** Alt manşette ise, **«Doğuda kargaşalık çıkmasından devrimciler hiç bir fayda sağlamazlar. Ama bundan AP iktidarı ve Amerika faydalanacaktır.»** Yazıda Devrimci Doğu Kültür Ocaklarının hazırladığı bir rapordan alınmış parçalar aktarılmakta, Kürt halkına yapılan zulüm ve işkenceler anlatılmaktadır. Millî Kurtuluş Savaşımızda Türklerle Kürtlerin birlikte savaştıkları belirtilerek deniliyor ki: «Şimdi Amerikancı iktidar, yurdumuzun doğusunda yaşıyanlarla batısında yaşıyanları birbirine düşürme sevdasındadır. Amerika da böyle istiyor. Biz birbirimize gireceğiz, onlar da memleketin kaynağını sömürecekler... Silvan ve Siirt olaylarının arkasında yatan bir oyun vardır: Bu yeni bir Takrir-i Sükûn kanununun şartlarını yaratma oyunudur.»

Yazıda, daha sonra 1925 senesinde çıkartılan Takrir-i Sükûn kanunu inceleniyor ve o zamanki durum şöyle niteleniyor: Hükûmet millî bir hükûmettir. Bu kanun daha çok sağa baskı kanunudur, ancak sosyalist harekete de zarar vermiştir. 1925 ayaklanması İngiliz emperyalizminin bir oyunudur. Bugün Silvan ve Siirt'te irticaî bir hareket söz konusu değildir. Hükûmet gayri millîdir. İsyan teşvikleriyle doğrudan doğruya bir Kürt ayaklanması ve Türkiye halkının birliğini zedeleyen hareketler tezgâhlanacak ve böylece **«Doğu meselesi bahane edilerek, uygulanacak olan faşist tedbirler, solu, bütün devrimcileri, bütün hakikî milliyetçileri hedef alacaktır ve irticayı güçlendirecektir.»**

«Hiç şüphe yok ki, Doğu'da kargaşalık çıkmasından devrimciler hiç bir fayda sağlamazlar. Tam tersine, onlar, böyle bir gelişmenin, dikkatleri Türkiye işçilerinin ve köylülerinin asıl davalarından başka bir yöne çekerek, iflâs halindeki AP iktidarını güçlendireceğini bilirler ve davranışlarını buna göre tayin ederler. Ama doğuda isyan tahrikçiliği aynı sebeplerle AP iktidarının ekmeğine yağ sürer.»

Yukarıya aldığımız pasajlardan anlaşılacağı gibi, **Kurtuluş** gazetesinin bu düşünceleri proleter enternasyonalizmine karşı burjuva milliyetçiliğidir. Kürt halkına yapılan zulüm ve baskılar yıllardır sürmektedir. Bugünkü durum yeni bir şey değildir. Bütün gerici, ırkçı iktidarlar gibi AP iktidarının da milliyetler meselesindeki politikası, Türk olmayan halkların varlığını reddetmek ve reddettikleri bu halkları eritme ve yoketme politikasıdır. Ülkemizde özellikle Kürt halkına karşı bu politikanın en bayağısı uygulanmaktadır. Bugün açık şiddet hareketleri biçiminde görülen bu durum, ırkçı ve gerici politikanın bir devamıdır, yeni bir biçimidir. AP iktidarının doğudaki askerî komando harekâtı Kürtlerin demokratik mücadelesine karşı bir sindirme harekâtıdır. Böylelikle Kürt halkına göz dağı verilmek istenmektedir. Kürt halkının yıllardır sürdürdüğü demokratik mücadelesi henüz gelişme dönemindeyken boğazlanmak istenmektedir.

AP iktidarı bugün açık şiddet hareketlerini hangi özel şartlarda uygulamaktadır. Hiç şüphesiz, Kürt halkının demokratik taleplerinin hızla yaygınlaştığı bir dönemde... Bu dönem Kürt halkının millet olma bilincinin geliştiği ve Irak'ta uzun mücadelelerle bazı demokratik haklara kavuştuğu bir dönemdir. Ankara ve İstanbul'da kurulan Doğu Devrimci Kültür Ocakları, iki sayı yayınlanan **Doğu** dergisi ve Doğu Beyazıt'ta yayınlanan **Şeresiyar** gazetesi, daha birçok mahallî gazete ve örgüt Kürt halkının demokratik haklarını savunmakta ve taleplerini dile getirmektedir. Irak'ta Kürtlerin yürütmüş olduğu demokratik mücadele çeşitli safhalardan geçerek şu hakların gerçekleşmesi sonucuna varmıştır: Kürtler birçok demokratik haklarını elde etmişlerdir ve bu hakları yeni anayasada yer almıştır. Bunlar arasında, Kürt halkının varlığının kabulü, Kürt dilinin resmî dil olarak kabulü, Kürt dilinin ve kültürünün gelişmesinin sağlanması, merkezi maarife bağlı olarak Kürtçe eğitimin yapılması, Kürt bölgelerine muhtariyet verilmesi, ayrı bir ordunun kabulü, hükûmette Bakanlık verilmesi v.s.

İşte bugünkü açık şiddet hareketlerinin gerçek sebebi budur. En kısa ifadesiyle Kürt halkının demokratik mücadelesidir. İktidar, Türkiye'de Kürtlerin demokratik taleplerinin öne sürülmesine ve bu taleplere Irak'ta kazanılmış demokratik hakların örnek olmasına askerî komando zulmü ile karşılık vermiştir.

Nasil ki, işçi sınıfının faşist baskı kanunlarına karşı demokratik mücadelesine karşılık olarak sıkı yönetimle cevap vermişse, Ordu'daki fındık emekçilerinin mücadelesine karşı yüzlerce kişinin hapse atılmasıyla karşılık vermişse, Kürt halkına yapılan baskı ve zulüm de bütün Türkiye halklarına yapılan zulmün ve baskının bir parçasıdır.

Türkiye halklarının devrimci mücadelesinin karşısında Amerikan emperyalizmi ve ortakları, AP iktidarının maskesinin geniş halk yığınları içinde düştüğünü görerek, sahte demokrasi çığırtkanlığını bir yana bırakmışlardır. İşçi sınıfı mücadelesinin en yoğun olduğu bölgede sıkı yönetim ilân etmişler, Anayasaya aykırı olarak birçok yeni baskı kanunları çıkartmaya yönelmişler ve yurdun dört bir yanında ordu ve polise dayalı bir baskı rejimine doğru yol almışlardır. Özel olarak Kürt halkına baskı ve zulmün en şiddetlisini uyguladıkları bir sırada bütün proleter devrimcilere, bütün ilerici ve demokratlara düşen görev nedir? Türk ve Kürt halkları zulme, baskılara karşı ne yapmalıdır? **Kurtuluş** gazetesine göre kargaşalık çıkarmamalı ve uslu oturmalıdır.

Yazar, gerici ve işbirlikçi AP iktidarının Kürt halkına yaptığı zulmü «tahrikçilik» olarak niteliyor. Oysa yukarıda belirttiğimiz gibi bu hareketler halkı sindirmek için yapılmıştır. Bu hareketlerin tahlili sağcı ve gerici bir mantıkla yapılınca, elbette sonunda önerilen, «Zulme ve baskıya boyun eğ, uslu otur» olacaktır. Ve elbetteki bu düşünce halk kitlelerine zulüm ve baskı karşısında susmayı öğütliyecektir. Oysa, **Kurtuluş** 1. sayısının 2. sayfasında «Bu gazete bizi sömüren, yoksul bırakan yabancılara, içerdeki ortaklarına karşı, halkımızın verdiği kurtuluş mücadelesine bayraktarlık yapmak amacı ile çıkıyor» diyordu. **Kurtuluş**'un anladığı «bayraktarlık», kitleleri pasifizme itmek ve onlara yılgınlık aşılamaktır!

Bu görüşler temelden yanlıştır. Proleter devrimci ilkelere aykırı, ona yabancı, proleter enternasyonalizmine düşman görüşlerdir! Her halk zulme, baskıya karşı başkaldırma hakkına sahiptir. Bunu kim reddedebilir? Tarih sınıfların ve halkların haksızlığa ve zulme karşı mücadelelerinin tarihidir. **Kurtuluş** gazetesinden yukarıya aktardığımız parçada açıkça ortaya çıkan gerici mantığı ve onun sonuçlarını kesinlikle mahkûm etmeliyiz.

Yazıda geçen **«kargaşalık»** sözünü ele alalım. Aynen şöyle deniyor: «Doğuda kargaşalıklar çıkmasından devrimciler hiç bir fayda sağlamazlar...» Her şeyden önce belirtelim ki, zulme ve baskıya karşı bir halkın başkaldırması ve varlığını koruma mücadelesi, **«kargaşalık»** olarak nitelendirilemez. Yokedilmek istenen bir halkın zorbalara karşı vereceği her mücadele **haklı** bir mücadeledir. Bu mücadeleyi **«kargaşalık»** olarak nitelendirmek devrimcilik değil, karşı-devrimciliktir. Emperyalistler, onların uşakları ve bütün gericiler ezilen dünya halklarının mücadelesini karalamak için bu mücadelelere barışı bozan kargaşalıklar adını verirler. Oysa, gerçek durum bunun tam tersidir:

«Karışıklıklar çıkarmak, yenilgiye uğramak, yeniden karışıklıklar çıkarmak, yeniden yenilgiye uğramak ve onların yokolmalarına kadar hep böyle davranmak, halkın davasına karşı, emperyalistlerin ve dünyadaki bütün gericilerin mantığı işte budur. Ve onlar hiçbir zaman da bu mantıktan ayrılamayacaklardır. Bu bir marksist kanundur.. «Emperyalizm pek zalimdir» dediğimiz zaman bundan tabiatının değişemeyeceğini, emperyalistlerin kasap bıçaklarını hiçbir zaman bir yana bırakmayacaklarını ve gene hiçbir zaman Buda'lar olamayacaklarını ve bütün bunların da yokolmalarına kadar devam edeceğini kastediyoruz.»

«Savaşmak, başarısızlığa uğramak, gene savaşmak, yeniden başarısızlığa uğramak, yeniden savaşmak, zafere ulaşana kadar böyle davranmak, işte halkın mantığı budur. Halk da hiçbir zaman bu mantıktan ayrılmayacaktır. Bu da marksist bir kanundur.» (Mao Zedung, Boş Hayalleri Bir Yana Bırakıp Mücadeleye Hazırlanın, 14 Ağustos 1949, Seçilmiş Eserler, cilt: IV.)

Halkımızın mücadelesi de bu kanunu izliyecektir. Dünyada emperyalist sistem varoldukça karışıklıkların çıkması kaçınılmazdır. Bugün, bütün Türkiye halkına zulüm ve baskı yapanlar, karışıklıkları çıkaranlardır. Halkların devrimci uyanışına karşı emperyalistlerin son çaresi silâhlı zorbalığa başvurmaktır. Her yerde ve her durumda bu böyledir. Eğer bir kargaşalıktan söz edilecekse, bu sıfat ancak emperyalistlerin ve gericilerin zorbalığına yakışır. Yoksa, halkın haklı ve devrimci mücadelesine değil.

Yukarıya aktardığımız parçadaki kitlelere yılgınlık aşılamak isteyen sahte devrimci fikirleri eleştirmeye devam edelim: **Kurtuluş** gazetesi tarihin şaşmaz iki kanununu görmüyor. Gerici ve Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi AP iktidarının zulüm, baskı ve eritme politikasına karşı halkların özgürlük ve eşitlik uğruna girişeceği bir mücadelenin yine AP'yi güçlendireceğini söylüyor.

Halkların mücadelesi, sınıfların mücadelesi bir kör döğüşü değildir. Halkın ve gericilerin mantığı bellidir. Görünüşte güçlü olan gericiler halklar üzerinde baskı kurabilirler. Ama bu baskıların sonuna kadar sürdüğünü kim görmüş, kim duymuştur!

Yıllar yılı, sömürü ve baskı altında yaşayan halklarımızın zulme ve sömürüye karşı mücadelesi ergeç zafere ulaşacaktır. Bugün de baskıya ve zulme karşı mücadelesi haklı bir mücadeledir. AP iktidarının çöküşü ise yakındır. Hiç bir şey onun iktidarının daha kuvvetlenmesini sağlıyamaz. Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçilerinin artık ülkemizde AP yoluyla iktidarlarını sürdürmelerinin sonu gözükmüştür.

Meseleyi AP iktidarının güçlenip güçlenmemesi açısından ele alalım. AP iktidarı halka zulmeden bir iktidardır. Halkımızın düşmanı bir iktidardır. Onunla mücadele ederken ne yapacağız? Baskılara karşı susacak mıyız? Yoksa onu bütün halka teşhir mi edeceğiz? Herhalde geniş halk kitlelerine teşhir edeceğiz. Özellikle bütün halkımıza bu baskıları ve zulmü duyuracağız; ona Kürt halkıyla meselelerinin ortak, kurtuluşlarının bir olacağını açıklıyacağız. Kürt halkının bütün demokratik mücadelelerini destekliyeceğiz. Sonunda bütün gerici iktidarlar ve AP iktidarı halkımızın devrimci mücadelesinin seli önünde yıkılıp gidecektir. Halkların sömürü ve baskıdan kurtuluşunun yolu budur.

Türkiye'de halkların mücadelesi ortaktır. Çünkü baş düşmanımız emperyalizm ve işbirlikçileridir. Emperyalizme karşı mücadelede, işçi sınıfı önderliğinde ve işçi-köylü ittifakı temeli üzerinde, hangi milliyetten olursa olsun bütün halk sınıflarının devrimci birliği esastır. Halkların eşitlik, kardeşlik ve her türlü sömürü ve baskıdan kurtuluş temeline dayanan devrimci birliğini bozmak isteyen daima emperyalizm ve işbirlikçileri olacaktır. Emperyalizm ve işbirlikçileri bunun için gerici ve ırkçı milliyetçiliğin tahrikçisidir. Bütün devrimciler, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin halklar içinde yaymaya çalıştığı bu gibi fikirlerle amansız bir şekilde mücadele etmeliyiz. Bu, halkların ortak mücadelesi ve kurtuluş için zorunludur.

BURJUVA MİLLİYETÇİLİĞİYLE SAVAŞALIM! PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİ CESARETLE SAVUNALIM!

Bugünkü dünya şartlarında proleter devrimcilerinin milliyetler meseleleri karşısında tutumları ne olmalıdır? Emperyalizmin sömürüsü ve baskısı altındaki ülkelerde proleter devrimcileri bütün halk sınıflarının birleşmesi ve emperyalizme karşı ortak mücadele vermesi için çalışmalıdırlar. Proleter devrimcileri, emperyalizmin halkları bölmek ve birbirine düşürmek için daima baskı altındaki milliyetlerin demokratik mücadelesini bastırmaya, hâkim milliyet şovenizmini beslemeye, çeşitli grupların gerçek demokratik taleplerini «bölücülük» olarak damgalamaya çalıştığını bir an bile akıldan çıkarmamalıdır. Millî demokratik devrim mücadelesinin ittifakları ve proleter önderliği, ancak bu konularda devrimci tutumlar ve **pratikte de** doğru yolun izlenmesi ile sağlanabilir. Proleter devrimcileri halkların demokratik taleplerinin daima haklı olduğunu, emperyalizmin uşağı iktidarların daima haksız olduğunu, ezilen halkın mücadele hakkının işbirlikçi sınıflara karşı daima desteklenmesi ve savunulması gerektiğini unutmamalıdırlar. Proleter devrimcileri, siyasî tahlillerinde daima doğru sınıfî

tahlilden hareket etmeli ve şu soruyu sormalıdırlar: «Kime karşı? Kimin için?» Bu soru doğru bir şekilde cevaplandırılmadığı takdirde, doğru siyasî tutumlar ve pratik ortaya konamaz. **Kurtuluş** gazetesi gibi, burjuva milliyetçiliği ve şovenizm batağına saplanılır.

Kurtuluş gazetesi şimdiye kadar çıkan iki sayısında, Kürt meselesine büyük yer ayırmıştır. Bütün bu yazılarda, Türklerin ve Kürtlerin kurtuluş yolunun ortak olduğundan, bu halkların kader birliği etmeleri gerektiğinden uzun uzun söz edilmektedir. Bütün bu lâflara rağmen **Kurtuluş** gazetesinin Kürt meselesine bakışı, bir **dıştan bakış** olarak kalmaktadır. Proleter devrimcileri hiçbir zaman Kürt meselesine bu şekilde bakamazlar. Devrimci tutum: Kürtlerin bütün demokratik taleplerini sonuna kadar desteklemek; Kürtlere karşı girişilen zulmü, baskıyı bütün Türkiye halkına teşhir etmek; Kürt meselesinin sınıfî tahlilini ortaya koymak ve Kürt halkına doğru siyasî hedefleri göstermek; proleter devrimci önderlik altında bütün halk sınıflarını toplamaya çalışmak, olmalıdır. Bütün Türkiye halkına yapılan zulmü ve uygulanan sömürüyü kavramadan ve bütün halkı ortak zulüm ve sömürüye karşı uyandırmadan ve mücadeleye sokmadan, bu yolda çalışmadan, «sosyalist» veya «proleter devrimci» olmak iddiasında bulunmak, sosyalistlik maskesi altına gizlenen şoven bir burjuva kuyrukçusu olmak demektir.

Kurtuluş gazetesi, bir yandan uzun uzadıya Türk ve Kürt halklarının (geçmişteki) kardeşliğinden ve dayanışmasından söz ederken, diğer yandan bu kardeşliğin ve dayanışmanın **bugün** gerektirdiği görevlerden kaçınmakta, hattâ bu dayanışmanın sağlanmasını baltalayıcı tavırlar takınmaktadır.

Halkların mücadelesi karşısında bütün devrimciler, bütün ilericiler saflarını açıkça tayin etmelidirler. Kürt halkının mücadelesi kime karşıdır? Kimin içindir? Emperyalizmin işbirlikçisi bir siyasî iktidara karşı, demokratik haklarını almak içindir. Ve Türkiye'deki bütün emekçilerin kurtuluşu davasından da ayrılamaz. Öyleyse bu mücadele ve bu mücadeleye karşı hâkim sınıfların sürdürdüğü baskı ve zulüm karşısında ancak iki tutum olabilir: Ya bu mücadeleyi yürütmek ve geliştirmek, zulme karşı çıkmak; ya da teslimiyeti öğütlemek, halkın mücadelesini örtbas etmeye çalışmak. Birincisi, yurtseverlerin; ikincisi, burjuvazinin kuyruğuna takılan, burjuva devlet teorilerinden gözleri bulanmış reformistlerin, burjuva milliyetçilerinin yoludur.

Emperyalist sömürü altındaki bir ülkede hangi bütünlükten söz ediyorsunuz? Emperyalizmin bütün ülkeye hâkimiyetinin perçinlenmesinden mi, yoksa devrimci mücadelenin bütünlüğünden mi? Bugün Türkiye'de emperyalizmin ve yerli ortaklarının siyasî, iktisadî, kültürel hâkimiyeti vardır. **Kurtuluş** gazetesi 1. sayısında «İktidarın Doğu'da İsyan Tahrikçiliği» yazısında bir 1925-1970 karşılaştırması yapmaktadır. Ve bu karşılaştırmada 1925 yılındaki gerici hareketle 1970 yılındaki zulme karşı haklı mücadele arasındaki zıtlık örtbas edilmektedir. 1925'te Doğu'da emperyalizmin milliyetçi Mustafa Kemal iktidarına karşı kışkırttığı gerici hareket söz konusudur (*). Bugün ise halkın emperyalizmin ve işbirlikçilerinin iktidarının zulmüne karşı mücadelesi söz konusudur. Ve bugün zulme karşı mücadeleyi bütün gücümüzle yürütmek, emperyalizmin isyan tahrikçiliği değil, tam ter-

sine halkın haklı mücadelesidir. Proleter devrimcilerinin görevi Türkiye halkının giriştiği her mücadeleyi yürütmek ve bu mücadelelerin devrimci çizgide gelişmesini sağlamak için çalışmak olmalıdır. İşte **Kurtuluş** gazetesinin saplandığı burjuva reformizmi ve burjuva milliyetçiliğinin göremediği, görmek istemediği budur.

Kurtuluş gazetesi bu gerçeği niçin göremiyor? Niçin meseleleri proletarya ve bütün halkın menfaatları açısından ele almaktan kaçınıyor? Niçin yalnız **Kurtuluş** gazetesine değil, fakat bütün İlkesiz Birlik Cephesine hâkim olduğu anlaşılan bu milliyetçi görüş, **İleri** dergisinde çıkan bir yazıda Doğu'da «en ağır çelişkinin» (ne demekse?) «Türk - Kürt çelişkisi» olduğunu iddia etmeye kadar varıyor?

Kurtuluş gazetesi, Türkiye halklarının kurtuluşunun devrim yoluyla olacağına inanmamaktadır. Devrimde esas olanın kitlelerin bilinçli, örgütlü mücadelesi olduğunu, bu mücadelenin ilerlemesi için halk içinde çalışmak ve bütün zulmü ve sömürüyü teşhir etmek olduğunu görememektedir. Bütün şoven ve milliyetçi tutumlarla mücadele etmeden halk sınıflarının ittifakının kurulamayacağını görmezlikten gelmektedir. Çünkü **Kurtuluş** gazetesi, küçük burjuva ve burjuva aydınlarını esas alarak devrim (!) yapılacağını zannetmektedir. Küçük burjuva devrimciliğini esas aldığı içindir ki, **Kurtuluş** küçük burjuva kadroların bir kısmının Kürt meselesi konusunda bilinen şoven - milliyetçi tutumlarına taviz vermekte, beri yandan Kürt halkının mücadelesini desteklemeyişini mazur göstermek için de yeni yeni teoriler (!) icad etmektedir.

Kurtuluş gazetesi, siyasî propagandasının esas muhatabı olarak, işçileri ve köylüleri değil, fakat küçük burjuva ilericilerini almaktadır. Kurtuluş gazetesinin emperyalizmi ve ülke çapındaki siyasî gerçekleri nasıl teşhir etmeye çalıştığına bakalım. Gazetenin 1. sayısındaki «Yurdumuzdaki Amerika» yazısında şöyle deniyor: «Amerika, istediği zaman, istediği şeyi bahane ederek, en büyük şehirlerimize asker çıkarabilir, işlerimize dahi müdahele edebilir. Ama biz, istediğimiz düşmanla, istediğimiz şekilde savaşmak hakkına sahip değiliz.»

Aynı yazının diğer bölümlerinden de anlaşılacağı gibi, **Kurtuluş** gazetesi, Amerikan emperyalizminin Türkiye ile olan ilişkisini esas olarak askerî, dışsal bir şey olarak görmektedir. Bu görüş tarzını yukarıda eleştirmiştik. Bu anlayış, zorunlu olarak siyasî propagandanın daha ziyade küçük burjuva aydınına ve onun milliyetçilik duygularına hitap eder şekilde yapılmasına yol açmaktadır. Hem dar - milliyetçi bir anlayış telkin edilmekte, hem de siyasî propaganda işçilerin ve köylülerin somut meseleleri üzerine oturtulmamaktadır.

Türkiye ile Amerika arasındaki ilişki, Amerika'nın iç işlerimize «müdahale» etmesi midir? Hayır. Türkiye'de iktidar doğrudan doğruya Amerikan

---

(*) 1925 yılındaki hareketin gericiliği sınıfsal niteliğinden ileri gelmektedir. Sözü geçen dönemde Kürtler üzerinde eritme politikası uygulanmaktaydı. Emperyalizm bu eritme politikasının doğurduğu tepkilerden yararlandı. Ancak hareket doğrudan doğruya emperyalizmle Kürt feodallerinin işbirliğinin eseriydi.

emperyalizminin işbirlikçisi yerli hâkim sınıfların iktidarıdır. Biz bu iktidarın «Amerikalılardan bağımsız» hareket etmesini mi istiyoruz? Hayır. Biz işçilerin ve köylülerin devrimci iktidarının devrimci yolla kurulmasını istiyoruz. Biz «bağımsız savaş açma yetkisi» için mi mücadele ediyoruz? Hayır. Böyle soyut bir meselemiz yoktur. Türkiye halklarının düşmanı bellidir: Amerikan emperyalizmi ve yerli işbirlikçileri. Türkiye halkının kendini sömüren ve ezen bu düşmandan başka bir düşmanı var mıdır? Biz halkın devrimci gücünü kurmak ve bu savaşı kazanmak için mücadele ediyoruz.

Halkın zulme ve sömürüye karşı mücadelesini ilerletmek ve proleter enternasyonalizmini geliştirmektense, burjuva milliyetçiliğinin dümen suyuna takılmayı tercih edenlerin sonu ne olacaktır? Halkımızın Amerikan emperyalizmine ve onun yerli işbirlikçilerine karşı gelişen devrimci mücadelesi, bütün bu oportünist - reformist tutumları ve teslimiyet öğütlerini yıkıp geçecektir. Proleter enternasyonalizmini yurtseverlikle birleştiren ve proleter devrimci ilkeleri ülkemizin şartlarıyla doğru bir şekilde kaynaştıran hareketimiz, mutlaka zafere ulaşacaktır.

BURJUVA DEVLET ANLAYIŞIYLA SAVAŞALIM LENİNİST DEVLET GÖRÜŞÜNÜ HÂKİM KILALIM

Kurtuluş gazetesinde hâkim olan devlet anlayışı burjuva devlet anlayışıdır. Bu anlayış bütün görüşlerine temel teşkil etmektedir. Bu anlayış terkedilmeden, Leninist devlet anlayışı hâkim kılınmadan bu gazete devrimci bir görev yerine getiremez. Çünkü burjuva devlet anlayışı, proleter devrimci mücadelenin yerine reformlar uğruna mücadeleyi koyar.

Burjuva devlet anlayışı **Kurtuluş** gazetesinde nasıl ortaya çıkıyor, bunu örneklerle gösterelim:

«Halktan Toplanan Vergileri Kimler Paylaşıyor» başlıklı yazıda bu anlayışı en açık bir şekilde görebiliriz. Yazıda uzun uzun vergilerin eşit, âdil olmadığından bahsediliyor. «Eşitlik bunun neresinde, adalet bunun neresinde» deniyor. «Yani devlet günde binlerce lira kazanandan ne kadar vergi alıyorsa, bir işçiden, bir boyacıdan, bir demirci ustasından, bir köylüden de aşağı yukarı o kadar vergi alıyor.» Devam ediyor: «Emperyalist Amerika'da bile fabrikatörlerden, tüccarlardan % 95 vergi alınır. Yani 100 liranın 95 lirasını vergi olarak alırlar. Ama bizde 900 ton hububat ve 45 ton süt elde eden toprak ağası hiç vergi vermez. Bir odacı ise ayda 100 lira vergi verir. Bir işçi ayda 200 TL. vergi verir. Şayet toprak ağasına vergi konacak olsa 4 milyar lira kazanç çıkar. Şimdi ise devlete lâzım olan 2,5 milyar liradır...»

«Şayet Türkiye emperyalistleri içinden kovsa her yıl üç milyar liramız kendimize kalır. Şayen bankalar devletleştirilirse devletin elinde milyarlar birikir. Şayet arsa vurguncularına, apartman ağalarına ağır vergiler konsa, fabrikatöre, büyük tüccara gerektiği şekilde vergiler konsa bu derdin çoğu halledilir.»

«İktidar kimin iktidarıdır? Şayet köylülerin, işçilerin, emekçilerin iktidarı ise işçilerin ücretlerini artırmalı, köylülerin ürünlerinin fiyatlarını ar-

tırmalı, yoksul memura zam yapmalıdır. Köylülerin, işçilerin, emekçilerin en çok tükettikleri mallara zam yapılmamalıdır. Yani iktidar emekçilerin iktidarı ise, emekçilere zam olarak verdiğini vergi olarak almamalıdır.»

«Ama bunun tam tersi olmaktadır. Çünkü iktidar yabancı sermayeyi, işbirlikçileri, toprak ağalarını, tefecileri, vurguncuları, patronları korumakta, yoksul halkın sefaletine sefalet eklemektedir.»

Gelelim bu yazıdaki sahte devrimci, reformist fikirlerin ortaya çıkarılmasına. Bu yazının mantığı şudur: Türkiye'de vergiler esas olarak halktan alınmaktadır. Toprak ağaları ve patronlar vergi vermemektedir. Eğer toprak ağalarından ve büyük zenginlerden vergi alınsa, devlet 4 milyar kârlı çıkar. Böylece bir vergi adaleti sağlanabilir. Devlet de kamu hizmetlerini yerine getirebilir. Ama iktidar işbirlikçileri «korumakta» olduğundan bu yapılamamaktadır.

Kapitalist toplumlarda vergiyi nasıl tahlil etmeliyiz? Bu konuda dergimizin 21. sayısında **«Emperyalizm ve Türkiye Ekonomisi: Enflasyon, Vergiler Ve Zamlar»** başlıklı yazıda Marksist - Leninist devlet teorisinin ışığında hem genel olarak vergilerin tarih boyunca ve günümüzde ne olduğu, hem de bugün özel olarak AP iktidarının getirdiği yeni vergilerin ne oldukları açıklanmıştı. Kısaca: devlet sınıfların ve sömürünün ortaya çıkmasıyla tarih sahnesine çıkmıştır. Hâkim sınıfların sömürülerini sürdürüp geliştirmek için, emekçi sınıflara karşı örgütledikleri bir baskı mekanizmasıdır. Belirli tarihî bir dönemde belirli bir toplumun sınıf yapısı, başta devlet olmak üzere, o toplumun bütün kurumlarının niteliğini tayin eder. Vergiler toplumdaki örgütlü siyasî, askerî gücün ekonomik dayanağını sağlar. Vergilerin niteliği ancak devletin sınıf karakteri gözönüne alınarak anlaşılabilir. Birincisi, vergiler, artı değerin hâkim sınıflar tarafından gasp edilmesinin bir yoludur. Yani verginin kendisi bir sömürme vasıtasıdır. İkincisi, vergi yoluyla kapitalist toplumlarda burjuva sınıfının sömürüsünün korunması ve devamı için gerekli kaynaklar sağlanır. Vergiler hakkındaki bu devrimci görüşler temel alınmadan, belirli bir toplumun belirli bir dönemindeki vergiler ne doğru bir şekilde açıklanabilir, ne de bu açıklamalardan devrimci sonuçlar çıkartılabilir.

İşte **Kurtuluş** gazetesinin yapamadığı da budur. Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi hâkim sınıfların iktidarı olan AP'nin, düştüğü ekonomik çöküntüyü hafifletmek amacıyla koyduğu yeni vergileri incelerken, yarı - sömürge bir toplumdaki vergiler üzerine temel devrimci görüşleri gözden uzak tutmuştur. Bu, onun burjuva devlet anlayışının bir ifadesidir.

Bu en temel noktada işçi sınıfı devrimci düşüncesine yabancı ve ona düşman görüşler temel alınınca, elbetteki bu noktadan hareketle varılacak yer, burjuva reformculuğudur. Yukarda izah ettiğimiz gibi, bu yazı, iktidarın niteliğini belirtmekle beraber devleti sınıflar - üstü bir anlayışla ele almaktadır. Ve iktidara akıl verircesine, «sana iki buçuk milyar lâzım, benim gösterdiğim yoldan git, dört milyar kazan» demektedir. Hattâ daha da ileriye gidip, dünyada sömürü ve yağmanın zirvesine ulaşmış, bütün dünya halklarının baş düşmanı Amerikan emperyalizmini örnek olarak göstermektedir. **Kurtuluş**'un vardığı burjuva reformcu nokta, «vergi adaleti» nok-

tasıdır. **Kurtuluş**, vergi adaletinin olmadığından yakınırken, «âdil bir vergilendirme» yoluyla «sosyal adalete» varılacağı görüşünü savunuyor. AP iktidarının getirdiği vergilere bu açıdan karşı çıkıyor. Bu, devrimci bir sonuç değildir. Tersine gerici bir sonuçtur. Emperyalist Amerika'da % 95 vergi alındığı uydurmacasına gelince : Böyle bir şey yoktur. Ve bu durum asla vergiler hakkındaki Marksist-Leninist görüşü yanlış çıkarmaz. **Kurtuluş**'un görüşleri Amerikan toplumu için de yanlıştır ve burjuva devlet anlayışıdır.

İşte ilkesiz birlik cephesinin devlet görüşü : Amerikan emperyalist devletinin sınıfî niteliğini gözler önünden kaçırmak; % 95 vergi alındığı uydurmacasıyla, Türkiye'ye nazaran vergi adaletinin sağlandığını bir toplum olarak göstermek! Bu devrimci bir propaganda değil, gerici bir propagandadır. Amerikan emperyalist devleti ne oranda vergi alırsa alsın, bu vergiler gerçekte kimlerden alınmaktadır? Amerikan proletaryasından, halkından, sömürge ve yarı-sömürge dünya halklarından. Ne amaçla alınmaktadır? Tekelci burjuvazinin devletini ayakta tutmak, can çekişen emperyalizmi ayakta tutmak, tekellerin sömürge ve yarı-sömürge dünya halklarını yağma etmelerini sürdürmek amacıyla! Yoksa Amerikan emperyalist devleti yüz milyarlarca liralık savaş masraflarını nereden karşılıyacak? Amerikan uşağı gerici rejimler nasıl ayakta kalacak? İşte % 95'lik verginin gerçek anlamı budur. **Kurtuluş** gazetesinin bu sahte devrimci fikirlerine karşılık, işçi sınıfının düşüncesinin ışığında bizler, hem vergilerin genel niteliğini, hem de Amerikancı AP iktidarının son vergilerinin halkımızı daha çok sömürmekten başka bir şey ifade etmediğini halkımıza açıkladık, açıklıyoruz. Devletin, sınıflar-üstü bir şey olduğu hayalini bırakalım; devletin hâkim sınıfların bir baskı aracı olduğunu halkımıza gösterelim. Hâkim sınıfların iktidarını yıkmaya, halkın devrimci iktidarını kurmaya çalışalım! Boş hayalleri bir yana bırakalım! Devrimci görev şudur : «Başta işçilerin, köylüler ve bütün emekçi halkımızın işsizliğe ve pahalılığa karşı artan mücadelesi ve örgütlenmesi göstermektedir ki, halkımız büyük bir sömürü ağının pençesinde inlemektedir. Ama bu durum sürüp gidecek midir? Hayır. Amerikancı AP iktidarının ve onun temsil ettiği vurguncu sınıfların durumu tam bir çıkmaz içindedir. İşçilerin sarı sendikacılığa, yoksul köylülerin toprak ağalığına, üretici emekçi köylülerin tüccar ve tefeci sömürüsüne, memurların iktidarın getirdiği yeni kanunlara baş kaldırması bu çıkmazı daha da artıracaktır. Halkımız örgütlenerek bu vurgun ve yağma düzenini yıkacak, devrimci iktidarını kurarak sosyalizme yönelecektir.» (Bkz : «Vergi Nedir?», İŞÇİ-KÖYLÜ, sayı 20, s. 2.)

Kurtuluş'un 2. sayısındaki manşet de yine burjuva devlet anlayışının bir ifadesidir. Şöyle deniyor : «Türkiye'yi batıranlar sömürücülerdir. AP iktidarı sömürücü bir avuç aracıya arka çıktı. Bütün üreticilere sırt çevirdi.»

Adalet Partisi Amerikan emperyalizmi ile ortaklık eden sermayedarların, toprak ağalarının ve tefeci tüccarların partisidir. Biz «AP vurguncuların bir menfaat şebekesidir» dediğimiz zaman, onun bu işbirlikçi sınıfların partisi olduğunu, her zaman ve her durumda onların menfaatlerini temsil ettiğini ve yok olana kadar da böyle olacağını söylüyoruz. Yoksa her yeni durumda, vurguncu sınıflara tesadüfen arka çıktığını değil. AP'nin halkımıza karşı tutumu «sırt çevirme» değildir. Halkımıza düşmanlıktır.

KURTULUŞ GAZETESİ HALKIMIZA YABANCIDIR

Kurtuluş gazetesinin gerçek bir kitle organı olmaktan uzak, halkımıza yabancı ve halkımıza yukardan bakan nitelikleri, daha şimdiden kendini belli etmeye başlamıştır.

İşçilere ve köylülere hitap eden bir kitle organında bulunması gereken nitelikler nelerdir? Bunların başlıcalarını şöyle ifade edebiliriz: asla kitlelere yukardan bakan, onların geriliği veya bilinçsizliği ile alay eden tavırlar takınmamak; asla kitlelere yalan söylememek, onlardan gerçeği gizlememek; hâkim sınıfların giriştiği gerici propagandaya mahkûm olmamak, ilkelerden tâviz vermemek; bütün halkın anlıyabileceği, genel, akıcı, temiz ve doğru bir dil kullanmak, diliyle de halk dalkavukluğundan dikkatle kaçınmak; asla yanlış bilinç vermemek; mümkün olduğu kadar sık çıkmak ve özellikle işlenecek çok önemli meseleler olduğu zaman hemen çıkmak ve kitlelere ulaşmak. Bunlar, İŞÇİ - KÖYLÜ gazetemizin 20 sayılık pratiğinin bize öğrettiği ilkelerdir.

Şimdiye kadar çıkan iki sayısıyla **Kurtuluş** gazetesi, bu ilkelere uymamıştır.

Kurtuluş gazetesinin siyasî propagandada nasıl kitlelerin somut gerçeklerinden koptuğuna, küçük burjuva milliyetçiliğinin ve reformizmin sözcülüğünü yaptığına yukarda işaret etmiştik. Bunun yanısıra, yani küçük burjuva ilericilerine verilen tâvizlerin yanısıra, **Kurtuluş** açıkça hâkim sınıflara karşı da çeşitli tâvizler vermiştir. Bunlardan biri, gazetenin 2. sayısında yer alan, «Türkiye Devrimcisi Rusya'dan Para Almaz» başlıklı yazıdır. **Kurtuluş** gazetesi, bu yazıyla hâkim sınıfların karşı - devrimci propagandasına kapılmış, o karşı - devrimci propagandayla, kendi seçtiği alanda değil, fakat hâkim sınıfların seçtiği alanda karşılaşmaya mahkûm olmuştur. Proleter devrimcileri, hâkim sınıfların «devrimciler Rusya'dan para alıyorlar» yollu propagandalarına en esaslı cevabı, böyle bir şey olmadığını söyleyerek ve hattâ kendilerinin ne kadar «milliyetçi» olduklarını göstermek için burjuva milliyetçisi tavırlar takınarak veremezler. Bu yanlıştır ve hareketi yolundan saptırır. Gerici propagandaya karşı mücadelenin yolu, siyasî propagandada kitlelerin somut meselelerinden hareket etmektir. **Kurtuluş** gazetesi halk içinde çalışmayı uygulayamadığı için kitlelerden tecrit olma yoluna gitmekte, bu tecritten hâkim sınıfların propagandasına teslim olarak kurtulacağını sanmaktadır.

Burada sözü geçen ülkenin niteliği bir yana, meselenin özü sosyalist ülkelerle devrimci mücadelemiz arasındaki ilişkinin nasıl ele alınması gerektiğidir. Emperyalizm, sosyalist ülkelerle kurtuluş mücadelemiz arasındaki devrimci dayanışmayı engellemek ve yıkmak ister. Bu amaçla propaganda yapar. Görevimiz bu propagandayı yıkmak ve halkımıza sosyalist ülkeler ve bütün dünya halklarıyla devrimci dayanışmanın gerekliliğini kabul ettirmektir.

Hâkim sınıfların karşı - devrimci propagandasına verilen bir diğer tâviz yine 2. sayıdaki «Devrimciler Halkın Dinine Saygılıdır» başlıklı yazıdır.

Kurtuluş gazetesi «halkın dini» diye bir ifade kullanmış. Hangi «halkın dini»? Din, Marx, Engels ve bütün diğer ustaların bize öğrettiği gibi, «halkın dini» değildir. Hâkim sınıfların sömürdükleri halkın isyan etmesini önlemek için kullandıkları bir afyon, bir ideolojik baskı aracıdır. Din, idealist felsefenin en gelişmiş, sistemleşmiş bir biçimidir. Devrimciler gerici ideolojilere saygı göstererek değil, halkın somut çıkarlarını savunarak kitleleri devrimci saflara kazanırlar.

«Devrimciler, Halkın Dinine Saygılıdır» gibi yazılarda beliren halk dalkavukluğunun (popülizmin) yanısıra, **Kurtuluş** gazetesinde görünüşte aksi bir eğilimin, halkı hor gören tutumun da ifadelerine rastlamak mümkündür.

Genel olarak **Kurtuluş** gazetesinde, halkın mücadelesini proleter devrimcilerinin dışında ve yabancı bir şey olarak gören bir tavır hâkimdir. Gazetenin 2. sayısındaki, «Şimdi Söz İşçinin» başlıklı anketi ele alalım. Bu anket, tamamen bir burjuva anketi anlayışı içinde düzenlenmiştir; işçilerin geri bilinç düzeyiyle, yanlış kavramalarıyla alay etmekte, onları hakir görmektedir. Halkımızın bilgisizliğinden yakınan reformist küçük burjuva aydınının yukardan bakan tavrı bu yazıya sinmiştir. Bu anket, tamamen bu duyguları taşıyan küçük burjuva aydınlarına hitap eden, onlar için yazılmış bir yazıdır. İşçilere, köylülere gerçeği etraflı bir şekilde ve olumlu bir şekilde öğretmek çabasını göstermemektedir. İşçilerin verdikleri yanlış ve eksik cevaplar aynen konulmuş, doğrusunu öğretmek için hiç bir şey yapılmamıştır. Bütün bunların yanısıra, Üstün - Çelik'teki mücadeleye katılan proleter devrimcilerinin pek iyi bildiği gibi, işçilerin büyük kısmı İŞÇİ KÖYLÜ okuduklarını belirttikleri halde, ankette bu gerçek örtbas edilmiş, işçilerin gerici gazeteleri de okudukları ihmal edilmediği halde, nedense (!) İŞÇİ - KÖYLÜ'den hiç söz edilmemiştir. Bu büyük tahrifat, **Kurtuluş** gazetesinin İŞÇİ - KÖYLÜ'ye karşı kısır rekabetçi ve düşmanca tutumunun en sağlam bir kanıtıdır.

Kurtuluş gazetesinin **genel olarak** dili, halk tarafından kolayca anlaşılabilir doğru Türkçe değildir. Gazetenin üslûbu, küçük burjuva aydınlarına hitap eden karmaşık ve soyut cümlelerle, halk ağzını yavan bir şekilde ve yukardan bakarak taklit eden, popülistçe ve yanlış ifadeler arasında zigzag çizmektedir. Ayrıca, gazetede militan, devrimci bir sesleniş bulmak ta mümkün değildir.

Bu noktalar açısından, **Kurtuluş** gazetesinde çıkmış bir yazıyı tahlil edelim.

Gazetenin 1. sayısında «Modul» sütunundaki yazı halkımızla alay eden, onu hakir gören burjuva düşüncesinin bir ürünüdür. Bu sütunda yayınlanan «Yaldattim Oni» başlıklı fıkra ne diyor? Fıkrayı aynen alıyoruz: «Kahveye çalımla giren iri kıyım kabadayı adam heybetle ortalığa seslenmiş: 'İçinizde Hüseyin kim?' diye. Kahvenin köşesinden sıska çelimsiz bir Karadeniz çocuğu doğrulmuş, 'Penum da' demiş. İri kıyım, kabadayı adam. sıska Karadeniz çocuğunun yakasından kaldırıp kahvenin ortasına almış, bir sağına tokat, bir soluna tokat, bir tepesine yumruk, bir kıçına tekme, yere atmış uyuz keçi postu gibi, iki tekme de kaba yerine, çekip gitmiş.

Gidince, kahvedeki kalabalık koşuşup yerden kaldırmışlar Karadeniz çocuğunu, yüzüne su çalmışlar, adam kendine gelince, 'Yahu' demişler, 'Sen Hüseyin değilsin ki, niye böyle yaptın?' Karadenizli gevrek gevrek gülerek; 'Yaldattim oni» demiş...»

Kollektif düşüncenin ürünleri, halkımızın zengin kültüründe canlı olarak vardır ve devrimci mücadelemizde bunlardan mutlaka yararlanmamız gerekir. Bu düşüncenin ürünleri, sömürücüleri, zorbaları, ağaları, beyleri, paşaları, kadıları iğneleyen özlü deyişlerdir. Buna karşılık, biz halk düşmanlarının, ağaların, beylerin, paşaların halkı aşağılamak, onu hakir görmek için uydurdukları sahte fıkraları halkın kültürü diye yutturamayız. Çünkü bunlar, sömürücülerin ağzından çıkmış ve sömürücü sınıflara ait zavallı bir kültürün ürünleridir.

Bu fıkranın temel düşüncesi yazının muhtevasını teşkil etmektedir. Meseleye hâkim sınıflar açısından değil de, halkın açısından bakan bir göz, fıkradaki sahte düşünceleri görür. Cılız Karadeniz çocuğu, işçileri ve köylüleri, heybetle ortalığa seslenen iri kıyım kabadayı ise sömürücü sınıfları temsil ettiğine göre, yazının sahte devrimci özü şudur: Halkın düşmanları güçlü, halk ise zayıf ve gülünçtür. İşte Kurtuluş gazetesinin, düşmanı olduğundan daha güçlü, halkı güçsüz gösteren ve halkımıza yılgınlık aşılayan başka bir sahte devrimci fikri. Bizler bir kabadayının görünüşteki yiğitliğini değil, kitlelerin kahramanlığını övmeli, yüceltmeliyiz.

Fıkrayı izleyen yazıda ise, esas olarak anlatılan şudur: Türkiye'de bir «Paşa Demokrasisi» vardır. Bu «Paşa Demokrasisi» nde işçiler ve köylüler asla iktidara gelemezler. Çünkü daima oylarıyla kendilerini sömürenleri iktidara getirmektedirler. Ve bu hep böyle devam edecektir. Halbuki, mecliste işçi ve köylüleri temsil edecek kadar milletvekili ve senatör olsa, 420 milletvekili ve senatörün köylü, 120 milletvekili ve senatörün ise işçi olması gerekir.

Bu yazı, ülkemizde hâkim sınıfların iktidarının sahte demokrasiye dayandığı gerçeğini açıklamaya çalışıyor. Ancak bu sahte demokrasiyi sınıf temellerinden soyutlayıp tek başına bir seçim mekanizmasından ibaret görüyor. Bugün Türkiye'nin emperyalizme bağımlı olmasının sebebi, seçim değildir. Halkımızın kendi menfaatlerini görmesini engellemek için her türlü yasak konmuştur. İşçi sınıfının devrimci bilincine ulaşmasını engellemek için Amerikan emperyalistleri sarı sendikacılığı ayakta tutmakta, bu sendikalar yoluyla işçilere daima karşı-devrimci fikirler yaymaktadırlar. Halkımıza hergün ve türlü araçlarla emperyalist kültür zerkedilmektedir. Amerikan emperyalistlerinin, işbirlikçi sermayedarların, toprak ağalarının ve tefeci tüccarların ekonomik baskılarının yanında, bu yoğun ideolojik ve politik faaliyetleri de sahte demokrasinin işleyişini belirlemektedir. Bu durumda kabahati sırf sahte seçime bağlayarak devrimcilik yapılmaz. Emperyalizmin hakimiyetini bütün yönleriyle görmek, ve bu hakimiyeti yıkmak için mücadele gerekir.

Kurtuluş gazetesinin «Paşa Demokrasisi» dediği şey, sadece seçim mekanizması değildir. Öte yandan, bu yazı yukarıdaki tavıra tamamen zıt gibi görünen bir tutum içindedir: parlamentarizmin bataklığına saplanmıştır. Yazarın mantığı şudur: İşçilerin, köylülerin parlamentodaki temsil oranı

nüfus içindeki oranlarına uygun olmalıdır (!) Bu düşünce yazarın kafasına parlamentarizmin hâkim olduğunu göstermektedir. Bu, Aybar oportünizminin allanıp pullanıp tekrar saflara sürülmesi değildir de nedir? Bu dar görüşlülükle kitlelere gerici parlamentarizmi, sahte demokrasiyi açıklamak mümkün değildir.

Aslında **Kurtuluş** gazetesi sayfalarında yer alan popülizm ve halkı hor görme, birbirleriyle çelişen eğilimler değildir. Her iki eğilim de aynı kaynaktan beslenmektedir: Halkı kendine yabancı olarak gören küçük burjuva aydınının, bir yandan halka yukarıdan bakan, öte yandan kitleleri tanımadığı için çıkış yolunu onlara dalkavuklukta arayan tavrı.

EN ŞAŞMAZ ÖLÇÜ PRATİK

Kurtuluş gazetesini devrimci düşüncenin ışığında eleştirirken hangi noktaları esas aldık, bunu bir kere daha tekrarlayalım: Burjuva devlet anlayışı, buna bağlı olarak burjuva reformculuğu, burjuva milliyetçiliği, popülizm ve devrimci mücadele yolunun reddi, yılgınlık, karşı-devrimci propagandaya teslimiyet, işçi sınıfı mücadelesinin dışında kalmaktan ileri gelen halka tepeden bakış. İşte bütün bu noktalar gazetenin sözde devrimci fikirlerinin özünü meydana getirmektedir.

İşçi ve köylü kitlelerine seslenen bir gazetenin çıkartılması olumludur. **Kurtuluş** gazetesinin bu sözde devrimci fikirlerinin gerçek niteliğini ortaya çıkaran yine pratik olmuştur. İşçi sınıfımız tarihinin en güçlü hareketini verirken **Kurtuluş** ona yabancı kalmıştır. İşçi sınıfımız ve halkımız üzerinde sıkı yönetim bir baskı aracı olarak getirildiğinde yüzlerce işçi, işlerinden atıldığında, sarı sendikalara zorla sokulduğunda ve yüzlerce devrimci işçi hapislere atıldığında **Kurtuluş** gazetesi bu mücadeleler karşısında susmayı tercih etmiştir. Bırakalım bu gazetenin kitlelerin mücadelesine önderlik etmesini, kitlelerin mücadelesiyle dayanışma görevini bile yerine getirmemiştir.

Tek ölçü pratiktir. Proletarya öncülüğünü bir gevezelik haline getirenler proletarya mücadelesi karşısında neden acze düştüler? Neden o mücadeleyle dayanışma görevlerini bile yerine getirmediler? Çünkü bu gazeteyi çıkaranlar böyle bir mücadeleye ideoloji ve örgütlenme bakımından hazır değildiler; çünkü kitlelerle devrimci bağlar kurmak, işçi ve köylülerin menfaatini savunmak diye bir meseleleri yoktu; onların bilinci devrimin çetin ve zorlu mücadelelerle değil, kolayca gerçekleştirileceği noktasına dayanıyordu. Bu bilinç zorlu mücadeleler karşısında çökmeye mahkûmdu ve pratik de bunu en açık biçimiyle göstermiştir. Bundan böyle de sözde devrimcilerle gerçek devrimciler arasındaki farkı Türkiye'de gelişen sınıf mücadelesi ortaya çıkaracaktır. Gelişen sınıf mücadelesi sahte devrimci fikirlerin çürütülmesiyle güçlenecektir. Halkımız devrimci düşünceyi kavrayacak, zorlukların üstesinden gelecek ve devrim zaferini gerçekleştirecektir.

Proleter Devrimci
AYDINLIK

erdoğan güçbilmez

CHP'deki gelişmeler üzerine

Temmuz başlarında CHP'nin XX. Kurultayı toplandı. Bu Kurultay, Ecevit ve taraftarları ile Kemal Satır ve onunla birlikte hareket edenler arasında çatışmaya sahne oldu. Kemal Satır ve taraftarlarının başlangıçtaki uzlaşmacı tutumu, Ecevit'ten karşılık görmedi. Kurultayda Ecevit ve grubu delegelerin büyük çoğunluğunun desteğiyle başarı kazandı.

XX. Kurultayda toprak işgalleri karşısında takınılacak tutum meselesi, Ecevit ve taraftarları ile muhalefet arasında tartışılan başlıca konu oldu. CHP'nin «sınıf partisi» mi olacağı, yoksa kitle partisi mi olacağı meselesi tartışılan diğer konuydu. Bu iki konuda tarafların takındıkları tavırlar birbirinden ayrı iki politikayı, birbiriyle çelişen çıkarları ifade etmekteydi. Çelişen sınıf menfaatleri arasındaki çatışma bu iki konuda yoğunlaşmış bulunuyordu.

Kemal Satır ve onunla birlikte hareket edenler, bu konularda takındıkları tavırla haklarında önceden sahip olduğumuz kanaati perçinlemiş oldular. Kemal Satır'ın ve onunla birlikte hareket edenlerin, CHP içindeki gericileri, toprak ağalarını, tefecileri temsil ettikleri bir daha ortaya çıktı.

XX. Kurultayda bu iki konuda ileri bir tutum göstermiş olan Ecevit ve taraftarlarının hareketi, bizim için üzerinde durulmaya değer. Bu hareketin ne dereceye kadar ileri bir hareket olduğu ve ne dereceye kadar halkımızın kurtuluşuna yararı bulunduğu tespit edilmelidir. Ecevit ve taraftarları, CHP içinde gericilere karşı verdikleri mücadeleye karşılık, CHP dışında halkımız için açıkça ve mertçe mücadeleye girmemişlerdir. Hattâ zaman zaman Ecevit'in halkımızın devrimci mücadelesini köstekleyen tutum ve davranışları olmaktadır. Buna karşılık, bazen de Ecevit, kimilerine kendisini «demokratik köylü hareketinin lideri» ilân ettirecek tutum ve davranışlarıyla dikkati çekmiştir.

Ecevit Hareketinin Sınıf Niteliği

XIX. ve XX. Kurultaylarda dikkatle izlediğimiz Ecevit ve taraftarlarının hareketi, şimdiye kadar söylediklerine ve yaptıklarına da bakılırsa, burjuva ve küçük burjuva nitelikleri belirgin bir harekettir. Yer yer burjuva

sosyalizmine çalan düşünce ve davranışlar göstermektedir. Ne var ki, Ecevit'in Genel Sekreter olduğu CHP'de finans-kapitalin politikasına bu partiyi payanda yapan tutumlar görülmüştür. Son bir yıl içinde CHP'nin izlediği politik çizginin daha çok bu ikinci niteliği taşıdığı söylenebilir. Bu durum sadece CHP içindeki toprak ağalarının, tefeci tüccarların ve diğer gericilerin ağırlığıyla açıklanamaz. Ecevit ve taraftarlarının hazırladığı bilinen **CHP'nin Düzen Değişikliği Programı**'nda olsun, XIX. ve XX. Kurultaylara sunulan Parti Meclisi Raporlarında olsun, uluslararası finans-kapital çetesine ve onun yerli koluna karşı açık bir tavırın görülmemesi bir yana, ondan bağları koparmama endişesini yansıtan görüşler yer almaktadır. CHP'nin dış politikadaki görüşleri bu niteliktedir. «Gerçek bir halk iktidarı» istediklerini, «insanı feodal ve kapitalist güçlere bağımlılıktan» kurtaracaklarını iddia eden Ecevit ve taraftarlarının, Ortak Pazar'a karşı çıkmamaları, finans-kapitalin karargâhı olan bankalar sistemini devletleştirmeyi düşünmemesi, Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığının siyasal ve ekonomik mekanizmasını kavramamış olmaları bu konuda kuşku uyandırmaktadır. Görüldüğü gibi, Ecevit hareketinde birbirine zıt politikalar bir aradadır.

Türkiye'de burjuva ve küçük burjuva reformculuğunu temsil eden başka mihraklar da vardır. Her sınıfın siyasî hareketinde olduğu gibi, burjuvazinin ve küçük burjuvazinin siyasî hareketinde de sağa ve sola eğilimli kanatlar bulunmaktadır. Ecevit hareketinin emperyalizme karşı mücadeleden kaçınması, bu hareketin Türkiye'deki burjuva ve küçük burjuva reformculuğunun sağ kanadını temsil etmesinden; kadrosunda gerek yetişmesi, gerek şimdiki ilişkileri bakımından Türkiye'nin finans-kapital zümresine bağlı unsurların yer almasından ileri gelmektedir.

CHP'deki Çelişmeler

Ecevit ve taraftarlarının hareketi, sürekli değişmeler içinde bir harekettir. Parti içindeki gericilere ağır basabildiği ölçüde CHP'ye ilerici bir görünüş kazandırabilmiştir. Ecevit hareketi hafif kaldığı ve parti içindeki sağ unsurlar etkili olduğu ölçüde, CHP, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin yüzünü güldüren, halkımızın devrimci mücadelesine karşı davranışlar içinde görülmüştür.

Ecevit hareketinin önünde iki engel görmekteyiz. Geçirdiği sürekli değişmenin eninde sonunda ulaşacağı noktayı, bu engellere karşı Ecevit hareketinin vereceği mücadele belirleyecektir. Bu engellerin birincisi: Ecevit'in şimdi cephe aldığı, CHP içindeki açığa çıkmış gerici kanattır. Bu kanada karşı mücadele XX. Kurultayda bitmemiştir. Önümüzdeki dönemde CHP içindeki büyük toprak çıkarlarını, tefeci çıkarlarını temsil eden politikacılar mutlaka hücum tazeliyecektir. Ancak Ecevit, bu kanadı altetmek için ihtiyaç duyduğu gücü parti içinde ve dışında bulabilir.

Şu şartla ki, kendi hareketi içindeki sağ unsurların tutuculuğunun bilincine ulaşabilsin; Ecevit hareketiyle finans-kapital zümresi arasında bağ görevi yapan bu sağ unsurların tutucu etkisinden sıyrılma yolunu tutsun; yerli ve yabancı finans-kapitalle bütün gerici bağlarını koparıp atsın...

O takdirde, hem Satır gibi açığa çıkmış gerici politikacılar, Ecevit hareketinin içindeki sağ unsurların dolaylı (ve kimbilir, belki de dolaysız) desteğinden yoksun kalacaklardır; hem de Ecevit, bir zamandan beri hırçın bir şekilde cephe aldığı parti dışı ilerici aydınlardan ve çevrelerden destek bulacaktır. Ecevit, kendisini halkımız için açıkça ve mertçe mücadeleye girmekten alıkoyan bu gerici bağları attığı zaman güçlenebilir. Ecevit hareketinin önündeki ikinci ve daha tehlikeli olan engel, kendini gizlemek konusunda tecrübeli, finans - kapital zümresiyle bağlı olan sağ unsurlardır. Politik rengi üzerinde gizli halk düşmanlarının etkili olacağı bir CHP'de, ne kadar temiz niyetli olursa olsun hiç bir ilerici unsur, kendi ilericiliği ölçüsünde olsa da halkın mücadelesine katkıda bulunamıyacaktır.

Şimdiye kadar CHP'de esas çelişme, Güven Partisi'yle ve daha sonra CHP'den epey temizlenmiş olan büyük toprak sahiplerinin ve tefeci tüccarların temsilcileriyle Ecevit arasındaydı. XX. Kurultayda bu unsurların bozguna uğramasından sonra, Ecevit hareketi içindeki finans - kapital zümresinin temsilcileriyle burjuvazi ve küçük burjuvazi arasındaki çelişme esas çelişme halini alacaktır. Finans - kapital zümresi daima daha ustalıkla hareket etmekte, kendini gizlemeyi bilmektedir [1].

CHP'de ön plana çıkan çelişmeyi göremeyenler olabilir. Oysa Türkiye'nin bağımsızlığı konusunda İnönü ile CHP'li gençler arasındaki **görüş ayrılığı** gözden kaçırılmamalıdır. İnönü zaferinin yıldönümünde İnönü ile CHP'li gençler arasında geçen, radyo ve televizyonun yayınladığı tartışma ortadadır. **CHP Gençlik Kolları ve Kurultay Bildirgesi** ile Parti Meclisinin

[1] Hikmet Kıvılcımlı, «Türkiye'de Sınıflar ve Politika» adlı yazısında, şu uyarıcı açıklamayı yapmaktadır: «Türkiye finans - kapitalistlerinin sayıları parmakla sayılacak kadar azdır. Bu azlık vaktiyle (1945 lerde) Amerikan telkini ve baskısı altında çok partililiğe geçilirken, sırf sayısı yüzünden küçümsenmiş ve önemsenmemişti. Hâlâ dâ Türkiye'nin hattâ sol düşünür ve sosyalist iktisatçı geçinir kişilerinde ve çevrelerinde 'YOK' sanılacak kadar kendisini kamufle etmeyi bilmiştir. Bu 'yokculara' o zamanki CHP'yi sağlık verebiliriz. CHP ululları kendi kanatları altında üreyip türemiş finans - kapital palazlarını gülünç derecede azınlıkta ve Bayar ile Menderes kertesinde 'Başıbozuk' gördükleri için önemsememişlerdi. Tersine, okşayıp şımartarak, valisine, polisine öğüt ve garanti vererek, başa güreşe itmişlerdi.»

«Ne var ki kazın ayağı o azlık finans - kapital plûtokratlarında değildi. Onların dünya ölçüsünde uluslararası finans - kapital şebekeleri ve birlikleri vardı. Ankara'nın 'DEVLETÇİLİĞİ' onlar için yaratılmıştır. Herhangi bir devlet dairesinde beklediği yağlı tahsisatı koparamayan, yahut gecikmiş sayan her yerli ve yabancı finans - kapitalist, hemen tırnağı sökülmüşçe bir çığlık koparır ve kopan yaygara bütün emperyalist metropollarında (Paris, Berlin, Londra, Vaşington'un 'yetkili' çevrelerinde) top patlamışca yankılar sökün ettirir.»

«O yüzden Türkiye'nin bir avuç finans - kapitalisti: Herkese, hele biraz sivrilmiş veya sivriltilmiş büyük 'Devletlû' larımıza, bütün bir dünya kalabalığı imiş gibi görünürler.» (Aydınlık, sayı 5, s. 373 - 374)

yayınladığı **CHP'nin Düzen Değişikliği Programı** arasındaki **ayrılık** dikkat çekicidir. Vahim tutarsızlıklarına rağmen Gençlik Kollarının Bildirgesi daha ilerici bir çizgidedir. Her şeyden önce, CHP'li gençler «tam bağımsızlık» mücadelemizin gereğini kabul etmektedir. Türkiye'nin yapısını da **CHP'nin Düzen Değişikliği Programı**'ndan daha ileri bir biçimde tahlil etmektedirler. Bu bildirgede şu satırlar yer almaktadır: «Yurdumuz emperyalizmin yerli ortakları olan komprador burjuvazi, feodal kalıntılar olan ağa ve şeyhlerin, aracı ticaret erbabının ağında geri bıraktırılmış bir ülkedir. Halkımız bürokrasi ve mütegallibenin emperyalizmle bilinçli, bilinçsiz uyuşan baskısından kurtarılıp iradesini bağımsızca kullanma olanağına kavuşturulmalıdır.» CHP'li gençler de, tıpkı bir zamanlarki TİP yönetimi gibi, emperyalizmi dışımızda bir şey olarak görmektedirler; emperyalizmin kanser hücreleri gibi Türkiye'nin yapısını sardığını kavramamaktadırlar. Yanlış bir şekilde değerlendirseler de, Ecevit emperyalizm kelimesini ağzına almazken, CHP'li gençlerin emperyalizmden söz etmeleri farklı bir tutumu göstermektedir. Kaldı ki, «komprador burjuvazi» sözüyle yerli finans-kapital zümresine de kendilerince savaş ilân etmektedirler. Ecevit ise finans-kapital zümresi konusunda uyanık değildir. Ecevit hareketi içinde finans-kapital temsilcileriyle burjuvazinin ve küçük burjuvazinin temsilcileri arasındaki ön plana çıkmakta olan çelişme unutulursa, Ecevit'in ilân ettiği görüşlerle CHP'li gençlerin, SDDF'nun görüşleri arasındaki çelişme açıklanamaz. Parti kademelerinde de CHP'li gençlerin görüşlerine dayanak olacak sınıf temeli vardır. Çeşitli il ve ilçelerde halkımızın devrimci mücadelesine bazen katılan, bazen yardımcı olanlar bunlardır. Ecevit hareketine parti içinde asıl desteği sağlayan bu gibi partililer ve CHP'li gençlerdir. Ecevit'in bu ilerici unsurlardan güç alarak finans-kapital zümresinin politikasına boyun eğmesi çelişkili bir durumdur.

Ecevit ve taraftarları iliklerine kadar pragmatiktirler. Burjuvazinin bütün akımları gibi her şeyi, her düşünceyi amaçları bakımından taşıdığı dar-pratik önem ve yarar açısından değerlendirirler. Anglo-Sakson pragmatizminin yöntemi olan «sınama-yanılma» yöntemini benimsemişlerdir. Sınarlar, yanılırlar. Görüşlerini ve tutumlarını ancak öyle değiştirirler. Yeni çatışmalara ve bölünmelere gebe olan CHP'de finans-kapital etkisini de ancak böyle kavrayacaklardır. Eğer kavrayacakları varsa.

CHP içinde Ortanın Solu hareketi gücünü «vahşi» kapitalistler denilen unsurlardan ve küçük burjuvaziden almaktadır. Kıvılcımlı, «vahşi» kapitalistler hakkında, onların finans-kapital zümresine karşı durmalarının nedenini de açıklayan şu bilgiyi vermektedir: «Vahşiler, işgücü satın alarak sömürürler. Bu kapitalist **çıkarlarına** rağmen egemen sınıf olma **durumlarını** finans-kapitalistlere kaptırmışlardır. Tarım işçileri köylerde, sosyal dinamizmlerine rağmen, 'yarı-proleter' sayılırlar. Şehirlerde yaygın bulunan 'vahşi' kapitalistler de, tıpkı öyle, sosyal etki-tepkilerinde 'yarı-burjuva' durumundadırlar. Sanki çıkarlarıyla BURJUVA'dırlar, durumlarıyla 'DEKLASE' (sınıfından edilmiş) bulunurlar» (2). Ortanın Solu hareketinin esas gücünü

(2) Hikmet Kıvılcımlı, «Türkiye'de Sınıflar ve Politika», **Aydınlık,** sayı 5, s. 330.

teşkil eden bu nitelikteki burjuvazi ve küçük burjuvazi, Ecevit kendileriyle beraber mücadeleye girmese bile, CHP içindeki finans - kapital zümresinin temsilcilerine karşı mücadeleye girecektir. Sanıyoruz ki, Ecevit ve kadrosu asıl bu mücadelede imtihan vereceklerdir.

CHP'de gördüğümüz gelişmeler değişmekte, yeni bir çelişki ön plana çıkmaktadır. Bu da yeni çatışmaların habercisidir.

CHP Türkiye'nin dışında değildir. Halkımızın devrimci mücadelesinin etkisi altındadır. Ecevit hareketinin esas gücünü teşkil eden burjuvazi ve küçük burjuvazinin CHP dışında da politik mihrakları vardır. Daha önemlisi Türkiye'de proletarya hareketi gelişmektedir. O mihrakların olsun, proletarya hareketinin olsun, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadelelerinin yaratacağı yeni yeni meseleler ve gelişmeler karşısında Ecevit ve onu önder tanıyan CHP'liler tavır takınmak zorundadırlar. Türkiye'de devrimci mücadele her gün daha geniş kitleleri esas meselemiz olan emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele konusunda taraf tutmak zorunda bırakmaktadır. CHP bu etkilerin dışında kalamaz. Er geç iki taraftan birinde yerini almak zorunda kalacaktır. Ecevit hareketinin halkımızın devrimci mücadelesinin yanında yer almaması, CHP içinde kendisini liderlik mevkiine yükselten esas güçlerle bağlarını koparması demek olur.

Finans - Kapital CHP'den Ürker mi?

Ecevit, finans - kapitalin CHP içindeki etkinliğinin farkında görünmüyor.

Ecevit'in antifeodal bir tutumu vardır. Bu olumlu bir şeydir. Ancak Ecevit'in bu antifeodal tutumu finans - kapital zümresini rahatsız etse de, doğrudan doğruya tehdit etmemektedir. Finans - kapitalin egemenliği bugün büyük ölçüde tefeci - bezirgânların Kıvılcımlı'nın deyimiyle halkımızı «oy davarı» na çevirmesine bağlıdır. Oysa halkımızın her gün biraz daha uyanması finans - kapitalin gözünden kaçmamaktadır. Bu uyanış hızlandıkça tefeci - bezirgânların halkımız üzerindeki nüfuzu zayıflamaktadır. CHP'-nin anti - feodal şiarlarla ortaya çıkması, bu şiarları CHP'nin atmasından dolayı şaşırtıcı bir etki yapmaktadır. Bu, feodal unsurların CHP'ye cephe almasına yol açmaktadır. CHP'nin köylülükle ilgili görüşleri ve programı ılımlıdır. Şiarların ötesinde bir incelemeye girdiğimiz zaman, CHP'nin zengin köylülerin, kapitalist tarımcıların ihtiyaçlarını gözettiğini görüyoruz. Bu zümreler için yararı dokunacak ayrıntılı bir program meydana getirilmiştir. CHP'nin toprak reformuyla ilgili görüşleri, topraksız ve az topraklı köylüleri tarafsızlaştırmak amacını gütmektedir. Finans - kapital zümresi CHP'nin anti - feodal programının bu niteliklerini ilk bakışta görebilecek kadar tecrübeli, uyanık ve örgütlüdür. Böyle reformlar Amerikan emperyalizminin vesayeti altındaki ülkelerde daha önce de yapılmıştır. Ecevit'in kendisi «toprak işleyenin, su kullananın» şiarının Amerikan uşağı Çan Çay - şek rejiminin olduğunu söylemektedir. CHP'nin anti - feodal tutumu, topraksız ve az topraklı köylülere cesaret verdiği, CHP içindeki ilerici unsurların demokratik mücadelesini güçlendirdiği ölçüde olumludur. Fakat finans - ka-

pital zümresini telâşa kaptıracak nitelikte, topraksız ve az topraklı köylüyü gerçekten tatmin edecek bir toprak reformu programı ortada yoktur. Toprak ağalarının, tefeci-bezirgânların halk düşmanı yüzlerinin her gün biraz daha açığa çıktığı ve köylümüzün bunlara karşı mücadeleye girdiği bir Türkiye'de anti-feodal şiarlarla köylü oylarını toplayacak bir partiyi, finans-kapital ancak kendisine karşı da açık bir tutumu varsa, yani açıkça anti-emperyalist ise, bir tehlike olarak görecektir. İçinde bir kolu varsa, egemen olma ihtimali varsa, finans-kapital böyle bir partiye karşı çıkmayacaktır. Şimdi finans-kapital zümresinden CHP'ye gelen eleştiriler, CHP içindeki ilerici unsurları sindirmek içindir. Yukarda belirttiğimiz gibi, CHP içinde gittkçe ön plana çıkan finans-kapital ile millî burjuvazi ve küçük burjuvazi çelişmesi keskinleştikçe bu eleştiriler de artacak ve sertleşecektir. Daha şimdiden Ecevit'i, sağcı ve gerici açıdan suçlayan Amerikancı Metin Toker ve benzerleri, o zaman «aşırı sol» olarak niteledikleri devrimci güçlere uyguladıkları mücadele yöntemleriyle CHP'nin karşısına dikileceklerdir.

Halkın Devrimci Cephesi ve Ecevit

Ecevit şüphe etmesin ki, «sol faşistler», «dikta özlemcileri», «Mao rejimine özenenler», «sözde solcular» gibi sözleri, «toprak işleyenin, su kullananın» sözünü bıyık altından gülerek dinleyen finans-kapital çetesinin yüreğine su serpmektedir. Çünkü, finans-kapital çetesi, halkın menfaatlarını savunan devrimcilere karşı savaşan herkesi destekler. Ecevit'in yukardaki sözlerle savaş açtığı kendi solundaki güçler, finans-kapitalin düşmanlarıdır. Finans-kapital Ecevit'in kendi solundaki güçlere karşı çıkışını desteklemektedir. Basında Amerikancı Abdi İpekçi gibilerin aynı tema etrafında kopardığı yaygara, Ecevit'i sola karşı kışkırtmak için gösterdiği gayretler ortadadır. Ecevit kendi solundaki güçlerle çatıştığı sürece finans-kapital için tehlike yoktur. Çünkü finans-kapital ancak halkımızın devrimci cephesinin kurulmasından korkar. Kendisini yıkacak gücün halkın devrimci cephesi olduğunu bilir. Bu cephe içinde de mücadele vardır, çünkü sınıf çelişmeleri vardır. Fakat bu mücadelenin yöntemleri başkadır. Kıvılcımlı'nın dediği gibi, bu cephe içinde bulunan birbiriyle çelişen unsurlar, aralarındaki çelişmeleri aşabilmek için, «yağlı kisbetle güreş meydanından kaçmazlar, fakat sustalı bıçakla da güreşe girmezler». Ecevit güreşe sustalı bıçakla girdikçe finans-kapital çetesinin yüzü gülecektir; CHP'lilere esas düşman olarak yerli ve yabancı finans-kapital çetesini gösterecek yerde, ilerici aydınları, devrimcileri gösterdikçe finans-kapital rahat olacaktır. Cephe bozgunculuğu dediğimiz tutum budur. Ecevit son bir yıl içinde finans-kapitalin oyununu yürütmüş, halkımızın çıkarlarına aykırı olarak cephe bozguncusu tutumunu devam ettirmiştir. CHP'nin solundaki güçler arasında Ecevit'e «ben ne diyorsam onu de, ben ne yapıyorsam onu yap» diyen çoktur. Onun için XX. Kurultayda, «şunu şunu isteyenler var, onlarla aynı cephe içinde olabilir miyim, şöyle şöyle diyenler var onlarla bir cephe içinde bulunabilir miyim» şeklindeki, cevabı önceden belli sorularla delegeleri şartlandırması halkın çıkarlarına uygun değildir. Ecevit halkımızın dev-

rimci cephesinin ne anlama geldiğini yeni baştan düşünmeli, bu konudaki görüşlerini gözden geçirmelidir. Bu konudaki kavrayışı halkın kurtuluşuna karşıdır.

XX. Kurultayda sunulan Parti Meclisi raporunda devrimciler için şöyle yazılmaktadır: «İlk aşamada geniş cepheci oldukları, yani ulusal burjuvazinin ve sivil - asker bütün küçük burjuva aydınlarının işbirliğini aradıkları için, saflarını durmadan genişletmek isterler. En çekindikleri, yalnız bırakılmak, küçük bir azınlık durumuna düşmektir.» (s. 45)

Bunlar, devrimci güçbirliği ve halkımızın devrimci cephesi konusunda emperyalizmin karşı - devrimci propagandasıdır. Ecevit, cephe bozgunculuğunu körüklemek için emperyalizmin yaydığı gerici ve yanlış fikirleri tekrar etmektedir. Halkımızın devrimci cephesi emperyalizm ve işbirlikçilerinin egemenliğini yıkmanın gerekli ve vazgeçilmez şartıdır. Devrimciler, «küçük bir azınlık durumuna düşmekten çekindikleri» için değil, halkın kurtuluşu için halkımızın devrimci cephesini savunmaktadırlar.

Sahte Demokrasiyi Savunmak, Düzeni Savunmak Demektir

Ecevit finans - kapital çetesinin farkında görünmemektedir. Devrimci cephe konusunda olduğu gibi, politik rejim konusundaki tutumu da bunu göstermektedir.

CHP'nin Düzen Değişikliği Programı'nın 123. sayfasında «1961 Anayasasının da gereği olan bu DÜZEN DEĞİŞİKLİĞİNİN SİYASAL REJİM DEĞİŞİKLİĞİYLE İLGİSİ YOKTUR» denmektedir. Aynı sayfada şöyle devam edilmektedir: «Türkiye'nin siyasal rejimi çok partili demokrasidir. CHP Türkiye'ye bu siyasal rejimi getiren partidir ve bu rejimi korumağa, yaşatmağa; yapacağı bütün devrimleri bütün deformları ve bunlardan gelecek düzen değişikliğini, demokratik rejimin kuralları içinde gerçekleştirmeğe kararlıdır. Kaldı ki, DEMOKRASİNİN YAŞAMASI VE KÖKLEŞMESİ DE BÖYLE BİR DÜZEN DEĞİŞİKLİĞİNİN GERÇEKLEŞMESİNE BAĞLIDIR.»

Bütün bu sözlerle **Düzen Değişikliği Programı** neyi savunmaktadır?

Birincisi CHP'nin çok yaşasın istediği bugünkü rejim demokratik değildir. Emperyalizmin hâkimiyeti altında olan ve bağrında her çeşit gerici kalıntıyı barındıran bir toplum demokratik olabilir mi? Köylülerin önemli bir kısmının feodal kalıntıların baskısı altında olduğu, işçilerin en basit demokratik haklarını kullanabilmek için can verdiği, demokratik hak ve hürriyetlerin emperyalizmin tasalludu altında bulunduğu bir toplum demokratik değildir. **Düzen Değişikliği Programı**, emperyalizmin hâkimiyet aracı olan sahte demokrasiyi Türkiye'ye CHP'nin getirdiğinden söz ederek marifetmiş gibi övünmektedir. Ve program, halkımız üzerinde finans - kapitalin diktatörlüğünü ifade eden bu sahte demokrasiyi yaşatma azmini açıklamaktadır. Daha da vahimi, «düzen değişikliği» nin bu mekanizmayla gerçekleştirileceğini, daha doğrusu gerçekleştirilmeyeceğini savunmaktadır. Bütün reform iddialarını sıfıra indiren püf nokta budur. Finans - kapital diktatörlüğü olan bir siyasî mekanizmaya dokunmadan, hattâ bu mekanizma âlet kabul edilerek düzeni değiştirmek (!) Bu iddianın ciddiye alınacak tarafı yoktur. Ve bu,

halka karşı bir aldatmaca olmaktadır. Ecevit, Cuma namazlarında «Padişahım çok yaşa!» diye bağırılması gibi, «Sahte Demokrasi çok yaşa!» demektedir. Ne var ki bu niyâz, sahte demokrasiyi padişahın âkıbetinden kurtaramıyacaktır.

CHP XX. Kurultayına sunulan Parti Meclisi raporunun 28. sayfasında şunlar yazılıdır: «Doğu Anadolu'daki büyük toprak sahipleri» büyük seçmen topluluklarının oylarına diledikleri gibi yön verebilmektedirler. Çünkü geçimleri ve yaşantıları büyük ağalara bağlı bulunan köylüler, oylarını özgürce kullanamamaktadırlar... Gene geri kalmış bölgelerde, tefecilik, aracılık yoluyla halkı sömüren ve kendilerine bir ölçüde bağımlı kılan güçlü kişiler de, aynı nedenlerle CHP'den uzaklaşmakta ve sürükleyebildikleri oyları da birlikte götürmektedir... Varlıklı kişilerin büyük çoğunluğu, bu illerde, maddî desteklerini de partiden esirgedikleri için, CHP örgütü, maddî olanaksızlık dolayısiyle, yeterince verimli çalışma yapamamakta, genellikle köylüye erişememektedir... Adalet Partisi iktidarı, oylar üzerindeki baskı yöntemlerini çok geliştirmiştir. Yurttaşların ilkel ihtiyaçlarını bir oy pazarlığı konusu yapmaktadır. Köylere okul, su, yol yapılması veya başka kamu hizmetleri görülmesi gibi konularda bu pazarlık açıkça işlemekte ve etkili olmaktadır.» (s. 28) «... devlet imkânları, iktidar partisi tarafından, vatandaşlar üzerinde bir baskı aracı olarak kullanılmakta, Anayasaya dayanan oy eşitliği ve serbestliği böylece işlemez hale getirilmektedir.» (s. 29)

CHP neden sızlanıyor? «Yaşatmaya kararlıyız» dedikleri sahte demokrasi değil mi, buradaki şikâyet konusu? Yukarda tasvir ettikleri şekilde işleyen bir mekaniza ile mi iktidara gelecekler? Öyleyse «varlıklı kişilerin maddî destekleri» ile mi «gerçek halk iktidarı» nı kuracaklar?

Bugün Türkiye'de emperyalizmin ve işbirlikçilerinin egemenlik aracı olan bir siyasî rejim vardır. Açık ve kaba kuvvetin baskısına lüzum kalmadan halkımızı emperyalizm ve işbirlikçilerinin boyunduruğunda tuttuğu için getirilmiştir. Son yıllarda halkımızın hızlanan uyanışı, devrimci kitle hareketleri, emperyalizmin egemenliğini tehdit etmektedir. Son aylarda finans-kapital çevrelerindeki «rejime üniforma giydirme» eğilimleri açıkça ifade bulmaktadır. Finans-kapitalin «demokrasi» ye ancak kendi egemenliğinin aracı olduğu sürece izin vereceği açıkça görülmektedir. Hâkim sınıflar, iktidarlarını tehdit eden bir hareketi kan ve ateşle boğmak isterler. Bu, sınıf mücadelesinin kanunudur. «Sınıf partisi» olma iddiasındaki CHP bu kanunu görememekte midir, yoksa halkın menfaatlerini sonuna kadar savunmak diye bir meselesi olmadığı için, bu kanunu örtbas etmeye mi çalışmaktadır?

Yetkili organlarının yayınladığı bildiriyle CHP, faşist diktatörlük eğilimlerine karşı çıkmıştır. Finans-kapitalin parlamentarizmi faşist bir diktayla değiştirme teşebbüslerine, her ne sebeple olursa olsun, Ecevit'in karşı çıkması olumlu bir davranıştır. Bu, onun dayandığı sınıf temelinin, finans-kapitalin en emperyalist, en gerici, en şoven unsurlarıyla da bağdaşmadığını göstermektedir. Ancak önemli olan diğer bir nokta şudur: Ecevit, faşist bir diktatörlükle bugünkü sahte demokrasinin aynı sınıfların değişik hâkimiyet şekilleri olduğunu kavramış değil midir?

Parlamentarizmin sınırlı demokratik imkânları Ecevit'i aldatmamalıdır. Bu sınırlı demokratik haklar bile çetin mücadelelerle kazanılmıştır. Çetin mücadelelerle kullanılabilmektedir. Bu sınırlı haklar Anayasada yazılı oldukları için değil, onları kullananlar mücadele verdikleri için vardır. Son gelişmeler, halkın mücadelesinin emperyalizm ve işbirlikçilerinin hâkimiyetini tehdit etmesi karşısında, bu sınırlı hakların her an ortadan kaldırılmasına teşebbüs edileceğini göstermiştir. Ecevit, aslında, emperyalizm ve işbirlikçilerinin hâkimiyetinin bekçiliğini yapmaktadır. Bu rejimin emperyalizm ve işbirlikçilerinin egemenliğini yıkmada bir araç olamıyacağını görmemektedir. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin egemenliğini yıkmanın tek yolu halkın devrimci mücadelesidir. Sahte demokrasi halkın devrimci mücadelesinin zıddıdır; bu mücadeleyi bastırma aracıdır.

CHP'nin gerici parlamentarizme karşı çıkmamasının başlıca nedeni bu parti içindeki finans-kapital politikacılarıdır. Ecevit, halkımızın devrimci mücadelesinin AP'nin ipliğini pazara çıkardığını, kitlelerin AP'den hızla koptuklarını görmekte; gerici politikaya sırt çeviren halkı CHP içinde toplayabileceğini zannetmektedir. Öte yandan, sahte demokrasiyi sağlamlaştırmakla öteki burjuva ve küçük burjuva reformcu akımlar kendiliğinden saf dışı edebileceğini sanmaktadır. Ecevit'in rejim konuşundaki tutumu üzerinde bu rekabetçiliğin etkili olduğu açıktır. Rekabetçilik ve hayâlcilik Ecevit'i halkımızın devrimci mücadelesine sırt çevirmeye, köstek olmaya götürmektedir. «Türkiye'de egemen sınıfların ve partilerin ödlerini koparan bir fobileri vardır: 'SOKAK'. Burjuva kodamanları bütün ömürleri boyunca yaptıkları en büyük işlere karşılık, en azından bir sokağa adlarını bırakmaktan sonsuz hoşlanırlar. Buna karşılık halkın 'Sokak' anlamına gelişi, onları sokak allerjisine götürmüştür» ([3]). Hayâlciliğinden ve rekabetçiliğinden dolayı da olsa Ecevit, egemen sınıfların ve partilerin bu sokak korkularına kapılmıştır. Tıpkı bir zamanki TİP yöneticileri gibi. Sokak korkusu, tutarsız ilericiyi bir fasit daireye sokmaktadır. Kitlelerin devrimci hareketleri gelişerek bütün halkı bilinçli ve örgütlü, karşı durulmaz bir güç düzeyine yükselmeden toplumda değişiklik yapmanın, gerici egemen sınıfları yıkmanın imkânı yoktur. Kitle harekete geçtiği zaman ise gerici egemen sınıfların gerici parlamentarizm oyununa son vermeleri kaçınılmazdır. Sokak korkusu insanı gerici parlamentarizm uğruna kitlelerin devrimci hareketlerine karşı çıkmaya götürmektedir. Ecevit işte bu çıkmaz yolun üzerindedir.

Ecevit hareketinin parlamentarizme karşı tutumu devlete bakış tarzından ayrı olarak ele alınamaz.

Çelişmeli niteliğine uygun olarak Ecevit hareketinde devletin iki ayrı biçimde ele alındığı görülmektedir.

CHP'nin Düzen Değişikliği Programı'nın 129. sayfasında şöyle denmektedir: «... gerçek devrim, alt-yapı devrimidir: Üretim ilişkilerini etkileyen, ekonomik ve sosyal düzeni değiştiren ve ekonomik güce el değiştirten devrimdir.

([3]) Hikmet Kıvılcımlı, a.g.e., s. 379.

«Cumhuriyet Halk Partisi yapacağı alt-yapı devrimiyle ekonomik güç nasıl el değiştirecek ve hangi ellerde toplanacaktır?

«Düşünceleri eski doktrin modellerine göre şartlanmış bazı kimseler, ekonomik gücün ya bireyler ve özel girişim elinde ya da devlet elinde toplanabileceği görüşündedirler.

«Cumhuriyet Halk Partisi bu görüşte değildir.

«Cumhuriyet Halk Partisi, ekonomik gücün halk elinde toplanmasını istemektedir ve bunun mümkün olacağını düşünmektedir.

«Çünkü, ortanın solunda Cumhuriyet Halk Partisi, gerçek bir halk iktidarı istemektedir; kayıtsız şartsız bir halk egemenliği istemektedir.

«Ekonomik güç neredeyse, siyasal güç ve egemenlik de oradadır.

«Üretim araçlarının tümü devletleştirilip, ekonomik güç devletin elinde toplanınca, bazılarının ileri sürdükleri gibi, halk iktidara gelmiş olmaz. Çünkü bu durumda halkla devlet yabancılaşır, devlet halkın üstünde bir güç olur, ve egemenlik, o gücü elinde tutan bir avuç yöneticide veya bürokrat zümrede toplanır.

«Ekonomik, güç, belirli sermaye topluluklarında, özel girişimcilerle büyük toprak sahiplerinde yoğunlaşınca, siyasal güç ve egemenlik de onlarda yoğunlaşır, veya onlarla devletin başında bulunan bürokratlar arasında paylaşılır.

«Her iki durumda da iktidar, halkta değildir. Halkı az veya çok ezen, az veya çok sömüren azınlıklardadır.»

Yukardaki satırlarda devlete küçük burjuvazinin bakışı hâkimdir. Küçük burjuvazi emekçi yönüyle çağımızda emperyalizm ve işbirlikçilerinin egemenliğine karşı çıkar, mülk sahibi yanıyla onunla uzlaşır.

Küçük burjuvazinin mülk sahibi yanı, yukardaki satırlarda, Ecevit hareketine proletarya iktidarını inkâr ettirmektedir. Ecevit hareketi bu iktidarın kuracağı sosyalist ekonomiyi gönüllü olarak devlet kapitalizmi ile birbirine karıştırmaktadır. Devlet kapitalizmine karşı ileri sürülebilecek iddiaları Ecevit hareketi, bu devrimci iktidar altında meydana getirilecek sosyalist ekonomiye yöneltmektedir. Ecevit hareketinin ileri sürdüğü gibi «devlet [in] halkın üstünde bir güç» olması, genel olarak sömürücü sınıfların, çağımızda çeşitli emperyalist ülkelerde tekelci burjuvazinin, yarı-sömürge ülkelerde ise emperyalizm ve işbirlikçilerinin iktidarlarında görülür. Sosyalist ülkelerdeki proletaryanın iktidarında devlet hiç bir şekilde halkın üstünde bir güç değildir. Bu ülkelerde devletin halkın üstünde bir güç haline gelmesi, sınıf iktidarının tekrardan burjuvazi tarafından gasbedilmesiyle ve kapitalizme geri dönüş yoluna girmesiyle mümkündür. Proletarya iktidarında bütün halkın menfaatını temsil eden proletaryayı gerçekten egemen kılan siyasî teşkilâtlanma vardır. Sosyalist toplumda daha da şiddetli olarak devam eden sınıf mücadelesinde, halk devrimci fikirlerle silâhlandırılıp seferber edilerek, her türlü sınıflaşma ve hâkimiyet eğilimleri yok edilir. Burjuvazinin varlığını sürdürmesine ve tekrar iktidara gelmesine, bunun yanında devlet yönetiminde her türlü bürokratlaşma eğilimlerine karşı sürekli bir mücadele vardır. Sosyalizmin kuruluşu konusun-

da Büyük Proleter Kültür Devrimiyle çağımızda kazanılmış yeni tecrübeler, yönetim görevlilerinin halkın üstünde bir güç haline, yani iktidarı tekrardan gasbedecek burjuvazinin yönetici kadrosuna dönüşmelerinin önlenmesi için gerekli devrimci yolu göstermektedir.

Ecevit hareketi «CHP gerçek bir halk iktidarı istiyor» demektedir. Çağımızda sömürülen ülkelerde gerçek bir halk iktidarı ancak millî demokratik devrimle mümkündür. Halkın devrimci cephesine karşı dostça olmayan her tutum «gerçek bir halk iktidarı» na karşı bir tutumdur. Ecevit hareketinin tutumu da budur.

Ecevit, üretim araçlarının tümü devletleştirilirse, halk iktidara gelmiş olmaz, demektedir. Bu, CHP'nin iktidarda olduğu bir Türkiye için doğrudur. Millî demokratik devrimle gerçekleşen, halkın devrimci cephesinin zaferiyle ulaşılan halkın devrimci iktidarında ise, devletleştirilen üretim araçları bütün toplumun mülkiyetindedir. Üretim araçlarının devletleştirilmesinin halkın yararına olup olmadığını iktidarda bulunan sınıflar belirler.

Küçük burjuvazinin emekçi yönü Ecevit hareketini emperyalizmin ve işbirlikçilerinin devletine sözde karşı çıkmaya götürmektedir. **CHP'nin Düzen Değişikliği Programı**'ndaki şu sözler başka türlü anlaşılamaz: «Ekonomik güç, belirli sermaye topluluklarında, özel girişimcilerle büyük toprak sahiplerinde yoğunlaşınca, siyasal güç ve egemenlik de onlarda yoğunlaşır, veya onlarla devletin başında bulunan bürokratlar arasında paylaşılır.» (s. 129) Bu cümlede iki ifade Ecevit hareketinin incelediğimiz iktidar tahlilindeki sınıf açısını açığa çıkarmaktadır. Bunlar «belirli sermaye topluluklarında» sözü ile «büyük toprak sahiplerinde» sözüdür. Ne demektir bu? Ecevit hareketi ekonomik gücün ve iktidarın «belirli sermaye topluluklarında» ve «büyük toprak sahiplerinde» toplanmasına karşı çıkmaktadır. Yoksa genel olarak burjuvazinin iktidarına karşı değildir. Yukardaki ifadeler, Kıvılcımlı'nın belirttiği gibi «egemen sınıf olma **durumlarını** finans-kapitalistlere kaptırmış», «sosyal etki ve tepkilerinde 'yarı-burjuva' durumundaki» [4] millî burjuvazinin ve küçük burjuvazinin finans-kapital zümresine karşı husumetini ifade etmektedir.

Ecevit hareketi bir yandan bütün halkın menfaatını temsil eden proletaryanın iktidarına karşı çıkmakta, öte yandan finans-kapital zümresi ile büyük toprak sahiplerinin iktidarından şikâyet etmektedir. Bu durumda «halk» terimi ile neyi kastettikleri de açıklık kazanmaktadır. Ecevit ve hareketinin kullandığı «halk» kavramı esas olarak millî burjuvazi ve küçük burjuvaziyi ifade etmektedir. Zira Ecevit hareketi bunların dışında kalan sınıf, zümre ve tabakalara karşı çıkmaktadır.

Ecevit'in meşhur «alt-yapı devrimi» kavramı üzerinde de durmak gerekir. Ecevit, «alt-yapı devrimciliği» (!) bayrağı altında, DEVRİMİ siyasî iktidarın sınıf karakterinden soyutlayıp, yalnız başına bir ekonomik değişme olarak göstermekte ve böylece iktidarın devrimle ele geçirileceği fikrini de örtbas etmeye çalışmaktadır. Bu, sahte demokrasinin savunulmasının tabiî sonucudur ve iddia edilen «alt-yapı devrimi» nin gerçekleşmesi ihti-

---

(4) Hikmet Kıvılcımlı, a.g.m., s. 380.

malini de sıfıra indirmektedir. Emperyalizm çağında siyasî iktidarın sınıf karakteri değişmeden, sosyo-ekonomik yapıda devrim olur mu?

İdeolojik planda: Emperyalizmin ideolojik hâkimiyetine, emperyalizmin hâkimiyetini savunan dinci ve gerici akımlara; siyasî planda: emperyalizm ve işbirlikçilerinin siyasî örgütlerine ve iktidarına; kültürel planda: emperyalizmin kültürel istilâsına karşı, bütün bunları **yıkmak** için mücadele vermeden, Ecevit'in sözünü ettiği «alt-yapı devrimi» olur mu? Ecevit ve arkadaşları, «alt-yapı devrimciliği» perdesi altında, CHP'nin tek devrimci mirası olan ve finans-kapitalin bütün saldırılarına rağmen kökünden söküp atamadığı Mustafa Kemal'in düşünce mirasını reddetmektedir. Bu miras, Ecevit'in önemini kavrayamadığı Mustafa Kemal'in millî kurtuluşçuluğu ile ideolojik ve kültürel alandaki anti-feodal reformlarıdır. Ecevit, halkın inançlarına saygı gösteriyorum derken, emperyalizmin egemenlik aracı olan gerici ve dinci düşüncelere saygı gösterdiğini unutmamalıdır. Ve bu gerici düşüncelere karşı amansız bir mücadele vermeden «halkla beraber devrim» iddiası nasıl gerçekleşecektir? «Alt-yapı devrimciliği» yapıyorum derken, bu konuda Mustafa Kemal'den kalan mirasın reddedilmesi, düzen değiştirme iddialarının ciddiyetini iyice ortadan kaldırmaktadır.

Tek İlâç Eksiksiz Devrimdir

Bu yazıda CHP ve Ecevit hareketinin bütün fikirlerini ve bütün eylemlerini ele almadık. Özellikle «düzen değişikliği programı»nda Ecevit hareketinin yapmayı vaad ettiği işler üzerinde ayrıntılı olarak durmadık. Ecevit'in alt-yapı devrimciliğini merak edenler bu programı inceleyebilirler. Bu yazıda «düzen değişikliği»nin olsun, «alt-yapı devrimi»nin olsun, her şeyden önce bir iktidar meselesi olduğu noktasından hareket ettik. Ecevit'in iktidar meselesini koyuş tarzını eleştirdik. Ecevit hareketinin sınıf yapısı, çeşitli sınıflarla ilişkileri, çelişmeleri üzerinde durduk. Bunların, temel mesele olan iktidar meselesinin Ecevit tarafından ele alınışı üzerindeki etkilerini araştırdık.

Sonuç olarak, Ecevit hareketinin kendi burjuva ve küçük burjuva sınıf temeliyle dahi bağdaşmayan, çoğu finans-kapital zümresinin karşı devrimci propagandasının eseri olan ve onun tutumunu yansıtan temel fikirler silsilesiyle karşılaştık. İktidar meselesiyle doğrudan doğruya ilişkili halkın devrimci cehesi konusunda olsun, siyasî rejim konusunda olsun, devlet konusunda olsun, bilimsel olmayan yanlış fikirlerin Ecevit hareketinin tutumunu belirlediğini tespit ettik.

Engels, **Ailenin, Devletin, Özel Mülkiyetin Kökeni**'nde şöyle demektedir: «Sonuna yaklaşan kölelik geride zehirli iğnesi olan hür insanların üretken çalışmaya hakir bakışlarını bırakır. Roma âleminin içinde bulunduğu çıkmaz buradaydı: Ekonomik bakımdan kölelik imkânsızlaşmıştı, hür insanların çalışmasına hakir bakılması âdetti. Birincisi artık sosyal üretimin temeli olamazdı, diğeri ise henüz buna hazır durumda değildi. Bu durumun tek ilâcı eksiksiz bir devrimdi.»

Engels, köleci Roma toplumunda hür insanların üretimde çalışmalarının hakir görülmesinin sonu gelmiş bir üretim tarzındaki etkisini göstermektedir. Hür insanların üretimde çalışmasının hakir görülmesi, sonu gelmiş bir üretim tarzından daha ileri bir üretim tarzına geçişin önünde bir engel teşkil etmekte, geçişi geciktirmekte, «eksiksiz bir devrimi» gerekli hale getirmektedir. Engels, üst-yapının unsuru olan bir fikrin ya da bir tutumun sırasında taşıyabileceği hayatî önemi ve etkinliği gösteren güzel bir açıklama yapmaktadır.

Ecevit hareketinin eleştirdiğimiz başlıca görüşleri de, bizce, köleci Roma toplumunda hür insanların üretken çalışmaya hakir bakışları gibidir. Bunlar toplumumuzun devrimci yolda ilerlemesinin önünde duran ideolojik engellerdir. Ecevit hareketi, içindeki finans-kapitale bağlı sağ unsurların etkisiyle, eleştirdiğimiz görüş ve tutumlara saplanmıştır ve devrim yolunu örtbas etmektedir. Oysa CHP'de Ecevit hareketine en büyük desteği sağlayan «vahşi» kapitalistlerin ve küçük burjuvazinin çıkarı devrimdedir. Ecevit hareketinin eleştirdiğimiz görüş ve tutumları devrim yolunu örtbas ederek bu sınıfların ve bütün halkımızın çıkarlarıyla çelişmektedir.

Halkımızın devrimci seli, önüne çıkan bu düşünce engellerini sınıfsal kökleriyle birlikte mutlaka yıkacaktır. Köleci Roma'da olduğu gibi, yarı-sömürge Türkiye'de de içinde bulunulan durumun tek ilâcı eksiksiz bir devrimdir.

belgeler

Turhan Feyzioğlu'nun 16 Temmuz 1970 günü TBMM'nde yaptığı konuşmanın önemli kısmı İŞÇİ-KÖYLÜ ve PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK ile ilgilidir. Bu bölümleri aynen yayınlıyoruz.

«komünist milliyetçi olamaz»

«Arkadaşlar; tehlikeler ortadan kalkmış ve gerekli sükûnet sağlanmış bulunsaydı, isyan kışkırtmaları sona ermiş olsaydı GP grubu bugün huzurunuza sıkı yönetimin kalkması için gelecek idi. Ama isyan kışkırtmaları sona ermiş değildir. Bütün şiddeti ile devam ediyor... Tehlikeler ortadan kalkmış değildir.

Bunun da vesikalarını arzedeceğim.

Arkadaşlar; en başta sıkı yönetimin ilânından sonra yayınlanmış olan bir dergideki sayısız belgeler içinden bir tanesini yüce heyetinize arzedeceğim.

(Feyzioğlu kürsüden İŞÇİ-KÖYLÜ'yü gösterdi ve devam etti.)

Türkiye'de isyan kışkırtmacılığı yapan gruplardan birinin, 15-16 Haziran olaylarında payı olduğuna şüphe bulunmayan örgütlerden birinin fikirlerini yayan şu dergide bir resim vardır ve kocaman harflerle 'Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok' sözleri yazılıdır. Resimde, devletin emniyet kuvvetleri siniyor veya kaçışıyor... 'Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok' cümlesi Marx ve Engels imzasını taşıyan 1848 tarihli Komünist Manifesto'dan alınmış bir cümledir! :

'Dünya proleterleri birleşiniz, zincirlerinizden başka kaybedecek bir şeyiniz yoktur', demiştir Marx. Yani Marx'ın emrine uyarak, Engels'in emrine uyarak, Komünist Manifesto adını taşıyan belgenin emrine uyarak, 'İşte isyan ediyoruz, zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok' demek istiyorlar. (...)

Tarihin çarkı komünizmin lehinde dönmüyor, tarihin çarkı milliyetçiliğin lehinde dönüyor!... O kadar ki, komünistler dahi bugün milliyetçiliğe cepheden hücum edemez hale gelmişlerdir. Bunun tahlilini biraz sonra yapacağım. (...)

Değerli arkadaşlarım; aslında, **komünist düzende, herkesin kaybedeceği çok şey vardır!...** Şükürler olsun ki, milliyetçi Türk işçisi ve bir sağduyu hazinesi olan, binlerce yıllık müstakil devlet tarihi bulunan Türk köylüsü bunu çok iyi sezmektedir. Türk milleti tarih boyunca 16 büyük devlet kurmuştur. Bu millet, diplomalı olsun veya olmasın, komünist düzende çok şey kaybedeceğini bilmektedir. (...)

Türk Silâhlı Kuvvetlerinin şuurlu tutumundan memnundur. Adeta sıkı yönetim idaresini sevmiştir, benimsemiştir. Bu bir gerçek. Kulak veriniz vatandaşın sözüne!...

Bu istisnaî idarenin sona ermesi; Türkiye'de huzurun, selâmetin yerleşmesi; fesat yuvalarının iyice tesbit edilmesi; isyan kışkırtmalarının tesirsiz hale getirilmesi ve sıkı yönetim müessesesine başvurulmadan, normal idare imkânının bir an evvel gelmesi, şüphesiz halis dileğimizdir. O günler gelecektir. (...)

Teoride marksizm - leninizm, devletin de, ordunun da düşmanıdır, dedim. İşte size sıkı yönetimden sonra, 15 - 16 Haziran ayaklanmasından sonra yayınlanmış olan **aynı derginin ikinci sahifesinde, marksist - leninist açıdan verilen bilgiyi arzedeyim :**

«Devlet nedir?» Başlık bu. Bu yazının yanında da, kendilerini iyice maskelemek için, «ilim Çin'de de olsa gidin öğrenin» diye yazmışlar. Tabiî, Çin'de ilim tahsiline gitmek komünistler için yeni bir görüş!... Çin, Mao'nun idaresine geçtikten sonra...

Her ne hal ise, bu Mao'cu beyler, devlet hakkında aynen şöyle söylüyorlar.

«Tarihte devlet daima sömürücü sınıfların baskı aracı olmuştur» Bu başlık altında devam ediyor : Devlet, iktidarda bulunan sınıfların baskı aracıdır. Başlangıçta insan toplumları sınıflara bölünmüş değildi. Toplu halde yapılan üretime herkes katılıyor, herkes üretimden paylar alıyor. Sömürü olmadığı için devlet de yoktu. Ne zaman ki insan toplumu sınıflara bölündü... o zaman devlet ortaya çıktı. Devlet sömürünün vasıtasıdır.» Bu batak tahlil devam ediyor : «Çalışan halkın bu duruma isyan etmesine karşılık tedbirler almak ihtiyacı duyuluyordu. Toplumdaki bütün silâhlı gücü sömürücüler ellerinde topladılar ve örgütlediler. Bu güçleri kendilerine bağlıyarak daima emekçilere karşı kullanılmaya hazır hale getirdiler. «Dikkat buyurunuz : **Polis, Jandarma, Ordu böylece ortaya çıktı.»** İşte Türkiye'de bugün aşırı solun nazariyesi!... Marx'ın, Lenin'in kitaplarında yazılı olduğu gibi, devletin de, **polisin de jandarmanın da, ordunun da** sömürünün vasıtası olarak ortaya çıktığı iddiasındadırlar. **Bunlar «millet» e inanmazlar. Her şeye sınıf kavgası gözüyle bakarlar.** Bakınız aynı yazıda, güya kendi tarihimizden örnek verilerek ne söyleniyor : «Bir zamanlar bir Şeyh Bedrettin isyanı olmuştu. Toprak çalışanın olsun, başta derebeyi, padişah olmasın isti-

yorlardı bu topraksız köylüler. Kim kana boğdu onların haklarını? Derebeylerinin devleti olan Osmanlı...» Tarihlerine saygıları da bu kadar aşırı solcuların!... «... Derebeyleri devleti olan Osmanlı, saldı ordusunu halkın üzerine. Yine uzun yıllar boyunca bir yığın köylü isyanı oldu Türkiye toprakları üstünde. Nasıl bastırıldılar? Hep devletin silâhlı gücü ile.»

İşte arkadaşlar, devlet ve silâhlı kuvvetler hakkındaki görüşleri bu. Bu, aslında, tıpatıp ve yüzde yüz klâsik marksist-leninist teoriye uygun bir tahlildir; ama yalandır, ilim dışıdır!... Bunlar Türk tarihine buhtandır. Doğum asaletini kabul etmemiş olan ve ancak hizmet asaletini; devletine ve cemiyetine hizmet asaletini tanımış olan Türk cemiyeti için, batıdan aktarılmış olan bu tercüme bilgiler havada kalmağa mahkûmdur.

Sevgili arkadaşlarım, dahası var. 15-16 Haziran olaylarının iç yüzünü bilenler ve takip edenler, silâhlı kuvvetler mensuplarına karşı da yer yer yapılmış olan taşkınlıkları teşhiste hataya düşmezler. Bakınız, kendileri olayları nasıl izah ediyorlar.

Bir başka aşırı sol dergisinde, bu olayları anlamak için, mutlaka elimdeki şu derginin okunması tavsiye ediliyor. Bunu okuyunuz, anlarsınız işin mahiyetini deniyor. Okuyorum arkadaşlar: «Bir işçi göğsünü süngüye dayadı. Bizi mi vuracaksınız? Siz de işçi değil misiniz? Köylü değil misiniz?» Bu hitap askerleredir. Yani erleri de «siz de işçisiniz ve köylüsünüz» diye isyan hareketine, sınıf kavgasına katmak için gayret sarfedildiğinin itirafıdır. **Nerede komünist ihtilâli yapılmıştır da, bu tahrikler erlere müteveccih olarak cereyan etmemiştir? Nerede komünist ihtilâli yapılmıştır da, orduda hiyerarşiyi tamamiyle mahvetmek için ve milletinin ordusunu bir sınıf kavgasına sürüklemek için, millet fikri yerine sınıf şuurunu, millî şuur yerine sınıf şuurunu ikame ederek «katılın isyana» diye tahrik yapılmamıştır?** İşte bu tahrikin belgesi arkadaşlar!... Bunları görmemek için, ya okuduğunu anlamamak lâzım yahutta bunları hiç okumadan, birtakım peşin hükümlerle aşırı solun her hareketini savunmağa kalkışmak lâzım!... Tahrik yazısı şöyle devam ediyor:

«Başka bir işçi, biz işçiler nice zulümlerden geçtik, yılmadık da, **süngüden mi yılacağız** diye haykırdı.» Süngüyü toplum polisi kullanmıyor. Süngüyü ordu kullanıyor. Ordunun süngüsünden de yılmadan sınıf kavgasına devam etme şuurunun yerleştirilmek istendiği, yazının başındaki şu üç-dört cümleden kâfi derecede anlaşılmıyor mu?... Yazı devam ediyor:

«**Asker barikatını ve tankları** aşan işçiler daha da hızlanarak biraz ilerdeki polis barikatına doğru koşmaya başladılar.» Asker barikatı için yazıda kullandıkları tâbire bakın: **«Barikat kâğıt gibi parçalandı.»**

Değerli arkadaşlarım, buradaki tahrik dozunu iyi kavramak lâzımdır. Biraz tarih bilenler, başka memleketlerde olup bitenleri bilenler; haydi tarih okumadılar, arada sırada sinemaya gidip komünist ihtilâlin Rusya'da nasıl çıktığını seyredenler, buna benzer tahriklerin maksadını anlarlar. Ordu hiyerarşisini, sınıf şuuru aşılamak suretiyle, parçalama ve kademe kademe; eratı astsubaya, astsubayı subaya düşman etme gayretleri komünistler için değişmez bir taktiktir. Buna Türk ordusu müsaade etmez. Buna zaten Türk eri müsaade etmez. Yanlış kapı çalmışlardır. (Alkışlar) Türk eri, Patagonya eri değildir. 10 sene evvel kurulmuş devlet değil, Türk devleti

müstemleke ordusunun başçavuşunu Genel Kurmay Başkanı yapan, ilkokul mezunu tahsildarı Maliye Bakanı yapan uydurma devlet değil Türk devleti!... 4 bin yıllık devlet bu. (Alkışlar)

Amerika'sına da, Rusya'sına da, tarihin himalayalarından bakarız biz!... Ağrı dağının tepesinden, Erciyes'in tepesinden dünyanın en güçlü devletlerine bakan büyük ruhlu milletiz biz. Onun içindir ki, neferini tahrik ederek, ordu disiplinini parçalayarak, orduyu bir zulüm vasıtası gibi göstererek, ordudan gelecek olan anti-komünist mücadeleyi akıllarınca tesirsiz kılmağa çalışanlar bilirler ki Türk Silâhlı Kuvvetlerine karşı, Türkiye'de bir komünist hareketi yürütmek mümkün değildir. «O halde, ne yapalım da, bu Silâhlı Kuvvetleri kemirelim» kafalarını devamlı surette kurcalayan budur. Muvaffak olamıyacaklardır. Mustafa Kemal'in ordusunu Stalinci fikirleri ardına takmak istiyenleri bir defa değil, bin defa ezeceğiz. Silâhlı kuvvetler de ezecektir, biz de ezeceğiz!... (Bravo sesleri, alkışlar) (...)

Aşikârdır ki, marksizm leninizm sınıf kavramı üzerine kurulu bir doktrindir. Sınıf kavramı üzerine kurulu bir doktrini, siz istediğiniz kadar milliyetçi bir görüş olarak takdim etmeğe çalışın, buna evvelâ marksistler içlerinden gülerler. Çünkü kendi görüşlerinin milliyetçilikle alâkası olmadığını bir sınıf kavgası doktrini olduğunu bilirler. Ama, gerekli gördükleri zaman, saklarlar. Gerçek milliyetçilerin, onların dilindeki milliyetçilik sözünün başka anlama geldiğini iyice bilmeleri gerekir. **Komünistler dünyanın her yerinde millî değerleri, millî müesseseleri yıkmağa çalışırlar.** Ordu da bunlardan biridir. Orduyu tezyif veya yıpratma ve bölmede onların hiçbir zaman vaz geçmeyecekleri yollardan biridir. Korkularından, çeşitli zamanlarda, değişik uslûplar kullandıkları vakidir; ama, biraz evvel sizlere okuduğum belge ordu hakkındaki görüşlerini ortaya koymaktadır. Komünizm her yerde devlet kuvvetinin düşmanı olmuştur.

Sevgili arkadaşlarım, 15-16 Haziranda yapılmış olan hareket bazılarının iddia ettiği basit bir yürüyüşten mi ibaretti, bunun ardında bazı siyasî maksatlar yatıyor muydu? **Geliniz şimdi «Proleter Devrimci Aydınlık»** dergisi adı ile yayınlanan derginin «Sıkı yönetim tekelci sermayenin halkımız üzerinde baskı aracıdır» başlıklı yazısına bakalım. Bu yazıda deniyor ki: «... **siyasî sloganlarla yürüyen işçilerin** üzerine toplum polisi, ordu birlikleri ve jandarma yollandı. İşçi sınıfımızın mücadele tarihine bir destan olarak geçecek olan 15-16 Haziran mücadelesini bütün tafsilâtı ile **İşçi-Köylü** gazetesinde okuyalım.» Bu, biraz evvel okuduğum gazetedir. Olayları nasıl anlattığını gördünüz. Hareketin bir sınıf kavgası karakterini taşıdığı ve sözde işçi sınıfının iktidarını gerçekten komünist bir dikta idaresini sağlamak amacını güttüğü açıkça bellidir. (...)

10 Ocak 1962 tarihli Yön dergisinde, «Anayasa Komisyonuna dışarıdan Turhan Feyzioğlu da katılmıştı. Onun da aynı yoldaki sözlerine rağmen yani «milliyetçilik» sözünün Anayasaya girmesi yolundaki sözlerine rağmen bu söz «girmedi» diye anlatılmıştır. Aslında o tarihte Türkiye'de sol kanat milliyetçi geçinmediği için, milliyetçilik sözünün girmemesini savunuyorlardı. Anayasa Komisyonuna bir tek defa gittim. «Milliyetçilik» sözünün bu Anayasaya girmesi için komisyondan ricada bulunmağa gittim. Kabul edilmedi.»

çaru mazumdar

1970'leri kurtuluş yılları yapalım

1969 yılı sona erdi. 1969 ne büyük bir yıldı, Hindistan'ın devrimci yığınları bu yıl boyunca ne büyük zaferler kazandılar! 1967'de, Naksalbari mücadelesinin ilkbahar seli, mutlu bir belirti olarak geldi. Hindistan devrimçileri bu olayın önemini anlamak için Pekin radyosunun yayınını dinlediler. 1967'nin Kasımında Komünist Devrimcilerin Hindistan Millî Koordinasyon Komitesi kuruldu. Hem Komitenin içersinde hem de dışarda ne bocalamalarla, ne kösteklerle, ne güvensizlikle ve ne ihanetlerle karşılaştık. Yavaş yavaş Komite devrimcilerin toplanma yeri haline geldi, bocalamaları altetti ve otoritesini kabul ettirdi. Her yerde Komitenin yönergelerini izleyenler ortaya çıktı ve Srikakulam mücadelesini mümkün kılan da bu oldu. Bu mücadele Koordinasyon Komitesinin sınırlarının ötesine geliştiğinde, bu tarihî zorunluluğu karşılamak üzere Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) kuruldu. Devrimci Partinin kuruluşuyla birlikte mücadele hızlandı.

Köylülerin silâhlı mücadelesi her yerde, Tripura'da, Assam'da, Batı Bengal'de, Bihar'da, Utar Pradeş'te, Pencap'ta, Himachal Pradeş'te, Orissa'da ve hepsinden çok Andra'da gelişmektedir. İlkel biçimiyle kızıl siyasî iktidar Srikakulam'da ortaya çıkmıştır. Mücadele her an Tamilnadu'ya ve Kerala'ya sıçrayabilir. Her eyalette faal Parti birlikleri kurulmuştur. Ve bütün bunlar bir yıl içersinde gerçekleşmiştir. Köylülerin devrimci silâhlı mücadelesinin bu büyük ilerleyişinin olağanüstü bir gelişme olduğunu bilmeliyiz. İşte bunun için, 1969 yılının Hindistan devrimci yığınlarının büyük zaferler kazandığı bir yıl olduğunu söyledim.

Bu görülmemiş ilerleme nasıl mümkün oldu? Bu ilerleme mümkün oldu, çünkü Başkan Mao Zedung'un önderliği her gün Pekin radyosundan yapılan yayınlarla Hindistan devrimcilerine rehberlik etti. Bütün Hindistan'da Parti'nin genel çizgisi ve temel görevi konusunda görüş birliğine ulaşmak böylece mümkün oldu. Her günkü mücadelemizin tecrübeleri, içimizdeki revizyonist fikirleri sürekli olarak temizliyor ve bu tecrübenin ışığında aramızdaki birlik gittikçe sağlamlaşıyor. Parti saflarının kendine güveni gittikçe artıyor.

Hindistan'a hâkim olan klik, ciddî bir buhrana yakalanmıştır ve köylülerin devrimci silâhlı mücadelesi buhran içindeki hâkim sınıfların iç çelişkilerini her gün biraz daha ağırlaştırmaktadır. Kongre Partisinin bölünmesi 1969 yılında oldu. Gerek merkezî hükûmet, gerekse eyalet hükûmetleri istikrarsızlık içindedir. Bihar'da istikrarsızlık o kadar büyüktür ki, Kabine kurulamamaktadır. Sözde Birleşik Cephe, Kongre Partisi'ne alternatif olarak ayakta durmaktan aciz olduğunu göstermektedir. Kerala ve Batı Bengal'de Birleşik Cepheye dahil olan partiler arasındaki çelişkiler açık çatışmalar halini almaktadır. Hindistan'daki devrimci durum hergün daha mükemmelleşmektedir. 1970 yılının gelişi, disiplinli bir halk ordusunun doğuşunu ve yaygın kurtarılmış bölgelerin ortaya çıkışını vaadetmektedir.

İşte ve dışta buhranla karşı karşıya olan emperyalizm ve sosyal-emperyalizm, ne yapacağını bilemez hale gelmiştir. Kendilerini bu buhrandan kurtarmak için savaş hazırlıklarını arttırıyorlar. Emperyalizm, savaş demektir. Savaş tehlikesi bugün en keskin bir hal almıştır. Bunun sebebi emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin derin bir buhran içinde olmalarıdır. Nerede patlak verirse versin, savaş kaçınılmaz olarak büyük sosyalist Çin'e karşı yönelecektir. Çünkü bugün Çin, bütün dünyadaki devrimci mücadelelerin mihveri, onların ilham kaynağı ve güvenilir dayanağı durumundadır.

Bugün emperyalizm ve sosyal-emperyalizm açıkça nükleer silâh kullanma tehdidini savurmaktadır. Bu savaşta nükleer silâhların kullanılması olasılığı vardır, çünkü bu savaş dünya emperyalizmini yıkacaktır. 1970'leri karşılarken büyük Çin Komünist Partisi şunu belirtti: «Sovyet revizyonist sosyal-emperyalizminin ortaya çıkışı, tam çöküşe doğru giden emperyalizmin izlediği yolda bir olaydır.» Başkan Mao bize, gericilerin **«tarih sahnesinden asla kendi istekleriyle ayrılmayacaklarını»** öğretti. Bunun için, savaşta nükleer silâhların kullanılması tehlikesi vardır ve üstelik bu, gerçek bir tehlikedir.

II. Dünya Savaşından bu yana savaş tehlikesi hiçbir zaman bugün olduğu kadar gerçek olmamıştır. İşte bu yüzden Başkan Mao dünya halklarına şu çağrıyı yapmıştır: «Dünya halkları, birleşin ve herhangi bir emperyalizmin ya da sosyal-emperyalizmin çıkaracağı saldırı savaşına, özellikle atom bombalarının silâh olarak kullanıldığı bir savaşa karşı durun! Eğer böyle bir savaş çıkacak olursa, dünya halkları saldırı savaşını ortadan kaldırmak için devrimci savaşa başvurmalıdır ve hazırlıklar hemen şimdi yapılmalıdır!» Başkan Mao'nun bu büyük çağrısına cevap verebilmek için, hem teorik hem maddî hazırlıklar yapmalıyız. Teorik olarak hazırlıklı olmak, Mao Zedung Düşüncesini öğrenme ve uygulama düzeyini yükseltmek demektir. **Başkan Mao Zedung'dan Seçmeler**'i ve Başkan Mao'nun «üç makalesini» sürekli olarak incelemeli, faaliyetlerimizi onun bu öğretileri ışığında yargılamalı ve sürekli olarak bu öğretileri doğru olarak uygulamaya çalışmalıyız. Maddî olarak hazırlıklı olmak, herşeyden önce, sadece Partimizin üyeleri ve sempatizanları arasında değil, geniş yığınlar arasında da savaş tehlikesi hakkında propaganda yapmak demektir. Bu propaganda sırasında bir nükleer savaş çıkması ihtimaline açıkça işaret edilmelidir. Ancak dikkatli olmalıyız ve bu propagandamız revizyonistlerin halkı korkutma faaliyetleri haline dönüşmemelidir. Yığınlar arasında propagandamız

onların kendilerine güven duymalarını sağlamalıdır ve emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin uzun zamandan beri nükleer savaşın yaratacağı yıkıntı hakkında sürekli olarak yaydıkları korku saçan propagandanın sahte olduğunu görmelerine yardımcı olmalıdır. Nükleer silâh da bir kâğıttan kaplandır. Nükleer silâhlar yeraltı odalarına ve tünellerine yerleşen halka hiçbir zarar veremez. Her silâhın imha gücünün bir sınırı vardır. Bu sınırı bilirsek, kendimizi ondan korumanın yolunu bulabiliriz. Emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin geniş bir şekilde propagandasını yaptıkları radyasyonun etki alanı v.s. gibi şeyler, onların devrimci halkların mücadelelerini boğmak amacıyla uydurdukları saçmalıklardır. Biz ne savaşlardan ne de nükleer silâhlardan korkmayız. Patlak verdiği takdirde savaşın bütün insanlığın kurtuluşunu olduğu kadar, bizim halkımızın kurtuluşunu da yakınlaştıracağına dair inanç yığınlar arasında güçlendirilmelidir. Hiçbir kuvvet halkın zaferini ve dünyanın ilerleyişini önleyemez.

İkinci olarak, devrimci bir savaş vermek için gerekli **malzemeyi** hazırlamalıyız. Bizim savaş **malzememiz** nedir? Bizim savaş malzememiz dinamit, patlayıcı maddeler ve ateşli silâhlar mıdır? Elbette ki değildir. Devrimci bir savaşta esas malzeme insandır. İnsanlar bir defa devrimci teoriyle, yani Mao Zedung Düşüncesi'yle teçhiz edildi mi, binlerce atom bombasından daha güçlü manevî atom bombaları halini alırlar. Bizim halkımız 500 milyonluk bir halktır. Biz bir defa halkımızı devrimci eyleme katılmaları için Mao Zedung Düşüncesi'yle teçhiz edersek, her türlü cüretli planı uygulamayı, saldırı savaşına karşı devrimci savaşı zafere götürmeyi ve hattâ nükleer bir savaşı göğüslemeyi başarabiliriz.

Arkadaşlar, omuzlarımızda ağır bir sorumluluk yüklüdür. Her türlü bocalamayı yenelim ve Başkan Mao'nun şu öğretisini hatırlayalım : Gerçek devrimciler gönüllü olarak **«ağır yükleri yüklenenlerdir.»** Ülkemizin yoksul ve topraksız köylülerini ve onları binlerce yıldır hunharca ezmiş olan ve hâlâ daha ezen sınırsız yoksulluğu, sonsuz baskıları ve ezici sefaleti düşünün. Arkadaşlar, onları ezen sömürüye ve baskıya son verecek, on milyonlarca yurttaşımıza mutluluk getirecek olan sihirli silâha, Mao Zedung Düşüncesine sahip olan sizlersiniz. Hiçbir şey insanın bu büyük davâ uğruna hayatını vermesinden daha kutsal ve daha değerli olamaz ve bizler bu büyük davâ için her şeyimizi fedâ edenlerden olduğumuz için talihliyiz. İşte bunun için bizler Komünistiz, Başkan Mao'nun izleyicileriyiz.

Partimizin başlattığı ve yoksul ve topraksız köylülerin önderlik ettiği imha savaşı, çeşitli bölgelerde Kızıl siyasî iktidarın kurulması hedefine doğru ilerletilmeli ve bu savaş bütün eyaletlere ve tüm Hindistan'a yayılmalıdır. Böylelikle yoksul ve topraksız köylüler kendilerine güven kazanacaklar, siyasî bakımdan bilinçli hale gelecekler ve gerilla savaşı yoluyla yaratıcı güçlerini geliştireceklerdir. Bugün imkânsız görünen şey yarın mümkün olacaktır ve ne en büyük güçlüklerden, fedakârlıklardan ve ne de ölümden korkmayan yeni insan, bu mücadele içinde doğacaktr. Böyle insanlarla karşı karşıya geldiğinde emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve tüm uşakları dayak yemiş köpekler gibi korkudan kaçışacaklardır. O zaman dünya halkları yollarda fareler gibi kaçışan onları yakalayacak, öldüresiye pataklayacaktır ve emperyalist sistem mezarına gömülecek, sömürünün olma-

dığı yeni bir dünya doğacaktır.

Sosyal - emperyalizmin ortaya çıkışı, dünya emperyalist sisteminin toptan çöküşe doğru ilerlediği çağın bir olayından ibarettir. Bunun için, bugün Hindistan'da Başkan Mao'nun adını kullanarak imha savaşına karşı birleşen çeşitli grupların teşebbüsleri yenilgiye uğramaya mahkûmdur. Bu, bir tarih kanunudur. Dünya revizyonizmi sahte politikalarla bu grupları birleştirmeye çalışmaktadır. Onların bu teşebbüsü de yenilgiye uğramaya mahkûmdur. Onların bu sahte teorilerine karşı mücadelemizi daha da yoğunlaştırmalıyız. Ancak böylelikle Partimizin üyelerinin ve sempatizanlarının uyanıklığını artırabilir ve Partiye emperyalizmin ve sosyal - emperyalizmin ajanlarının sızmasını önleyebiliriz.

Arkadaşlar, kuvvetlerimizi propaganda için dağıtmak zamanı değildir. Belirli bir alan, belirli bir birlik ve belirli bir takım seçin ve sonra imha savaşını yürütmeye devam edin. Sonra başka bir birlik, başka bir takım seçin ve yine bu işe devam edin. Bu şekilde, çalışmalarınızı seçmiş olduğunuz alanın üçte birinde yoğunlaştırın ve kuvvetlerimiz bu kısımda sağlamlaştırıldığı zaman, mücadeleyi diğer kısımlara da yayın. Bu, Başkan Mao'nun gösterdiği metottur. Belirli bir amaca yönelik olmayan siyasî propaganda ile uğraşmıyalım. Siyasî propagandamız imha savaşını başarıyla sürdürme amacına hizmet etmelidir.

Örgütlenme demek, kadrolar demektir. Bunun için, herşeyimizi ortaya koyarak yoksul ve topraksız köylüler arasından kadrolar yetiştirmeliyiz. Başkan Mao'nun kadro politikasını her alanda uygulamayı öğrenelim. Kadroların yetiştirilmesi onlara gittikçe daha çok sorumluluk vermemizle yakından ilgilidir. Yoksul ve topraksız köylü kadroların daha yüksek seviyedeki komitelere girmelerini sağlamaya çalışalım ve onlara daha yüksek düzeydeki komitelerin sorumluluklarının nasıl yerine getirileceğini öğretelim. Yoksul ve topraksız köylü kadrolar çalışmalarımızı çok daha iyi bir şekilde örgütleyeceklerdir.

Kadrolar arasında büyük toplantılar düzenlenmesine son verelim, her konuda aşağı düzeydeki kadrolarla ve devrimci yığınlarla fikir teatisinde bulunmaya ve onlara danışmaya başlıyalım. Parti içinde eleştiriyi teşvik edelim. Kendine güven, hiç şüphesiz iyi bir niteliktir; ama bu bir devrimci için en zararlı nitelikler olan, kendini beğenmişliğe ve gurura yol açabilir. Bu kötülükler, ancak eleştiri yoluyla giderilebilir. Bunun için, içinde bulunduğumuz dönemde arkadaşları eleştiri yapmağa teşvik etmeliyiz. Ayrıca, eleştiri konusunda öğreneceğimiz pek çok şey var. Daima yapılan iş açısından eleştiriyi teşvik etmeliyiz.

Kadınlar ve çocuklar arasında çalışmamıza özel bir önem vermeliyiz. Çocuklar karşısındaki tavrımız, onların vakarlarını kazanmalarına yardımcı olmaya yönelmelidir. Onları Mao Zedung Düşüncesiyle eğitmeliyiz. Devrimin geleceğini ancak böylelikle güven altına alabiliriz.

Arkadaşlar, yapmakta olduğumuz işi asla küçük görmeyin. 1969'da kazanılan zaferleri sizler değil de kim mümkün kıldı? «Çin'in Başkanı bizim de Başkanımızdır» diyerek burjuva milliyetçiliğine öldürücü darbeyi sizler değil de kim indirdi?

1970'lere ulaştık. 1970'leri Hindistan'ın geniş sömürülen ve ezilen yığınlarının kurtuluş yılları yapalım. Önderimiz Başkan Mao olduktan sonra, hiç kuşkusuz zafer bizimdir!

Çetin ve zorlu bir mücadele vermeden ve bu mücadeleyi alnımızın teriyle ve kanımızla ödemeden, mutlu raslantılar sayesinde kolay zaferler kazanabileceğimiz yolundaki fikirleri kadrolarımızdan tam olarak tasfiye etmeliyiz.

Mao Zedung